

PIERRE LEMAITRE

alex

*E frumoasă. Intransigentă. Misterioasă.
De ce ar trebui să moară?*

TREI

PIERRE LEMAITRE

ALEX

V.1.0

Traducere din franceză de Doru Mareș

**ISBN:
978-973-707-560-4
Pierre Lemaitre
ALEX
Editura TTREI
2012**

Pentru Pascaline.

Lui Gerald, pentru prietenia noastră.

Partea I

1

Alex e înnebunită după chestia asta. A trecut aproape un ceas de când probează, ezită, iese, se-ntoarce și probează încă o dată. Meșe și peruci. Și-ar putea petrece așa după-amiezi întregi.

Micul magazin de pe bulevardul Strasbourg l-a descoperit acum trei sau patru ani. Nu se uitase cu atenție despre ce magazin era vorba, ci intrase din curiozitate. O șocase atât de tare să se vadă deodată roșcată, totul în ea se transformase în asemenea măsură, încât a cumpărat pe loc peruca aceea.

Alex poate purta aproape orice fiindcă este cu adevărat frumoasă. Nu a fost dintotdeauna așa. Transformarea s-a produs în adolescență. Înainte era o fetiță urâțică și îngrozitor de slabă. Dar când s-a declanșat fenomenul, a fost ca un tsunami, corpul i s-a preschimbat instantaneu, un soi de *morphing*¹ accelerat, prin urmare, în numai câteva luni, Alex a ajuns de-a dreptul fermecătoare. În consecință, cum nimeni, nici măcar ea, nu se mai aștepta la un asemenea dar, n-a fost niciodată pe deplin convinsă că i s-a întâmplat așa ceva. Iar astăzi, cu atât mai puțin.

De pildă, nu și-ar fi închipuit nici o clipă că o perucă roșcată îi poate veni atât de bine. Asta da descoperire. Nu și-ar fi imaginat amploarea transformării pe care o genera, consistența ei. Sigur, o perucă e un lucru superficial, dar, inexplicabil, avea senzația că, punând-o pe cap, ceva cu adevărat nou se petrecea în viața ei.

De fapt, nici n-a purtat vreodată peruca aceea. Cum s-a întors acasă și-a dat seama că era de o calitate mai mult decât îndoielnică. Era făcută dintr-un material foarte prost. A aruncat-o. Nu la gunoi, nu, ci într-un sertar al comodei. Din când în când o scotea și se uita la ea. Peruca era oribilă, parcă țipa: „Sunt făcută din cel mai prost material sintetic!”, însă nici nu conta. Fiindcă imaginea pe care Alex o vedea în oglindă îi dădea o putere în care chiar își dorea să creadă. S-a întors în bulevardul Strasbourg și a studiat perucile de bună calitate, cam scumpe pentru leafa ei de infirmieră temporară, dar care puteau fi purtate. Așa că s-a pus pe treabă.

La început nu a fost ușor, era nevoie de curaj. Când ai, ca Alex, o fire destul de complicată, își trebuie vreo jumătate de zi ca să

¹ În cinematografie sau animație, efect special de trecere de la o imagine la alta, dând privitorului impresia unei metamorfozări. (N.r.).

găsești tupeul necesar. Și să te machiezi, să-ți asortezi îmbrăcămintea, încălțăminte, geanta (mă rog, să alegi ceva potrivit din ce ai; în definitiv nu poți să cumperi toată gama de fiecare dată când îți schimbi lookul...). Numai că, ieșind în stradă, aproape imediat ești altcineva. Transformarea nu e reală, dar, oricum, e importantă. Și, dacă asta nu îți schimbă viața, cel puțin te ajută să îți mai omori timpul, mai ales când tot nu te aștepti la mare lucru.

Lui Alex îi plac perucile personalizate, cele care trimit mesaje clare de genul: „Știu ce vă trece prin cap” sau „Sunt supertare la mate!” Cea pe care o poartă azi spune ceva de genul: „De mine nu dați pe Facebook”.

Alege un model numit „Urban choc” și în același moment îl vede pe bărbatul acela, prin vitrină. Stă pe trotuarul de vizavi și se preface că așteaptă ceva sau pe cineva. Pentru a treia oară în două ore. O urmărește. Acum e sigură. De ce pe mine? E prima întrebare care îi vine în minte. De parcă toate celelalte fete ar putea fi urmărite de bărbați, numai ea nu. De parcă nu le-ar simți permanent privirile, peste tot, în mijloacele de transport, pe stradă. În magazine. Pe Alex o plac bărbați de toate vârstele: iată avantajul de a avea treizeci de ani. Cu toate acestea, de fiecare dată se miră. „Sunt atâtea care arată mult mai bine decât mine.” Lipsindu-i mereu încrederea în sine, Alex e adesea plină de îndoieli. Încă din copilărie a pățit asta. S-a bâlbâit până în adolescență. Chiar și azi i se întâmplă dacă își pierde cumpătul.

Nu-l cunoaște, în orice caz, cu un așa fizic i-ar fi sărit în ochi dacă l-ar mai fi văzut vreodată, dar nu, nu l-a văzut. Și apoi, un tip de cincizeci de ani să urmărească o fată de treizeci... Nu c-ar da-o afară din casă principiile, doar se miră, atâta tot.

Alex se uită spre alte modele, se preface că ezită, apoi traversează magazinul și se oprește într-un unghi de unde poate observa trotuarul. Probabil că a făcut sport, s-ar zice că nu se simte în largul lui în hainele pe care le poartă, e genul de bărbat masiv. În timp ce mângâie o perucă blondă, albă aproape, încearcă să-și aducă aminte când i-a sesizat pentru prima oară prezența. În metrou. L-a remarcat în spatele vagonului. Privirile li s-au încrucișat și a avut timp să-i vadă zâmbetul pe care bărbatul îl dorea prietenos, cordial. Ceea ce nu i-a plăcut la figura lui a fost faptul că în priviri i se citea un soi de idee fixă. Dar, mai ales, că parcă nu ar fi avut buze. Lucru care a neliniștit-o instinctiv, de parcă toate persoanele care nu aveau buze ascundeau ceva

anume, secrete de nemărturisit, răutăți. Și mai era și fruntea aceea bombată. Din păcate, n-a avut timp să-i privească mai atent ochii. Alex crede că asta nu te înșală niciodată, de-asta și judecă, întotdeauna, oamenii după privire. Sigur, acolo, în metrou, n-a avut chef să stea să analizeze un asemenea individ. S-a întors discret în partea opusă și și-a căutat în geantă MP3-ul. Și-a pus *Nobody's Child* și, dintr-odată, s-a întrebat dacă nu cumva îl mai văzuse cu o zi sau două în urmă prin fața casei. Însă nu era sigură, iar imaginea era confuză. Ar fi trebuit să se întoarcă și să se mai uite o dată la el pentru a încerca să își limpezească amintirea aceea palidă, dar nu voia să-l încurajeze. Sigur e că, după întâlnirea din metrou, l-a revăzut la întoarcere, o jumătate de oră mai târziu, pe bulevardul Strasbourg. Tocmai se răzgândise, dorind să vadă din nou peruca brunetă cu părul până la umeri, cu șuvițe, s-a întors pe loc și atunci l-a zărit, puțin mai departe, pe trotuar, oprindu-se brusc și prefăcându-se că se uită într-o vitrină. Cu îmbrăcăminte de damă. Părea foarte absorbit...

Alex lasă peruca jos. Fără vreun motiv anume, mâinile îi tremură. Ce prostie. Îi place de ea, o urmărește, omul își încearcă norocul, doar n-o s-o atace în mijlocul străzii. Alex scutură din cap de parcă ar vrea să-și pună gândurile în ordine și, când se întoarce din nou spre trotuar, bărbatul a dispărut. Se uită la dreapta, apoi la stânga, dar nu, nu mai e nimeni, a plecat. Ușurarea pe care o resimte are în ea ceva exagerat. Își repetă „Ce prostie!” și totuși respiră acum normal. Când iese în pragul magazinului, nu se poate împiedica să nu mai verifice o dată. Pentru o clipă, o neliniștește absența lui.

Alex se uită la ceas, apoi la cer. Vremea e frumoasă și va mai fi lumină încă vreo oră. Nu are nici un chef să se întoarcă acasă. Ar trebui să se oprească și la un magazin alimentar. Încearcă să-și amintească ce mai e prin frigider. La capitolul cumpărături, într-adevăr e neglijentă.

O interesează mai mult slujba ei, confortul (Alex e cam maniacă în această privință) și, deși nu prea vrea s-o recunoască, hainele și pantofii. Și gențile. Și perucile. I-ar fi plăcut ca toate acestea să fie așezate sub semnul iubirii, doar că iubirea e un subiect aparte, un compartiment calamitat al propriei existențe. A sperat și-a dorit, apoi a renunțat. Acum nu mai vrea să se oprească la acest subiect, încearcă să se gândească la el cât mai puțin posibil. Încearcă doar să nu își preschimbe regretul în scandal televizat, să nu ia kilograme în plus și să nu ajungă să arate nasol. Cu toate acestea,

deși celibatară, rareori se simte singură. Are proiectele ei la care ține enorm și care îi ordonează timpul. În dragoste a eșuat, dar asta e situația. E mai ușor de când s-a pregătit pentru a trăi singură. În pofida solitudinii, Alex încearcă să trăiască normal și să-și găsească micile plăceri ale vieții. Gândul acesta o ajută deseori să și le descopere, fiindcă are dreptul la ele, ca toți ceilalți. De pildă, astă-seară s-a hotărât să se întoarcă să mănânce la Mont-Tonnerre, pe strada Vaugirard.

Unde ajunge puțin cam devreme. E a doua oară când intră aici. Prima dată a făcut-o săptămâna trecută și pe o roșcată frumoasă care cinează de una singură nu o uită nimeni. În seara asta e salutată ca o clientă obișnuită, chelnerii își dau coate, flirtează stângaci cu musafira fermecătoare, care le zâmbeste, iar băieții o consideră cu adevărat minunată. Cere aceeași masă ca și data trecută, cu spatele la terasă, cu fața către sală și comandă același vin de Alsacia la jumătate, de la gheață. Oftează. Lui Alex îi place să mănânce și își tot repetă că trebuie să aibă grijă. Greutatea sa e un adevărat yoyo. Deși stăpânește destul de bine situația. Poate să ia zece kilograme, cincisprezece, să ajungă de nerecunoscut și apoi, după două luni, să o vezi revenind la greutatea ei normală. Peste câțiva ani, însă, nu se va mai putea juca așa.

Își scoate cartea și mai cere o furculiță ca s-o țină deschisă cât mănâncă. La fel ca săptămâna trecută, în fața ei, puțin în dreapta, se află același tip cu părul șaten-deschis. Cinează cu niște prieteni. Deocamdată nu au sosit decât doi, însă ceilalți nu vor întârzia să își facă apariția. A zărit-o imediat, de cum a intrat, iar ea se preface că nu observă cu câtă insistență o privește. Și așa or s-o țină toată seara. Chiar și după ce vor veni ceilalți și se vor lansa în eternele discuții despre serviciu, fete, femei, chiar și când se vor apuca să își spună, rând pe rând, povești ai căror eroi tot ei sunt, nu va înceta să o privească. Alex se bucură, dar nu vrea să-l încurajeze pe față. Nu arată deloc rău, trebuie să aibă vreo patruzeci, patruzeci și cinci de ani, sigur a fost o frumusețe de bărbat, pesemne că mai sare calul cu băutura, ceea ce îi conferă chipului ceva tragic. Un chip care o emoționează.

Alex își soarbe cafeaua. Concesie unică, rafinat dozată: o privire pe care i-o dăruiește la plecare. O simplă privire. Alex știe să o facă la perfecție. O privire fugară, dar care îi provoacă o emoție dureroasă observând ochii lui plini de dorință, ceva i se zvârcolește în pânțele, ca promisiunea unei tristeți. Alex nu traduce niciodată

ceea ce simte în cuvinte, în cuvinte adevărate, când e vorba de viața ei, ca, de pildă, în seara asta. Își dă seama că mintea i s-a fixat pe aceste imagini oprite dintr-odată, de parcă i s-ar fi rupt filmul existenței, îi e imposibil să meargă mai departe, să o povestească din nou, să găsească vorbele potrivite. Data viitoare, dacă va sta până mai târziu, poate că el va fi afară, așteptând-o. Rămâne de văzut. Ba nu – Alex știe foarte bine cum se va întâmpla. De fiecare dată e cam la fel. Întâlnirile ei cu bărbații nu au dus niciodată la cine știe ce povești neobișnuit de frumoase – aici e vorba, cel puțin, despre o parte a filmului pe care a mai văzut-o și de care își amintește bine. În sfârșit, așa stau lucrurile.

Noaptea s-a lăsat cu totul, iar vremea e plăcută. Apare un autobuz. Alex grăbește pasul, șoferul o zărește în oglinda retrovizoare și o așteaptă, Alex se grăbește și mai mult, dar, în clipa în care dă să urce, se răzgândește, va mai merge un pic pe jos și va lua în drum un altul, face semn șoferului care îi răspunde cu un mic gest de regret, parcă voind să spună că fatalitatea e o chestie, nu glumă. Ba chiar deschide ușa:

— Nu mai e alt autobuz, după mine, în seara asta sunt ultimul...

Alex zâmbește și îi mulțumește cu un semn. Prea bine, atunci o să ajungă acasă pe jos. O s-o ia pe strada Falguiere și pe urmă, mai departe, pe Labrouste.

Locuiește de trei luni în cartierul acesta, lângă poarta Vanves. Domiciliul și-l schimbă deseori. Mai înainte a stat lângă poarta Clignancourt și, mai înainte, pe strada Comertului. Dacă unii urâsc să se tot mute de colo-colo, pentru ea e o necesitate. Se dă în vânt după manevra asta. Poate, ca și perucile, îi dă senzația că își schimbă viața. E un laitmotiv. Fiindcă, într-o zi, chiar și-o va schimba. Câțiva metri mai departe, o camionetă albă încearcă să urce cu două roți pe trotuar, ca să parcheze. Vrând să treacă, Alex aproape că se lipește de zidul imobilului și imediat simte prezența cuiva, e un bărbat, dar nu mai are timp să se întoarcă și încasează un pumn între omoplați care-i taie respirația. Își pierde echilibrul, cade cu fața înainte, se izbește cu fruntea de caroseria mașinii, scoțând un zgomot înfundat, scapă tot ce are în mână încercând să se agațe de ceva, nu dă de nimic, cel din spate o prinde de păr, dar nu apucă decât peruca și rămâne cu ea în mână. Trage o înjurătură pe care Alex nu o înțelege, o apucă turbat, de data asta chiar de păr, de cât poate ține în mână, cu cealaltă trăgându-i în burtă un pumn atât de tare cât să doboare și-un bou. Alex nu mai

are timp nici măcar să urle de durere, se frânge de mijloc și începe să vomite. Bărbatul e cu adevărat puternic, fiindcă o întoarce spre el ca pe o foaie de hârtie. O ține cu un braț de talie, immobilizând-o și îi vârnă un căluș în gură, adânc, până-n gât. El e, bărbatul de la metrou, de pe stradă, bărbatul de la magazin, el e. O fracțiune de secundă se privesc în ochi. Încearcă să-l lovească cu picioarele, dar bărbatul îi ține strâns brațele, ca într-o menghină, iar Alex nu are cum să se opună unei asemenea forțe, o apasă în jos, genunchii îi cedează și, cu un șut zdravăn în șale, o aruncă în mașină cu totul și Alex simte cum ceva ascuțit îi zgârie obrazul. Bărbatul urcă după ea, o întoarce fără menajamente, îi pune un genunchi pe piept și îi mai trage un pumn în față. Durerea e insuportabilă... Așa chiar vrea să îi facă rău, chiar vrea s-o omoare, iată gândul care-i trece prin minte lui Alex când încasează pumnul, când craniul i se izbește de podea și apoi sare în sus ca o minge, un șoc groaznic fiindcă acolo, în spatele capului e occipitalul, își zice Alex, occipitalul ei. În afara termenului anatomic, tot ce mai reușește să gândească e „nu vreau să mor, nu așa, nu acum”. E ghemuită, cu gura plină de vomă, în poziție fetală, cu capul gata să explodeze, își simte mâinile trase cu violență la spate și legate, la fel și gleznele. Nu vreau să mor, își spune. Ușa camionetei e trântită, motorul ambalat, vehiculul pornește în trombă de lângă trotuar... nu vreau să mor acum.

Alex e amețită, dar conștientă de ce i s-a întâmplat. Plânge, înecându-se cu propriile lacrimi. De ce eu? De ce tocmai eu?

Nu vreau să mor. Nu acum.

2

La telefon, comisarul de divizie Le Guen nu i-a dat de ales.

— Mi se rupe de stările tale sufletești, Camille, nu mă mai freca la cap cu ele! N-am pe nimeni, chiar nu-nțelegi? Îți trimit mașina și-o tai unde-am zis!

A lăsat să treacă un timp, pentru a cântări efectul, apoi a adăugat:

— Și nu mă mai scoate din pepeni!

Apoi a trântit telefonul. Stilul lui. Impulsiv. De obicei, Camille nu-i dă atenție. În general, știe cum să negocieze cu comisarul-șef.

Numai că, de data asta e vorba despre o răpire.

Or, Camille nu vrea cazul, a spus-o mereu, sunt două sau trei chestii cu care nu mai vrea să aibă de-a face, mai ales cu răpirile. De când a murit Irene. Soția lui². A leșinat pe stradă, fiind însărcinată în opt luni. A trebuit dusă la spital, pe urmă a fost răpită. Nu a mai văzut-o în viață. Și asta l-a doborât pe Camille. L-a cuprins o disperare cumplită. A fost devastat. Și a rămas zile întregi ca paralizat, halucinând. Când a început să delireze, a trebuit spitalizat. Din clinică a fost mutat într-o casă de odihnă. Era de-a dreptul un miracol că încă trăia. Fiindcă nimeni nu mai sperase la asta. În lunile în care lipsise din brigadă, lumea se întreba dacă își va mai reveni vreodată. Când s-a întors, era cumva straniu, fiindcă lăsa impresia că este exact același ca înainte de moartea lui Irene, doar că mai îmbătrânit. De atunci, nu a mai acceptat decât cazuri lipsite de importanță: crime pasionale, bătăi între prostituate, vecini care se omorau între ei. Cazuri în care morții îți rămâneau în urmă, nu îți stăteau înainte. Răpiri deloc. Camille vrea morți de-adevăratelea, îngropați la doi metri sub pământ, morți fără cale de întors.

— Totuși, a constatat Le Guen, care făcea tot ce putea pentru Camille, să-i ocolim pe cei vii nu e o soluție. La fel și să facem pe funcționarii de la pompe funebre, ăia care plimbă mortu’.

— Păi... i-a răspuns Camille, exact asta suntem!

Se cunosc de douăzeci de ani, se respectă, nu se bănuiesc de nimic rău. Le Guen e un Camille care ar fi renunțat oricând la munca de teren, Camille, un Le Guen care ar fi renunțat oricând la

² Vezi *Travail soigne*, apărut la Le livre de poche, premiul Festivalului Filmului Polițist de la Cognac, 2006.

putere. Cei doi bărbați se deosebesc, în primul rând, prin două grade și optzeci de kilograme. Și treizeci de centimetri. Astfel prezentate lucrurile, pare o diferență enormă și e adevărat că, atunci când îi vezi împreună, imaginea aduce cu o caricatură. Le Guen nu e el prea înalt, dar Camille e scund de-a binelea. Păi, închipuiți-vă, la un metru patruzeci și cinci, se uită la lume de sub masă, ca un copil de treisprezece ani. Îi datorează asta mamei sale, Maud Verhoeven, pictoriță. Ale cărei pânze figurează în cataloagele a zeci de muzee din toată lumea. Geniala artistă și fumătoare înrăită trăia învăluită în fumul țigărilor, un halou permanent, un nor albăstrui fără de care nici nu ți-o puteai imagina. Prin urmare, ei îi datorează Camille cele două calități remarcabile ale sale. Deci: de la artistă moștenește un talent ieșit din comun la desen, iar de la fumătoare hipotrofia fetală care a făcut din el un bărbat de un metru și patruzeci și cinci de centimetri.

De fapt, n-a întâlnit niciodată pe cineva pe care să-l poată privi de sus. Situația inversă, în schimb... O astfel de statură nu este numai un handicap. La douăzeci de ani a fost o umilință înfiorătoare, la treizeci, un blestem, deși încă de la început a înțeles că e destinul lui. Genul de subterfugiu care îți aduce pe buze cuvinte mari.

Mulțumită lui Irene, înălțimea lui Camille ajunsese un factor de putere. Irene reușise să îl facă să crească pe dinăuntru. Niciodată nu fusese Camille atât de... Caută... Fără Irene până și cuvintele îi lipsesc.

Spre deosebire de Camille, Le Guen e monumental. Cântărește nici nu se știe cu siguranță cât, fiindcă n-o spune niciodată, unii zic o sută douăzeci, alții o sută treizeci de kilograme, alții merg încă și mai departe, deși nu prea are importanță. Le Guen e enorm, pachidermic, cu fălci atârănânde, de hamster, dar, mulțumită privirii limpezi și faptului că debordează de inteligență, deși nimeni nu poate să-și explice cum anume, iar bărbații chiar refuză să accepte asta, femeile sunt, în imensa lor majoritate, de acord asupra unui punct: comisarul de divizie e un om extrem de seducător. Mai înțelegeți ceva de-aici!...

Camille îl aude pe Le Guen țipând. Nu îl impresionează accesele de furie ale comisarului de divizie. După atâta timp... Așa că ridică receptorul și formează numărul:

— Fii atent aici, Jean, bun, mă bag în povestea asta a ta cu răpirea. Dar cum se-ntoarce Morel, i-o pasezi lui, fiindcă (aici își ia avânt și aruncă fiecare silabă cu o răbdare care pare mai degrabă

o amenințare)... nu am de gând să închei eu cazul ăsta!

Camille Verhoeven nu strigă niciodată. Ori extrem de rar. Este un bărbat autoritar. Mic, chel, aparent superficial, însă toată lumea știe că e tăios ca o lamă. De altfel, Le Guen nu răspunde. Unele guri rele pretind că în cuplul ăsta al lor, Camille ar fi bărbatul, dar pe ei gluma nu îi distrează. Camille închide telefonul.

— Ei, futu-i!

Asta chiar era bomboana de pe colivă. Cu-atât mai mult cu cât nu are loc în fiecare zi un caz de răpire, doar nu suntem în Mexic, putea să-și fi ales un alt moment, când era plecat în misiune sau în zilele de odihnă sau oricând altcândva! Camille izbește cu pumnul în masă. Fără grabă, fiindcă este un bărbat stăpân pe el. Nici dacă aparțin altora, tot nu-i plac excesele.

Îi presează timpul. Camille se ridică, își ia pălăria și paltonul și coboară rapid treptele. O fi el scund, dar are pasul greu. Până la moartea lui Irene pasul îi era, totuși, ușor, ea chiar îi zicea adesea: „Ai mers de păsărică. Mereu mi se pare că o să-ți iei zborul”. Însă Irene a murit de patru ani.

Mașina oprește în fața lui. Camille urcă.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Alexandre, șefu'...

Și-a mușcat limba. Toată lumea știe pe-aici că lui Camille nu-i place sub nici o formă să i se spună „șefu”. Zice că îi amintește de spital ori de serialele TV. Verdictele ironice sunt specialitatea lui. Camille este un nonviolent cu izbucniri. Fiindcă uneori se enervează. Oricum era un spirit intransigent, dar, odată cu vârsta, cu văduvia, a devenit mai bănuitor, mai irascibil. De fapt, nu are răbdare. Chiar și Irene îl întreba: „De ce ești tu mereu așa de furios, iubitul?” De la înălțimea, dacă se poate spune așa, a celor un metru și patruzeci și cinci de centimetri, Camille răspundea, prefăcându-se mirat: „Mda, cam așa e... Nu am nici un motiv să mă enervez...” Coleric și stăpânit, brutal și diplomat, rari sunt cei care să-l înțeleagă de la prima întâlnire. Și să îl mai și aprecieze. Asta și fiindcă nu este o fire prea veselă. Camille nu ține cine știe ce la propria persoană.

De când s-a întors la muncă, acum trei ani, Camille acceptă la el toți stagiarii, un adevărat noroc pentru ceilalți șefi de secție, care nu vor să se încurce cu așa ceva. Singurul lucru pe care Camille nu și-l dorește, de când echipa lui s-a destrămat, este să-și refacă una nouă și stabilă.

Aruncă o privire spre Alexandre. Păi, cu mecla asta putea să-l

cheme oricum altfel, numai Alexandre nu. Ce mai contează, ajunge și Alexandre să fie cu patru capete mai înalt decât el, ceea ce nici nu e mare scofală și demarează înainte de a primi ordinul, semn de tonus bun, cel puțin.

Alexandre zboară ca săgeata, îi place să conducă și asta se vede. Ai zice să GPS-ul face eforturi să recupereze întârzierea de la plecare. Alexandre ține să-i arate comandantului că se pricepe bine la șofat, sirena urlă, mașina trece autoritar pe străzi, prin intersecții, pe bulevarde, iar picioarele lui Camille, la douăzeci de centimetri de podea, se bălăngănesc în timp ce proprietarul lor se ține cu dreapta de centura de siguranță. Ajung în mai puțin de cincisprezece minute. E zece fără zece seara. Deși nu e prea târziu, Parisul pare deja adormit, liniștit, nu tocmai genul de oraș în care se răpesc femei. „O femeie”, a zis martorul care a sunat la poliție. Martor aflat vizibil în stare de șoc: „Sub ochii mei au răpit-o!” Nu putea să-și revină. Acum, s-o recunoaștem: e o experiență cu care nu te întâlnești prea des.

— Oprește aici, spune Camille.

Camille coboară, ținându-și pălăria. Puștiul pleacă. E la capătul străzii, la cincizeci de metri de prima barieră. Încheie drumul pe jos. Când are destul timp, încearcă să analizeze problemele luându-și distanța necesară. E metoda lui. Prima privire contează mult, mai ales dacă poate fi una panoramică fiindcă, mai apoi, intri în detalii, în nenumărate fapte și nu mai ai cum să dai înapoi. Acesta este motivul oficial pentru care a coborât cu o sută de metri mai înainte de locul în care e așteptat. Celălalt motiv, cel real, este că nu are nici un chef să se ducă acolo.

Înaintând către mașinile de poliție, ale căror girofaruri stropesc cu lumină fațadele din jur, încearcă să înțeleagă ce sentimente îl cuprind.

Inima îi bate cu putere în piept.

Evident nu se simte bine. Și-ar da zece ani din viață pentru a fi în cu totul altă parte.

Dar oricât de încet se apropie, uite că tot a ajuns.

Cam așa s-a întâmplat și acum patru ani. Pe strada unde locuia, care semăna un pic cu asta de aici. Irene nu mai era acasă. Urma să nască un băiețel, peste câteva zile. Ar fi trebuit să se afle la maternitate, Camille s-a repezit acolo, a alergat, a căutat-o, câte nu a făcut în noaptea aceea pentru a o găsi?... Parcă înnebunise, dar degeaba s-a agitat... După care, ea a murit. Coșmarul vieții lui Camille a început într-un moment asemănător celui de acum. De-

asta inima îi bate să-i sară din piept, iar în urechi aude un bâzâit continuu. Sentimentul de vinovăție, pe care-l credea adormit, s-a trezit din nou. I se face greață. O voce îi strigă să o ia la fugă, o alta să își înfrunte frica, pieptul îl strânge ca o menghină. Camille e convins că are să cadă. În loc de asta, ridică o barieră și intră în perimetrul securizat. Un agent îi face de departe un semn cu mâna. Dacă nu toată lumea îl cunoaște pe comandantul Verhoeven, toată lumea în schimb îl recunoaște. Chiar și dacă nu ar fi fost un soi de legendă, cu un asemenea fizic ca al lui... Și cu povestea de atunci...

— A, dumneavoastră erați?

— De ce, nu-ți convine?

Imediat, Louis dă din aripi speriat.

— Nu, nu, nu, nici vorbă!

Camille zâmbește. Mereu s-a priceput să-l chinuie pe băiatul ăsta. Louis Mariani i-a fost multă vreme asistent, așa că-l cunoaște de parcă el l-ar fi făcut, piesă cu piesă.

La început, după ce Irene a fost omorâtă, Louis venea deseori la clinică, să îl vadă. Camille nu era prea vorbăreț. Ceea ce nu fusese până atunci decât o formă de a-și mai trece timpul ajunsese principala, dacă nu singura lui activitate. Toată ziua nu făcea decât să deseneze. Desenele, schițele, crochiurile umpleau în grămezi camera căreia, de altfel, Camille îi păstra caracterul impersonal. Louis își amenajase și el un mic colț al lui. Unul se uita la copacii din parc, celălalt își privea picioarele. Și astfel și-au spus o mulțime de lucruri, în tăcere, dar nu era același lucru cu a le fi rostit cu voce tare. Numai că nu găsiseră cuvintele potrivite. Pe urmă, într-o bună zi, pe neașteptate, Camille îi explicase că prefera să fie singur, să nu îl tragă și pe Louis în durerea lui. „Un polițist trist nu e un ins prea interesant de vizitat”, i-a zis. Le venise greu să se despartă așa. Apoi, timpul trecuse. Când lucrurile începuseră din nou să meargă în ritm normal, fusese prea târziu. Doliul te lasă mai pustiu.

Nu se mai văzuseră de mult, deși li se mai întâlniseră pașii pe la niște ședințe, briefinguri, chestii de genul ăsta. Louis nu se schimbaseră prea mult. Și când are să-mbătrânească și să moară, tot tânăr are să arate. Sunt astfel de oameni... Și e la fel de elegant. Odată, Camille i-a spus: „Chiar dacă mă-nțolesc de nuntă, tot ca adunat de pe drumuri par, pe lângă tine”. Mai trebuie adăugat că Louis este și bogat, foarte bogat. Despre averea lui, ca

și despre kilogramele comisarului de divizie Le Guen, nimeni nu știe câte cifre are, dar toată lumea este de acord că e considerabilă și, cu certitudine, în permanentă expansiune. Louis ar putea trăi numai din dobânzi, asigurând și patru sau cinci viitoare generații. În loc de asta, e gabor la Criminalistică. Am făcut și o grămadă de școli care nu i-au servit la nimic, dar care au lăsat în urmă un nivel de cultură în care Camille nu a descoperit nicicând vreo breșă. Într-adevăr, Louis e o curiozitate.

Acum zâmbește, părându-i-se ciudat să se întâlnească așa, pe neașteptate, cu Camille.

— Acolo e, zice, arătând spre barierele de securitate.

Camille grăbește pasul în urma tânărului. Bine, nu chiar atât de tânăr...

— Câți ani ai, Louis?

Polițistul se întoarce.

— Treizeci și patru. De ce?

— Nu, așa, întrebam și eu...

Camille își dă seama că se află la doi pași de Muzeul Bourdelle. Și revede destul de clar chipul aceluia *Heracles arcaș*. Victoria eroului asupra monstrului. Camille nu a sculptat niciodată, nu are fizicul potrivit și nici nu mai pictează de multă vreme, dar de desenat nu se lasă, chiar și după lunga depresie, fiindcă este ceva mai puternic decât el, face parte din ființa lui, nu și-o poate interzice, mereu e cu un creion în mână, e felul lui de a privi lumea.

— Ai văzut *Heracles arcaș*, de la Muzeul Bourdelle?

— Da, răspunde Louis.

În mod evident l-a lăsat cu gura căscată.

— Deși mă gândesc dacă nu se află mai degrabă la Orsay.

— Tot așa de nasol ai rămas.

Louis zâmbește. Astfel de cuvinte în gura lui Camille înseamnă „chiar țin la tine”. Înseamnă: ce repede trece timpul, sau, de când ne cunoaștem noi doi? Și, în fine, mai înseamnă: aproape că nu ne-am mai văzut de când am omorât-o pe Irene, nu? Așa că era cumva straniu să se întâlnească iarăși amândoi la locul unei crime. Dintr-odată, Camille ține să lămurească lucrurile:

— Îl înlocuiesc pe Morel. Le Guen nu avea pe nimeni la îndemână. Așa că m-a rugat pe mine...

Louis face semn că pricepe, însă rămâne sceptic. Comandantul Verhoeven, implicat într-un astfel de caz, era un lucru cel puțin uimitor.

— Sună-l pe Le Guen, continuă Camille. Îmi trebuie echipe specializate. Imediat. Ținând cont de ce oră este, mare lucru tot nu mai putem face, dar măcar să încercăm...

Louis aprobă din cap și scoate telefonul mobil. La fel vede și el lucrurile. Un caz de genul ăsta poate fi început de la unul din cele două capete. De la răpitor ori de la victimă. Sigur că primul capăt e cel mai îndepărtat. Pe când victima e posibil să locuiască în cartier, să fie răpită de lângă casă și nu doar povestea lui Irene o dovedește, se gândesc ei, ci chiar statisticile o arată.

Strada Falguiere. E clar, seara asta e a sculptorilor. Merg până în mijlocul străzii pe care circulația a fost oprită. Camille ridică ochii către etajele imobilelor din jur. Luminile sunt aprinse la toate ferestrele – în stradă are loc spectacolul serii.

— Nu avem decât un singur martor, unul singur, zice Louis, închizând mobilul. Și locul unde a fost parcat vehiculul în care a fost răpită victima. Trebuie să apară echipa de la Criminalistică.

Și chiar apare. Bariera e dată în grabă la o parte, iar Louis le arată locul gol de pe trotuar, dintre alte două mașini. Patru tehnicieni coboară în grabă cu echipamentul necesar.

— Unde e? întrebă Camille.

Cam grăbit comandantul. Se vede că nu are nici un chef să mai rămână mult. Telefonul mobil îi vibrează.

— Nu, domnule procuror, răspunde, până când ne-a parvenit informația, trecând prin comisariatul arondismentului 15, era deja târziu ca să mai oprim circulația.

Ton sec, aproape la limita politeții, când trebuie să te adresezi procurorului. Louis se îndepărtează rușinat. Înțelege nerăbdarea lui Camille. Dacă ar fi fost vorba despre un minor, până acum ar fi fost mobilizate toate trupele, dar cum e vorba despre un adult... Se vor descurca singuri.

— Ceea ce ne cereți va fi foarte dificil de realizat, domnule procuror, spune Camille.

Glasul i-a mai coborât un ton. Vorbește mult prea lent. Cei care îl cunosc știu că, în ceea ce îl privește, adeseori asta prevestește ceva.

— Uitați cum stă treaba, domnule, la ora la care vă vorbesc ar fi... (ridică ochii), așa zice... măcar vreo sută de persoane pe la ferestre. Echipele de proximitate vor mai obține informații de la alte două sau trei sute. Așa că, în condițiile date, dacă știți vreun mijloc de a evita răspândirea veștii, sunt dispus să-l bag și eu la cap.

Louis zâmbește fără să spună nimic. Verhoeven original sută la sută. După care se dă în vânt. Fiindcă îl regăsește exact așa cum era acum patru ani. Sigur, a mai îmbătrânit, însă a rămas la fel de dezinhibat. Uneori, chiar, un pericol public pentru ierarhia instituțională.

— Firește, domnule procuror.

După ton, se poate ghici că, indiferent care i-ar fi fost promisiunea, Camille nu are nici o intenție să o respecte. Închide. Conversația i-a stricat cheful încă și mai mult decât cazul de răpire.

— În primul rând, pe unde dracului umblă și Morel ăsta al tău?

La asta, Louis nu se aștepta. La „Morel ăsta al tău”. Camille e nedrept, dar Louis îl înțelege. Să-i dai un astfel de caz unui om ca Verhoeven, care deja trăiește într-o anume confuzie...

— La Lyon, răspunde liniștit Louis. La un seminar european. Se întoarce poimăine.

Se îndreaptă împreună spre martorul păzit de un agent în uniformă.

— Mă scoți din pepeni! bodogănește Camille.

Louis tace. Camille se oprește.

— Iartă-mă, Louis.

Dar nu se uită la el, ci la vârfurile pantofilor, pe urmă iarăși la ferestrele cu toate capetele acelea care privesc în aceeași direcție, ca dintr-un tren care pleacă la război. Louis ar vrea să spună ceva, dar ce? De fapt, nu mai e nevoie. Camille se decide. Și îl privește în sfârșit pe Louis:

— Deci, facem așa...?

Louis își dă o șuviță pe spate. Cu mâna dreaptă. Pentru el, gestul acesta înseamnă un întreg limbaj. De data aceasta, înțelesul ar fi desigur, de acord, așa facem. Louis îi arată lui Camille o persoană aflată în spatele lui.

E un bărbat și are în jur de patruzeci de ani. Tocmai își plimba câinele, o chestie așezată la picioarele lui, pe care Dumnezeu trebuie că o meșterise într-o zi în care era cumplit de obosit. Camille și câinele se uită unul la altul și se urâsc pe loc. Patrupedul mârâie, pe urmă se dă înapoi schelălăind până când se lipește de pantalonii stăpânului. Numai că, dintre cei doi, proprietarul câinelui e cel mai mirat văzând cum Camille i se proțăpește în față. Îl privește pe Louis, uimit că poți ajunge șef în poliție fiind atât de mic de statură.

— Comandant Verhoeven, se recomandă Camille. Doriți să-mi vedeți legitimația sau mă credeți pe cuvânt?

Louis e extrem de satisfăcut. Știe continuarea. Martorul o să spună:

— Nu, nu, e-n ordine... Doar că...

Camille îl va întrerupe cu un:

— Doar că?

Celălalt se va poticni și mai rău:

— Păi, vedeți, nu mă așteptam... Adică, mai degrabă...

Începând de aici, rămâneau două variante: fie Camille îl împingea, adesea fără cruțare, pe ins în partea spre care deja o luase, strângându-l cu ușa până când i se cerea îndurare, fie renunța. De data asta, Camille renunța. Doar au în față un caz de răpire. O urgență.

Prin urmare, martorul își plimba câinele. Și a văzut cum a fost răpită o femeie. Sub ochii lui.

— La ora douăzeci și unu, spune Camille. Sunteți sigur asupra orei?

Martorul e și el ca toată lumea: când vorbește despre ceva, în fond, nu vorbește decât despre el însuși.

— Cu siguranță, fiindcă la și jumătate mă uit întotdeauna la accidente de mașină de pe No-Limit...! Cobor cu câinele chiar înainte de emisiune.

Încep cu descrierea fizică a agresorului.

— L-am văzut doar din profil, înțelegeți? Dar era înalt, genul masiv.

Chiar are senzația că oferă un ajutor prețios. Camille deja îl privește plictisit. Louis pune întrebările. Părul? Vârsta? Hainele? Normal: n-am văzut bine, e greu de zis. În situația aceea...

— Bun. Dar mașina? Încearcă Louis pe un ton încurajator.

— O camionetă albă. Cum au meseriașii, știți?

— Ce fel de meseriași? îl întrerupe Camille.

— Păi, nu știu ce fel de meseriași... meseriași și-atât!

— Ce vă face să spuneți asta?

Verhoeven pare să-și piardă răbdarea. Individul stă cu gura deschisă.

— Păi, răspunde el în cele din urmă, toți meseriașii au camionete de genul ăla, nu?

— Da, aprobă Camille și profită de dimensiuni pentru a-și lipi pe ele numele, telefonul și adresa. Cum am zice, publicitate gratuită și itinerantă. Și atunci, pe mașina pe care ați văzut-o, ce

scrisese meseriașul?

— Treaba e că pe asta nu era scris nimic. Sau, în orice caz, eu n-am văzut nimic de genul ăsta.

Camille își scoate agenda.

— Notez. Deci... o femeie necunoscută... răpită de un meseriaș anonim într-o mașină imposibil de identificat. Am uitat ceva?

Stăpânul câinelui a intrat în panică. Buzele îi tremură. Se întoarce spre Louis, uite ce pățești dacă vrei să dai o mână de ajutor, nu mă mai prindeți voi a doua oară, gata.

Extenuat, Camille își închide agenda și se întoarce cu spatele. Louis îi ia locul. Unica mărturie conține prea puține informații, dar cu acestea vor trebui să se descurce. Camille aude în urma lui continuarea interogatoriului. Marca vehiculului („un Ford, poate?... Nu mă prea pricep la mărci de mașini, știți, personal nu mai am de mult mașină și...”). Victima sigur a fost o femeie („sigur, fără îndoială”). Descrierea bărbatului care a răpit-o rămâne vagă. („În orice caz, era singur, nu am mai văzut pe nimeni altcineva...”) La fel și modul de operare. Unul violent.

— Femeia a țipăt, s-a zbătut... și atunci i-a tras un pumn în burtă. A lovit-o fără milă! În momentul ăla am strigat. Ca să-l sperii, înțelegeți...

Camille încasează în plin precizările, de parcă fiecare cuvânt l-ar privi direct pe el. Un vânzător o văzuse pe Irene în ziua răpirii și fusese la fel: nu avusese nimic de spus, nu văzuse nimic. Exact aceeași situație. Pur și simplu, se întorcea pe propriile urme.

— Unde vă aflați, mai precis? Întreabă.

— Acolo...

Louis cercetează trotuarul. Bărbatul ridică o mână cu degetul întins.

— Arătați-mi.

Louis închide ochii. S-a gândit la același lucru ca și Camille, dar ceea ce urmează să facă Verhoeven, el n-ar putea. Martorul trage de câine și înaintează pe trotuar încadrat de cei doi polițiști. Apoi se oprește.

— Cam aici...

Cântărește din ochi, se întoarce într-o parte, în cealaltă, se strămbă, mdaa, cam aici. Camille ține la precizia confirmării.

— Sigur aici? Nu mai departe?

— Nu, nu, răspunde victorios martorul.

Louis ajunge la aceeași concluzie ca și Camille.

— Știți, a lovit-o și cu piciorul, adaugă bărbatul.

— Înțeleg, conchide Camille. Așadar, vă aflați aici, la ce distanță?

Își întrebă din priviri martorul.

— ... La patruzeci de metri?

Da, tipul e satisfăcut de evaluare.

— Bun. Vedeti cum o femeie e bătută crunt, e răpită, la patruzeci de metri de dumneavoastră și tot ce faceți, ca un om curajos ce sunteți, e să țipați.

Ridică ochii spre martorul care clipește des, ca sub imperiul unei emoții puternice.

Fără să adauge nimic, Camille oftează și se îndepărtează, aruncând o ultimă privire către potaia la fel de curajoasă ca stăpânul ei. Se vede că tare le-ar mai trage un șut.

Simte ceva, cum să-i spună, își caută cuvântul, simte un soi de disperare, are o senzație... electrică. Din cauza lui Irene. Se întoarce și privește strada pustie. Și e scuturat ca de un curent electric. Înțelege. Până aici și-a făcut treaba temeinic, metodic, organizat, a luat măsurile care se așteptau din partea lui, însă abia acum, pentru prima oară de când a ajuns în locul acesta, cu mai puțin de un ceas în urmă, conștientizează că o femeie în carne și oase a fost răpită, că o femeie a țipat, a fost bătută, împinsă într-o camionetă, că e prizonieră, înnebunită de groază, poate chiar torturată, că fiecare minut contează și că el încă nu a intrat în cursă fiindcă își dorește să păstreze distanța, să se apere, fiindcă nu vrea să își facă meseria, meseria pe care singur și-a ales-o. Și pe care și-a păstrat-o și după moartea lui Irene. Puteai să fi făcut și altfel, își spune, dar n-ai făcut-o. Acum, în clipa asta, ești aici, iar prezența ta nu are decât o singură justificare: să găsești femeia care tocmai a fost răpită.

Camille simte cum îl apucă amețeala. Cu o mână se sprijină de o mașină parcată în apropiere, iar cu cealaltă își slăbește nodul la cravată. Să se găsească în aceste împrejurări speciale nu e deloc bine pentru un bărbat pe care nenorocirea îl doboară așa de ușor. Louis vine lângă el. Oricine altcineva ar fi întrebat: „Te simți bine?” Nu și Louis. Acesta rămâne lângă el și se uită în altă parte de parcă ar aștepta un verdict cu răbdare, emoție, neliniște.

Camille se cutremură din tot corpul, parcă încercând astfel să-și alunge tulburarea. Apoi se adresează specialiștilor de la Criminalistică, aflați la trei metri de el:

— Ați găsit ceva?

Își drege glasul și se îndreaptă spre ei. Când scena crimei e în

plină stradă problema este că aduni totul, de-a valma și apoi, din grămada aceea te apuci să ghicești ce ține de cazul la care lucrezi.

Cel mai corpolent dintre cei doi ridică privirea spre el:

— Chiștoace, o monedă... (se apleacă spre o punguță de plastic așezată pe trusa din dotare) străină, o cartelă de metrou și, un pic mai departe, avem o batistă de hârtie – folosită și un capac de la un pix.

Camille se uită la punga cu cartela de metrou, ridicând-o în lumină.

— Evident, adaugă bărbatul, n-a scuturat-o prea tare.

În rigolă se văd urme de vomă, pe care colegul celui care i se adresase lui Camille le adună cu precauție, utilizând o lingură sterilă.

Agitație dincolo de barieră. Câțiva agenți în uniformă își fac grăbiți apariția. Camille îi numără. Le Guen i-a trimis cinci.

Louis știe ce are de făcut. Doar e antrenat în lucrul alături de Camille. Trebuie formate trei echipe, cărora le va oferi primele informații pe care le dețin, va împărți zona din jur, dar fără a merge prea departe dată fiind ora înaintată și va stabili sarcinile fiecăreia. Un agent va rămâne lângă el pentru interogarea celor care locuiesc în zonă, pentru a-i invita să coboare pe cei de la ferestre și care se găsesc cel mai aproape de locul răpirii.

Pe la unsprezece noaptea, Louis Seducătorul a descoperit singurul imobil de pe stradă care mai avea portăreasă la parter, un lucru foarte rar în Paris. Fascinată de eleganța lui Louis. Mulțumită căruia ghereta ei devine cartierul general al poliției. Observând statura comandantului, în ea se întâmplă ceva. Handicapul bărbatului, la fel ca un animal abandonat, o impresionează profund. Își duce mâna la gură... vai, Doamne-Dumnezeule... În fața acestei priveliști, simte cum o cuprinde duioșia și i se înmoaie picioarele, ceea ce nu e neapărat de bine. Se uită la comandant pe furiș, strângând din pleoape, de parcă acesta ar avea o rană deschisă, iar ea i-ar împărtăși suferința.

După care îl întreabă încet pe Louis:

— Vreți să mă duc după-un scăunel pentru șefu’?

Camille pare că se micșorează pe loc, tocmai când are de luat niște decizii.

— Nu, mulțumesc, răspunde Louis cel Cucernic, închizând ochii. Totul va merge perfect așa, oricum, doamnă, vă mulțumesc de mii de ori.

Și Louis îi trimite un zâmbet magnific. Morala? Portăreasa face cafea pentru toată lumea.

În ceașca lui Camille mai pune o linguriță de cafea.

Toate echipele sunt la lucru. Camille soarbe din cafea sub privirea milostivă a portăresei. Louis se gândește. Țsta-i felul lui: e intelectual, așa că se gândește tot timpul. Încercând să înțeleagă.

— Răscumpărare?... sugerează cu prudență.

— Sex... zice Camille. Demență...

Ar putea trece în revistă toate pasiunile omenești: dorința de a distruge, de a poseda, revolta, dorința de cucerire. Din toate văzuseră și unul și celălalt, văzuseră toate pasiunile mortale și acum iată-i aici, în ghereta portăresei, stând nemișcați... Aproape neputincioși.

Interogatoriile au fost făcute, oamenii au fost chemați jos, în stradă, s-au mai notat o dată mărturiile, zvonurile, părerile unora și altora, s-a sunat pe la uși pe baza unor certitudini repede evaporate – și astfel a trecut o parte din noapte.

Deocamdată, nimic. În nici un caz, femeia răpită nu locuia în cartier sau, oricum, nu în vecinătatea locului faptei. Pe aici nimeni nu pare să o cunoască. Trei semnalmente ar putea să corespundă cumva unor femei care sunt plecate în călătorii, în deplasări...

Adică nimic care să merite atenție, din punctul de vedere al lui Camille.

3

Frigul o trezește. Și vânătăile, fiindcă a fost un drum lung. Legată cum era, n-a putut face nimic ca să nu se mai rostogolească și să nu se mai lovească de pereții mașinii. Apoi, după ce mașina s-a oprit, bărbatul a deschis ușa și a acoperit-o cu un fel de folie pe care a legat-o cu sfoară. După aceea, a ridicat-o pe umăr. E îngrozitor să fii redus la condiția de simplu pachet, dar și să te gândești că ești la cheremul unui ins care te poate duce doar pe un umăr. Imediat îți poți închipui de ce anume ar mai fi capabil.

Fără să se sinchisească a trântit-o apoi pe jos, a scos folia și a împins-o pe o scară. Marginile treptelor îi intrau lui Alex în coaste, capul nu avea cum să și-l ferească, așa că a urlat, însă bărbatul și-a văzut de treabă. Când ceafa i s-a izbit de ultima treaptă, a leșinat.

Nu știe de cât timp se află aici.

Acum nu se mai aude nici un zgomot, în schimb un frig groaznic îi paralizează umerii și brațele. Și picioarele îi sunt înghețate. Banda adezivă e atât de strânsă, încât sângele nu poate să circule. Deschide ochii. Cel puțin încearcă, fiindcă stângul e încă lipit. Nici gura nu are cum s-o deschidă. Banda de scotch e lată. De asta chiar nu își mai aduce aminte. Probabil i-a lipit-o după ce a leșinat.

Alex e întinsă pe jos, pe-o parte, cu mâinile prinse la spate și cu picioarele legate. Cel mai tare o doare șoldul pe care i se sprijină întreaga greutate. Își recapătă cunoștința încet, de parcă ar ieși din comă. Tot corpul o doare, ca după un accident de mașină. Încearcă să-și dea seama unde se află, își mișcă șoldurile până când reușește să stea pe spate, deși umerii o dor groaznic. Pleoapa stângă i se dezlipește în sfârșit, dar tot nu vede nimic. E spart, își spune Alex, înnebunită. Peste câteva secunde însă, ochiul pe jumătate deschis îi oferă o imagine cețoasă, venită parcă de pe o planetă situată la ani-lumină de pământ.

Își trage nasul, încearcă să-și alunge gândurile negre și să judece limpede. Este într-un hangar ori un antrepozit. Un spațiu mare, gol, cu o lumină difuză care vine de sus. Pardoseala e tare, umedă, are un miros de apă murdară de ploaie, de apă stătută. Deci de asta îi e atât de frig: locul mustește, pur și simplu.

Primul lucru care îi vine în minte e imaginea bărbatului ținând-

o strâns. Mirosul acru, înțepător al transpirației lui, mirosul de animal. În momentele cele mai îngrozitoare, de multe ori îți trec prin minte idei ridicole: mi-a smuls părul, asta își spune Alex mai întâi. Imaginea țestei ei cu o zonă lată lipsită de păr, din care i-a fost smuls ditamai mănunchiul, o face să plângă. De fapt, nu chiar imaginea asta îi provoacă plânsul, ci tot ceea ce s-a întâmplat, oboseala, durerea. Și frica. Plânge, dar până și să plângă e greu așa, cu banda adezivă care-i ține buzele lipite. Se sufocă, începe să tușească, dar și asta e greu, iar se sufocă, ochii i se umplu de lacrimi. I se face greață. Dar e imposibil să vomite. Gura i se umple cu un soi de lichid amar ca fierea pe care e obligată să îl înghită la loc. Ceea ce îi ia destul de mult timp. Și-i întoarce mâțele pe dos.

Alex face eforturi ca să respire, eforturi ca să înțeleagă, ca să analizeze. În pofida situației disperate în care se află, se străduiește să se liniștească puțin. Nu întotdeauna e de ajuns să ai sânge rece, dar, fără asta, ești sortit pieirii. Alex încearcă să se calmeze, să-și încetinească bătăile inimii. Să priceapă ce s-a întâmplat, ce caută aici.

Să se gândească. În starea în care se află, își dă seama că o mai supără ceva – are vezica plină și apasă pe ea din cauza poziției. Din punctul acesta de vedere, nu a fost niciodată prea rezistentă. Nu-i trebuie mai mult de douăzeci de secunde pentru a se decide și pentru a-i da drumul îndelung jetului de urină. Renunțarea la bunele maniere nu reprezintă un eșec, fiindcă ea a ales așa. Dacă nu ar fi făcut-o, probabil că ar fi suferit mult, s-ar fi răsucit ore-n șir și tot acolo ar fi ajuns. Ținând cont de situație, are alte lucruri de care să se teamă, iar nevoia de a urina devine, în condițiile date, un obstacol inutil. Atâta doar că peste câteva minute i se face și mai frig. La asta nu s-a gândit. Alex tremură și nici nu mai știe dacă de frig sau de frică. Revede două imagini: bărbatul din metrou, din fundul vagonului, care-i zâmbește și chipul lui când o ține strâns, înainte s-o arunce în furgonetă. Unde s-a lovit rău, în cădere.

Dintr-odată, undeva, departe, se aude pocnind o ușă metalică. Alex se oprește imediat din plâns, ciulind urechile, încordată, mai-mai să plesnească. Apoi, dintr-o mișcare a șoldurilor, revine pe o parte și închide ochii, gata să încaseze prima lovitură, fiindcă o va bate, nu? Doar de asta a răpit-o. Alex nici nu mai respiră. Din depărtare aude bărbatul apropiindu-se cu pas liniștit, apăsător. În sfârșit, se oprește în fața ei. Printre gene îi zărește ghetetele, sunt mari și bine lustruite. Bărbatul nu spune nimic. S-a oprit, stă

deasupra ei, fără a scoate un cuvânt și rămâne așa multă vreme, de parcă i-ar veghea somnul. Până la urmă, Alex se hotărăște, deschide complet ochii și își îndreaptă privirea spre el. Bărbatul ține mâinile la spate și stă aplecat spre ea, fără să i se poată citi vreo intenție pe chip, doar stă aplecat spre ea ca spre... un obiect descoperit pe jos. Văzut din acest unghi, capul lui e impresionant, sprâncenele negre și dese îi ascund parțial ochii, dar, mai ales, are o frunte parcă mai lată decât fața. Asta îl face să semene cu un arierat, cu un individ primitiv. Îndârjit. Alex caută cuvântul potrivit. Dar nu îl găsește.

Ar vrea să spună ceva. Numai că banda adezivă nu o lasă. Oricum, tot ce-i vine în minte este: „Vă implor...” Se gândește cu înfrigurare ce ar trebui să spună dacă îi va dezlipi banda de pe gură. Chiar își dorește să găsească altceva, nu o rugămintă, dar din străfundurile creierului nu iese nimic la suprafață, absolut nimic, nici măcar o întrebare, o cerere stăruitoare, nimic, doar această implorare. Cuvintele nu vor să vină, mintea i s-a blocat. Așa că nu înțelege: a răpit-o, a legat-o, a aruncat-o aici, acum ce va face cu ea?

Alex plânge, nu se poate abține. Bărbatul se îndepărtează fără un cuvânt. Se duce într-un colț al încăperii. Cu un gest larg ridică o prelată sub care Alex nu poate să vadă ce se află. În mintea ei revine aceeași rugă magică, irațională: dă, Doamne, să nu mă omoare!

Bărbatul e cu spatele la ea, îndoit de mijloc. Trage cu ambele mâini de ceva greu – o cutie? – care scârțâie pe pardoseala din beton. E îmbrăcat cu pantaloni gri de pânză, cu un pulover în dungii, larg, uzat, pe care parcă l-ar fi purtat ani și ani de zile.

După câțiva metri se oprește și ridică ochii spre tavan ca și cum ar fixa ceva, după care rămâne nemișcat, cu mâinile-n șolduri, ca și cum s-ar întreba ce să facă mai departe. În sfârșit, se întoarce. O privește. Se apropie, se lasă într-un genunchi lângă capul ei, întinde brațul și, dintr-o mișcare, taie banda adezivă cu care i-a legat gleznele. După care palma uriașă prinde capătul fâșiei de scotch de la colțul gurii și îl trage brutal. Alex urlă de durere. Cu o singură mână o saltă în picioare. Sigur, Alex nu e prea grea, dar cu o singură mână! Simte o amețelă care-i cuprinde întreg corpul; tot sângele i se urcă în cap și se clatină. Fruntea îi atinge pieptul bărbatului. Acesta o ține de umăr, foarte strâns și o întoarce. Până ca ea să apuce să spună vreo vorbă, îi taie rapid legăturile de la mâini.

Alex își adună tot curajul, nu mai stă pe gânduri, ci spune ce-i vine în minte:

— V... vă... im... plor...

Nu-și mai recunoaște vocea. Mai mult: se bâlbâie ca un copil, ca o adolescentă.

Sunt față în față. E clipa adevărului. Alex este atât de îngrozită de ce i-ar putea face, încât își dorește să moară pe loc, fără nici o pretenție, pur și simplu să o omoare acum. Cel mai tare îi e frică de această așteptare în care i se afundă imaginația, se gândește la ce ar putea să-i facă, închide ochii și își vede trupul ca și cum nu al ei ar fi, un trup întins pe jos, în poziția de mai adineauri, plin de răni, sângerând abundent, suferind, de parcă nu i-ar aparține și totuși al ei este. Se vede moartă.

Frigul, mirosul de urină. Îi e rușine, îi e frică. Ce-o să sentâmples? Doamne, dă să nu mă omoare! Dă să nu mă omoare!

— Dezbracă-te, zice bărbatul.

O voce gravă, măsurată. Ordinul, la fel: grav, măsurat. Alex deschide gura, dar nu mai are timp să pronunțe nici o silabă fiindcă o lovește atât de tare, încât o aruncă într-o parte. Clătinându-se, Alex nu mai apucă să facă un pas-doi și cade, izbindu-se cu capul de beton. Bărbatul înaintează încet spre ea și o prinde de păr. O doare cumplit. Apoi bărbatul o ridică. Alex simte că-i va smulge tot scalpul, se agață cu ambele mâini de brațul lui, încearcă să-l îndepărteze, iar picioarele, în pofida ei, își regăsesc fermitatea. Alex s-a ridicat. Când o pălmuiește pentru a doua oară, încă o mai ține de păr, așa că trupul nu face decât să-i tresară și capul i se întoarce într-o parte. Zgomotul palmei e asurzitor, însă ea nu simte aproape nimic, amețită de lovitură.

— Dezbracă-te, repetă bărbatul. De tot.

Îi dă drumul. Alex face un pas, năucită; încearcă să se țină pe picioare, dar cade în genunchi, oprindu-și un geamăt de durere. Bărbatul înaintează spre ea și se apleacă. Deasupra ei apar fața lui lată, capul greu cu craniul disproporționat de mare, ochii cenușii...

— Pricepi?

În așteptarea răspunsului, ridică mâna cu palma deschisă. Alex se grăbește să răspundă:

— Da, zice și repetă de mai multe ori, da, da, da!

Se ridică imediat, gata să facă orice, doar să nu o mai lovească. Foarte repede, ca el să priceapă că este în întregime pregătită să îl asculte, își scoate tricoul, își smulge sutienul, își desface nasturii de la blugi, de parcă hainele i-ar fi luat foc. Vrea să fie goală cât

mai repede, ca să n-o mai lovească. Alex se răsucește, scoate de pe ea totul, totul, cât mai repede și apoi rămâne în picioare, cu brațele de-a lungul corpului și abia în clipa aceasta înțelege tot ce a pierdut și nu va mai regăsi niciodată. Înfrângerea e absolută fiindcă, dezbrăcându-se așa de iute, a acceptat totul, a spus da la orice urmează să se întâmple. Într-un fel, Alex a murit. Regăsește senzații extrem de îndepărtate. De parcă ar pluti în afara propriului trup. Poate de aici își ia energia ca să întrebe:

— Ce v... vreți?

Bărbatul parcă n-ar avea buze. Iar când zâmbeste, ce se vede pe fața lui, numai zâmbet nu poate fi numit. Acum, are o expresie întrebătoare.

— Ce-ai tu de dat, curvă-mpuțită?

A încercat să strecoare o nuanță de lăcomie în întrebare, de parcă și-ar fi dorit sincer să o seducă. Pentru Alex, cuvintele lui au sens. Pentru toate femeile, astfel de cuvinte au sens. Își înghite saliva. Își spune: n-o să mă omoare. Creierul i se încolăcește pe această certitudine și o strânge puternic pentru a împiedica orice contrazicere. Ceva din ea îi spune că tot o va ucide, dar nodul din jurul creierului e strâns, strâns, strâns...

— Puteți să mi-o... mi-o... trageți... se bălbâie ea.

Nu, simte că nu așa trebuie să vorbească...

— Puteți să mă... vi... violați, adaugă. Puteți să fa... faceți... tot...

Zâmbetul bărbatului îngheață. Face un pas în spate, luând puțină distanță ca s-o vadă mai bine. Din cap până-n picioare. Alex își desface brațele, vrea să arate că se oferă, că se abandonează, că nu mai opune nici un fel de rezistență, că i se dăruiește, că e a lui, vrea să câștige timp, nimic altceva, doar atât, timp. Fiindcă, în împrejurările date, timpul înseamnă viață.

Bărbatul o privește liniștit, ochii lui o cercetează fără grabă de sus până jos, oprindu-se până la urmă, îndelung, asupra sexului. Alex nu se mișcă, iar el își apleacă încet capul, întrebător. Lui Alex îi este rușine că este ceea ce este și că trebuie să i-o arate. Și dacă n-o să-i placă, dacă n-o să-i ajungă puținul pe care ea îl are de dat, ce va face? Bărbatul clatină din cap, ca și cum ar fi dezamăgit, decepționat, nu, nu ține. Ca să o facă să înțeleagă mai bine întinde mâna, îi prinde sfârscul drept între degetul mare și arătător și îl răsucește atât de repede și de tare încât femeia se îndoiaie de durere, scoțând un urlat.

Îi dă drumul. Alex își ține sânul cu o mână, cu ochii ieșiți din

orbite, cu respirația tăiată, sărind de pe un picior pe altul, înnebunită de durere. Lacrimile îi curg fără să vrea în momentul în care îl întreabă:

— Ce... ce-aveți de gând?

Bărbatul zâmbește, de parcă ar vrea să îi amintească un lucru de domeniul evidenței:

— Eei... O să mă uit cum crăpi, curvă-mpuțită.

Apoi face un pas în lateral, ca un actor.

Abia atunci vede Alex. În spatele lui. Pe jos. O bormașină electrică lângă o ladă nu prea mare. Cât să încapă un corp omenesc.

4

Camille privește atent un plan detaliat al Parisului. În fața portăresei, un agent în uniformă trimis de la comisariat își petrece timpul explicând curioșilor, vecinilor, că nu au de ce să rămână acolo dacă nu dețin o mărturie crucială despre răpire. O răpire! Asta da atracție, cam ca un spectacol. Lipsește vedeta din rolul principal, dar asta nu deranjează pe nimeni, doar decorul nu e magic. Toată seara cuvântul este repetat în fel și chip, ca la țară, uite că nu se mai întoarce, păi cine, cine, cine, cine, habar n-am, dacă-ți spun, o femeie, după câte am înțeles, o cunoaștem, zi, o cunoaștem? Vacarmul e tot mai mare, până și copiii coboară să vadă ce se-ntâmplă, la ora asta ar trebui să fie în pat, numai că toată lumea din cartier e înflăcărată din pricina situației neașteptate. Cineva întreabă dacă nu vine și televiziunea, se pun fără încetare aceleași întrebări agentului de poliție, orele se scurg fără să se întâmple nimic pentru cei care așteaptă nu se știe ce și care stau aici doar așa, să fie prezenți, în caz că s-ar întâmpla ceva până la urmă, dar nu se întâmplă nimic, drept pentru care rumoarea se potolește încet-încet, interesul scade, peste câteva ore, va fi foarte târziu, atracția se preschimbă în nemulțumire, primele reclamații țâșnesc pe la ferestre, vrem să dormim de-acum, vrem liniște.

— N-au decât să sune la poliție, bombăne Camille.

Ca întotdeauna, Louis este mai calm.

Pe plan a subliniat axele care converg către locul răpirii. Patru itinerarii posibile pe care femeia le-ar fi putut urma înainte de a fi fost răpită. Piața Falguiere sau bulevardul Pasteur, strada Vigee-Lebrun sau, în sens invers, strada Cotentin. S-ar putea și să fi luat autobuzele 88 ori 95. Stațiile de metrou sunt destul de departe de locul faptei, dar și asta rămâne o posibilitate. Pernety, Plaisance, Volontaires, Vaugirard...

Dacă nici acum nu vor descoperi nimic, mâine perimetrul va trebui lărgit, cercetările vor trebui împinse mai departe ca să găsească și cea mai mică informație, dar pentru asta trebuie să aștepte să se scoale toți fraierii ăștia, deci trebuie să aștepte ziua de mâine, de parcă ar avea nu știu cât timp la dispoziție.

Răpirea este o infracțiune neobișnuită: nu ai victima sub ochi, ca în cazul unei crime, ci trebuie să ți-o închipui. Camille asta și încearcă să facă. Iar de sub creion îi iese silueta unei femei care

merge pe stradă. Se dă puțin înapoi: cam prea elegantă, cam prea mondenă. S-ar putea să fie prea bătrân pentru a mai desena genul ăsta de femeie. În timp ce dă telefoane, șterge și ia de la capăt desenul. De ce o fi văzând-o atât de tânără? S-or fi răpind și babe? Pentru prima dată se gândește la victimă nu ca la o tânără, ci ca la o fată. „O fată” a fost răpită pe strada Falguiere. Reîncepe să deseneze. Blugi, păr tuns scurt, geanta de-a curmezișul pieptului. Nu. Alt desen. Iat-o acum într-o fustă dreaptă, cu pieptul tare, bine conturat. Șterge enervat. O vede el tânără, dar, de fapt, nu o vede deloc. Iar când o vede, are chipul lui Irene.

În viața lui nu a existat altă femeie. În rarele ocazii ce se arată unui bărbat cu statura lui, o doză de vinovăție, puțină silă de sine și teama de ceea ce ar fi putut reprezenta reluarea relațiilor normale cu femeile făceau ca propriile nevoi sexuale să depindă de reunirea prea multor condiții, or așa ceva chiar nu se lega. Ba da, s-a întâmplat o dată. O fată care se băgase într-o încurcătură și pe care el o scosese din belea. Închisese ochii. Îi citise liniștea în priviri, atât și nimic mai mult în acel moment. Apoi o întâlnise aproape de casă, ca din întâmplare. Așa că hai la un pahar pe terasa La Marine, hai la cină și, neapărat, dacă tot ai intrat în joc, nu urcăm la mine pentru un ultim pahar? Și pe urmă... Normal, nu e genul de chestie pe care un polițai integru să o accepte. Dar era tare drăguță și părea că-și dorește sincer să îi mulțumească. Mă rog, asta și-a tot repetat Camille ulterior, pentru a se disculpa. Faptul că de mai bine de doi ani nu s-a atins de vreo femeie reprezenta un motiv în sine, dar nu era suficient. A făcut un lucru urât. O seară tandră și calmă, în care nu s-a crezut obligat să creadă în sentimente. Ea îi aflase de la brigadă povestea, cea pe care toată lumea o știa și anume că soția lui Verhoeven fusese omorâtă. A spus doar lucruri simple, lucruri de fiecare zi, s-a dezbrăcat și a venit imediat lângă el, fără nici o introducere, s-au privit în ochi, Camille i-a închis la sfârșit, altfel nu se putea. Se întâlneau din când în când, fiindcă ea locuia nu prea departe. Să fi avut vreo patruzeci de ani. Și cincisprezece centimetri mai mult decât el. Anne. Rafinată: n-a dormit niciodată la el, spunând că preferă să se ducă acasă. Evident, asta îl făcea pe Camille să evite anumite subiecte care l-ar fi întristat. Când se întâlneau în public, ea se prefăcea că nimic nu se întâmplase între ei. Ultima dată, într-o asemenea situație, chiar îi strânsese mâna oficial. De ce s-o fi gândind tocmai acum la ea? Era oare genul de femeie pe care un bărbat ar avea vreun chef s-o răpească?

Camille se concentrează acum asupra răpitorului. De omorât se poate omori în mai multe feluri și din mai multe motive, dar răpirile seamănă toate între ele. Un lucru e sigur: pentru a răpi pe cineva, trebuie să te pregătești, nu glumă. Sigur, o poți face și sub influența unei porniri de moment, a unui acces de furie, dar așa ceva se întâmplă rar și de multe ori eșecul e aproape imediat. În cea mai mare parte a cazurilor, autorul organizează totul în detaliu, își face un plan minuțios, pe care îl pregătește cu atenție. Statisticile nu sunt încurajatoare: primele ore sunt cruciale, altfel șansele de supraviețuire scad rapid. Ostaticul te încurcă și, în scurt timp, vrei să scapi de el.

Louis trece primul la treabă. A sunat deja toți șoferii de autobuz aflați în tură între orele 19:00 și 21:30. Trezindu-i unul după altul.

— Șoferul de pe 88 care a făcut ultima cursă, îi spune lui Camille, acoperind receptorul. Pe la ora nouă. Își amintește de o fată care a luat-o la fugă spre autobuz, dar care s-a răzgândit.

Camille lasă creionul și ridică privirea.

— La care stație?

— Institutul Pasteur.

Fior pe șira spinării.

— De ce o ține minte?

Louis transmite întrebările.

— Era mișto, zice Louis.

Acoperă receptorul cu palma.

— Chiar frumoasă.

— Aha...

— Și e sigur că atât era ceasul fiindcă și-au făcut un semn, fata i-a zâmbit, el i-a spus că era ultimul autobuz, însă ea a preferat să o ia pe jos, pe strada Falguiere.

— Pe care trotuar?

— Pe dreapta, cum te uiți în josul străzii.

Direcția se potrivește.

— Semnalmente?

Louis cere detalii, dar concluzia nu pare să se întrevadă.

— Vagi. Foarte vagi.

Asta e problema cu fetele cu adevărat frumoase: te farmecă atât de tare, că-ți scapă detaliile. Singurul lucru pe care îl ții minte sunt ochii, gura sau fundul, ori toate trei la un loc, dar cum erau îmbrăcate, asta deja... Asta-i neajunsul când depun bărbații mărturie. Femeile sunt mult mai exacte.

Camille meditează o vreme la astfel de lucruri.

Pe la două și jumătate dimineața, tot ceea ce s-ar fi putut face se făcuse. Acum nu le mai rămânea să sperie decât că, fără întârziere, se va mai întâmpla ceva, că va apărea un capăt de fir de care să poată apuca, o cerere de răscumpărare care să deschidă o nouă perspectivă asupra cazului. Poate vor descoperi un corp care să reducă la unu numărul ipotezelor. Un indiciu oarecare, ceva de care să se poată agăța.

Lucrul cel mai urgent, sigur, dacă va fi posibil, va fi identificarea victimei. Deocamdată, de la sediul central, mesajul e categoric: nu a fost semnalată dispariția nici unei persoane a cărei descriere să corespundă femeii în cauză.

Nimic care să trimită la o răpire.

Și deja au trecut șase ore.

5

E o ladă din scânduri bătute cam la zece centimetri unele de altele. Așa că se vede perfect ce se găsește înăuntru. Adică, pentru moment, nimic. E goală.

Bărbatul o prinde pe Alex de umăr cu o față ieșită din comun și o trage spre ladă. După care îi întoarce spatele de parcă nu ar exista. Bormașina e, de fapt, o șurubelniță electrică. Desface o scândură din partea de sus a lăzii, apoi o alta. Stă aplecat, cu spatele la ea. Ceafa groasă e transpirată... Omul de Neanderthal, asta e cuvântul care-i vine în minte lui Alex.

Stă în picioare în spatele lui, puțin retrasă, goală, cu un braț în jurul sânilor, cu palma celuilalt ca o cochilie deasupra sexului fiindcă întotdeauna i-a fost rușine să se arate așa, chiar și în situația asta, deși e aiurea dacă stai să te gândești. Frigul o face să tremure din creștet până-n tălpi. Așteaptă într-o totală pasivitate. Sigur, ar putea încerca, totuși, ceva. Să se arunce pe el, să-l lovească, să o ia la fugă. Antrepozitul e gol și imens. În fața lor, la vreo cincisprezece metri mai încolo se vede o deschizătură, un fel de gaură largă, unde cândva niște uși mari, glisante, care azi nu mai erau, probabil că închideau hala. În timp ce bărbatul desface scândurile, Alex încearcă să își pună din nou în mișcare mecanismul cerebral. Să fugă? Să-l lovească? Să încerce să-i smulgă mașina de găurit? Ce va face după ce va termina de desfăcut cutia? Ce-o fi însemnând că o s-o lase să crape? Cum o fi vrând s-o omoare? Devine conștientă de direcția alarmantă în care i-a luat-o mintea în doar câteva ceasuri. De la: „Nu vreau să mor”, a ajuns la: „Măcar de-ar face-o mai repede”. În clipa în care înțelege, se întâmplă două lucruri. Mai întâi, în capul ei se conturează un gând simplu, ferm, îndârjit: nu te lăsa, nu accepta, rezistă, luptă! Pe urmă bărbatul se întoarce, pune deoparte șurubelnița electrică și întinde mâna ca să o apuce din nou de umăr. O decizie misterioasă îi explodează atunci în creier, ca un balon de săpun și o ia la fugă spre deschizătura de la celălalt capăt al halei. Luat pe nepregătite, bărbatul nici nu are timp să miște vreun deget. În câteva fracțiuni de secundă, femeia sare peste ladă și fuge în picioarele goale, cât poate de repede. Gata cu frigul, gata cu frica, acum ceea ce îi dă putere e dorința de a fugi, de a scăpa de aici. Pardoseala e înghețată, dură, alunecoasă din cauza umezelii, ciment tare, plin de asperități, dar Alex nu mai simte

nimic, acaparată pur și simplu de propria-i cursă. Ploaia a pătruns peste tot, iar picioarele lui Alex aruncă jerbe de stropi trecând prin bălțile cu apă stătută. Nu întoarce capul, își repetă doar „fugi, fugi, fugi”, nu știe dacă bărbatul a început să alerge după ea. Ești mai rapidă. Nu te îndoii de asta. El e bătrân, greoi, tu ești tânără, zveltă. Ești vie. Alex ajunge la deschizătură, încetinește puțin goana, doar cât să zărească în stânga, în fundul halei, o altă deschizătură, asemănătoare cu cea prin care tocmai trece. Toate halele sunt la fel. Unde-o fi ieșirea? Nu-i pasă că va ieși în stradă goală pușcă. Inima îi bate într-o cadență vertiginoasă. Alex ar vrea să se întoarcă și să vadă cât de mult l-a lăsat în urmă pe bărbatul acela, dar cel mai mult își dorește să iasă odată. O a treia hală. De data asta Alex se oprește, cu sufletul la gură, mai-mai să se prăbușească. Nu, nu poate să creadă! Reia cursa, dar cu lacrimi în ochi. Iat-o la capătul clădirii, în fața ultimei uși care ar trebui să dea spre exterior.

Și care e zidită.

Cărămizi mari, roșii, peste care s-a prelins mortarul care le lipește și care nu a fost netezit, ci aruncat de mântuială, cât să închidă gaura. Alex pipăie cărămizile acoperite de umezeală. Frigul o cuprinde iarăși. Lovește cu pumnii în perete și începe să urle, în speranța că poate cineva o va auzi de partea cealaltă. Urlă fiindcă nu știe ce să spună. Lăsați-mă să ies! Vă implor! Alex lovește și mai tare, dar își epuizează puterile și se lipește cu totul de zid, ca de un copac, de parcă ar vrea să se dizolve în el. Nu mai strigă, nu mai are voce, doar o rugă i-a mai rămas înțepenită undeva, în gât. Suspină în tăcere și rămâne așa, lipită de perete ca un afiș. Apoi, dintr-odată, se oprește, simțind prezența bărbatului acolo, în spatele ei. Nu s-a grăbit, a venit liniștit după ea, îi aude pașii care se apropie, ea nu se mai mișcă, iar zgomotul încetează. I se pare că-i simte chiar respirația, dar, de fapt, ceea ce aude e propria ei groază. Bărbatul nu spune un cuvânt, ci doar o ia de păr, așa-i place lui, de păr. Cât poate prinde-n mână. Trage cu brutalitate. Alex simte cum corpul îi zvâcnește și se prăbușește pe spate, înăbușindu-și un țipăt. Poate să jure că a paralizat. Începe să geamă, dar bărbatul nu pare dornic să o lase unde a căzut. Îi trage un șut în coaste și, cum ea nu se mișcă suficient de repede, îi mai trage unul și mai tare. „Javră.” Alex urlă, știe că tortura nu va înceta, așa că își adună întreaga energie pentru a se ghemui. Calcul greșit. Câtă vreme nu îl va asculta o va lovi, așa că o mai izbește o dată cu vârful ghetei în rinichi. Alex urlă, se ridică într-

un cot, înalță mâna în semn de predare. Gestul e limpede: gata, fac tot ce vreți. Bărbatul nu se mișcă. Așteaptă. Alex e în picioare, clătinându-se, încearcă să meargă drept, se împleticește, e la un pas să cadă, înaintează în zigzag. Nu însă destul de repede, așa că gheata lui o ajunge din urmă și o face să cadă pe burtă câțiva metri mai departe. Se ridică iarăși, cu genunchii însângerați și începe să meargă mai repede. Asta e, s-a terminat, nu mai e nimic de făcut. Alex abandonează orice speranță. Se îndreaptă către prima hală, trece prin deschizătură, e gata pentru ce va urma. Complet epuizată. Ajunsă lângă lada aceea mare, se întoarce către el. Cu brațele atârând, renunțând la orice pudoare. Nici el nu se mai mișcă. Ce zisese? Care-i fuseseră ultimele cuvinte? „O să mă uit cum crăpi, curvă-mpuțită.”

Bărbatul privește lada. Alex face la fel. E locul de unde nu mai e cale de-ntoarcere. Ceea ce va face, ceea ce va accepta va fi ireversibil. Iremediabil. Nicicând nu va mai putea da înapoi. O va viola? O va omori? O va omori înainte sau după? O va tortura îndelung? Ce-o fi vrând călăul ăsta care tace? În câteva minute va avea răspunsurile la întrebări. Doar un mister mai rămâne.

— Spu... spuneți-mi, îl imploră.

A rostit cuvintele în șoaptă, de parcă i-ar fi cerut o mărturisire.

— De ce? De ce eu?

Bărbatul se încruntă ca un om căruia nu i se vorbește în limba lui și care încearcă să ghicească sensul întrebării. Cu un gest mașinal, Alex întinde mâna în spatele ei, iar vârfurile degetelor ating lemnul negeluit al lăzii.

— De ce eu?

Încet, chipul bărbatului se destinde într-un zâmbet răutăcios. Absența asta a buzelor...

— Pentru că pe tine vreau să te văd cum crăpi, curvă-mpuțită.

Tonul explicației clare. Pare convins că a răspuns limpede la întrebare.

Alex închide ochii. Îi curg lacrimile. Ar vrea să își revadă filmul vieții, dar nici o amintire nu urcă din străfunduri; nu mai mângâie cu degetele lemnul lăzii, ci se sprijină în palmă ca să nu cadă.

— Haide... îi zice bărbatul, pe un ton agasat.

Și îi arată lada.

Alex se pierde pe sine în momentul în care se întoarce, nu ea își trece piciorul peste marginea lăzii, nimic din ea nu mai este în corpul care se ghemuiește acolo. Stă așa, cu picioarele desfăcute ca să-și sprijine fiecare talpă pe câte o scândură, strângându-și

genunchii cu brațele, de parcă lada i-ar fi un ultim refugiu și nu sicriul.

Bărbatul se apropie și se uită la tabloul cu fata goală înghesuită în ladă. Cu ochii mari, fermecat, ca un entomolog care a descoperit o specie rară. Pare pe deplin satisfăcut.

Apoi se scutură și ia șurubelnița electrică.

6

Portăreasa i-a lăsat în ghereta ei și a plecat la culcare. A sforăit toată noaptea ca un cimpoi. I-au lăsat bani pentru cafea, la care Louis a adăugat câteva cuvinte într-un bilet de mulțumire.

E trei dimineața. Toate echipele au plecat. La șase ore după răpire, rezultatele ar încâpea într-o cutie de chibrituri.

Camille și Louis au ieșit pe trotuar. Se vor duce acasă, vor face un duș și apoi se vor întâlni din nou.

— Du-te, îl îndeamnă Camille.

Au ajuns în stația de taxiuri. Camille refuză invitația.

— Nu. Vreau să merg un pic pe jos.

Se despart.

Camille a încercat de nenumărate ori să o deseneze pe fata aceea, așa cum și-o închipuia, mergând pe trotuar, făcând semn șoferului de autobuz. A luat-o de la capăt iar și iar fiindcă, de fiecare dată, în schiță era ceva din Irene. Doar gândindu-se la asta, lui Camille i se face rău. Grăbește pasul. Fata de acum este cu totul altcineva. Asta trebuie să își spună.

Și mai ales, trebuie să țină cont de această diferență majoră: cea de acum e vie.

Strada e adormită, trec foarte puține mașini.

Încearcă să gândească logic. Încă de la început l-a iritat că nu se poate găsi firul logic al evenimentelor. Nu răpești pe cineva la întâmplare. De cele mai multe ori victima e o persoană cunoscută. Poate nu foarte cunoscută, însă suficient pentru a avea cât de cât un mobil. În consecință, răpitorul știe unde locuiește victima. Camille își repetă lucrul acesta de mai bine de un ceas. Grăbește pasul. Dacă nu a răpit-o de acasă sau din fața casei, înseamnă că de acolo nu a avut cum. Nu se știe de ce, dar nu a fost posibil, altfel nu ar fi făcut-o aici, în mijlocul străzii și cu toate riscurile pe care le implică asta. Și, totuși, în mijlocul străzii a făcut-o.

Camille grăbește mai tare pasul, iar gândurile sale urmează și ele ritmul acesta susținut.

Individul avea două soluții: să o urmărească ori să o aștepte. Să o urmărească într-o camionetă? Nu. Deci, ea nu ia autobuzul, merge pe trotuar, iar el o urmărește cu camioneta? La ralanti? Așteptând clipa prielnică pentru... E o tâmpenie.

Prin urmare, rămâne pândă.

O cunoaște, îi știe itinerarul, mai are nevoie doar de un loc de

unde să o poată vedea venind... ca să-și poată lua avânt pentru a-i sări în spate. Și locul acela se găsește, obligatoriu, în *fața* celui de unde a răpit-o, fiindcă strada e cu sens unic. O vede, ea trece pe lângă el, o ajunge din urmă și o răpește.

— Așa văd eu lucrurile.

Se întâmplă destul de des să își vorbească sieși cu voce tare. Nu e vădov de multă vreme, totuși obiceiurile de om singur se învață imediat. De-asta nici nu i-a cerut lui Louis să îl însoțească: și-a pierdut reflexele de lucru în echipă, meditănd prea mult de unul singur și, prin urmare, gândindu-se doar la sine. Mereu frământat. Nu-i place cum a ajuns.

Merge câteva minute, întorcându-și ideile pe toate fețele. Caută. Face parte dintre cei care pot să persiste cu obstinație în eroare până când faptele le dau, totuși, dreptate. E un defect supărător între prieteni, dar o calitate de apreciat la un polițist. Străbate o stradă, apoi încă una, dar nimic nu se declanșează. În sfârșit, ceva pare să prindă contur într-un ungher al minții.

Strada Legrandin.

O fundătură de numai vreo treizeci de metri, dar suficient de lată încât să poată fi parcate câteva mașini de fiecare parte. Dacă el ar fi fost răpitorul, aici ar fi oprit mașina. Camille înaintează, apoi se întoarce.

În intersecție e un imobil. La parter, o farmacie.

Ridică ochii.

Două camere de supraveghere încadrează intrarea în farmacie.

Găsesc destul de repede secvența cu furgoneta albă. Domnul Bertignac e un om mai curtenitor decât se poate suporta, lipicios aproape, tipul de comerciant care adoră să dea o mână de ajutor poliției. Gen care întotdeauna îl enervează pe Camille. În camera din spate a farmaciei, domnul Bertignac e așezat în fața ecranului uriaș al computerului. Nu există o anumită constituție a corpului specifică farmaciștilor, dar un fel de a fi, da. Camille știe asta fiindcă tatăl lui a fost farmacist. Când a ieșit la pensie, semăna cu un farmacist ieșit la pensie. A murit de mai puțin de-un an. Chiar și când a murit, Camille nu s-a putut împiedica să nu-și spună că arăta ca un farmacist mort.

Așadar, domnul Bertignac ajută poliția. Pentru asta, e cum nu se poate mai dispus să se dea jos din pat și să-i deschidă ușa comandantului Verhoeven la trei și jumătate dimineața.

Nu le poartă pică polițiștilor, deși farmacia i-a fost spartă de

cinci ori. Poftei nemăsurate pe care farmaciile o trezesc în sufletul dealerilor de droguri, domnul Bertignac îi răspunde prin tehnologie. De fiecare dată, a mai cumpărat o cameră de supraveghere. Așa că acum are cinci: două afară, pentru fiecare porțiune de trotuar, celelalte înăuntru. Înregistrările se păstrează douăzeci și patru de ore, după care se șterg automat. Domnul Bertignac ține la dotarea sa tehnică. Prin urmare nu are nevoie de nici o comisie rogatorie pentru a demonstra virtuțile echipamentului. O face singur, cu bucurie. I-au trebuit doar câteva minute pentru a afișa pe ecran porțiunea din stradă acoperită de obiectivul camerei. Mare lucru nu se vede, doar partea de jos a mașinilor parcate lângă trotuar și roțile acestora. La 9:04 seara sosește camioneta albă, care oprește și mai înaintează puțin, pentru ca șoferul să poată vedea strada Falguiere de la un capăt la altul. Pe Camille l-ar fi mulțumit nu doar să i se confirme teoria (bine și asta-i place, adoră să aibă dreptate), dar și să se fi văzut ceva mai mult, fiindcă tot ce se zărește din mașină, în imaginea oprită de domnul Bertignac, sunt partea de jos a caroseriei și roțile din față. Astfel știu mai multe despre modul de operare, despre ora aproximativă a răpirii, dar nu și despre răpitor. Fiindcă, spre disperarea polițistului, în film nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Camille cade pe gânduri.

Totuși, nu se hotărăște să își ia tălpășița. Fiindcă e enervant să știi că ai răpitorul în mână, iar camera asta să nu filmeze ca proasta decât un detaliu de care li se rupe tuturor... La 21:27, camioneta părăsește zona. Și atunci se produce declicul.

— Aici!

Domnul Bertignac face mândru pe inginerul de studio. Înapoi. Aici. Camille se apropie de ecran, îl roagă să mărească imaginea. Domnul Bertignac e ca peștele-n apă. În clipa în care camioneta pornește, partea de jos a caroseriei arată că a fost revopsită de curând, artizanal. Încă se disting urmele literelor care au fost înscrise pe laterală. Numai că așa ceva nu se poate citi. Sunt foarte neclare și, colac peste pupăză, mai sunt și tăiate orizontal de partea de sus a ecranului, de fapt de limita cadrului camerei de supraveghere. Camille îl roagă să-i dea un print, iar farmacistul îi împrumută amabil un stick USB pe care îi copiază tot filmul. Cu contrast maxim, modelul printat arată cam așa:

Parc-ar fi scris în morse.

Mașina s-a zgâriat de ceva, așa că se disting și niște urme de vopsea verde.

Laboratorul va avea mult de lucru.

Camille a ajuns în sfârșit acasă.

Seara l-a cam tulburat. Urcă treptele. Locuiește la etajul patru și, din principiu, nu ia niciodată liftul.

Au făcut tot ce au putut. Dar ceea ce urmează e și mai greu. Să aștepte. Să semnaleze cineva dispariția vreunei femei. E posibil să dureze o zi, două, poate și mai multe. Și-n timpul ăsta... Când Irene a fost răpită, n-au trecut nici zece ore până au găsit-o moartă. Acum s-a scurs deja mai mult de jumătate din timpul de atunci. În cazul în care cei de la Criminalistică ar fi avut vreun indiciu util, ar fi aflat. Camille cunoaște prea bine muzica tristă și lentă a indiciilor ce trebuie puse cap la cap, războiul de uzură care durează înnebunitor de mult și care-ți macină nervii.

Toată noaptea întoarce lucrurile pe toate părțile. E epuizat. Nu are timp decât să facă un duș și să bea câteva cafele.

N-a păstrat apartamentul în care a locuit împreună cu Irene, nu a vrut, ar fi fost greu să dea peste tot prin casă de lucruri care îi aminteau de ea, i-ar fi trebuit un curaj inutil, pe care era mai bine să îl folosească altfel. Camille se întrebese dacă a supraviețui dispariției lui Irene era o chestiune de curaj sau de voință. Cum să rezisti de unul singur, când totul în jur se năruie? Era necesar să își încetinească propria prăbușire. Simțea că apartamentul îl arunca în brațele disperării, dar nu avea curajul să se despartă de el. Și-a întrebat tatăl (care, oricum, până să răspundă limpede la o întrebare...), pe urmă pe Louis, care i-a dat un răspuns filosofic: „Ca să te ții, trebuie să-i dai drumul”. Se pare că era din Tao. Camille nu era prea sigur că înțelesese.

— Ca în *Stejarul și trestia*, dacă preferați.

Camille prefera.

Apoi, dintr-odată, vânduse apartamentul. Și, de trei ani, locuia pe strada Valmy, pe malul Senei.

Intră în casă. Doudouche apare imediat. Da, fiindcă mai e și ea, Doudouche, o pisicuță tigrată.

— Un văduv care are o pisică, l-a întrebat Camille, nu e cam prea clișeistic? Nu exagerez puțin, ca de obicei?

— Depinde de pisică, nu? a venit replica lui Louis.

Asta era toată problema. Din dragoste, din grijă pentru armonie, din mimetism, de rușine, cine mai știe de ce, Doudouche a rămas incredibil de mică pentru vârsta ei. Are o mutrișoară drăguță, picioarele crăcănate ca ale unui cowboy și e minusculă. Asupra acestui subiect, Louis nu mai deținea nici o ipoteză, era un mister de nepătruns.

— Nu e și ea nițel cam prea?... a mai întrebat Camille.

Veterinarul a rămas cu gura căscată când Camille i-a adus pisica și l-a întrebat de ce e atât de mică.

Indiferent la ce oră se întoarce acasă comisarul, Doudouche se trezește, se ridică și vine să îl vadă. În noaptea aceasta, în dimineața aceasta mai bine zis, Camille se mulțumește să o scarpine pe spinare. De mai mult nu are chef. S-au întâmplat destule pentru o singură zi.

Mai întâi, o femeie a fost răpită.

Apoi, faptul că s-a reîntâlnit cu Louis în astfel de împrejurări îl face să se întrebe dacă nu cumva Le Guen...

Camille se oprește brusc.

— Ticălosul!

Alex a intrat în ladă și-a îndoit spatele și s-a ghemuit.

Bărbatul a pus capacul, a fixat șuruburile, după care s-a dat câțiva pași înapoi pentru a-și admira opera.

Alex e plină de vânătași din cap până-n picioare și tremură din tot corpul. Deși i se pare absolut aberant, nu poate să nege evidența: în ladă se simte cumva mai liniștită. La adăpost. În ultimele ore nu a încetat să își imagineze ce avea să facă din ea, cu ea, însă în afara brutalității cu care a răpit-o și a palmelor pe care i le-a dat... Bine, nu le putea ignora și acum o doare capul din cauza acelor lovituri, numai că acum e aici, în ladă, întregă. Nu a violat-o. Nu a torturat-o. Nu a omorât-o. Ceva îi șoptește „nu încă”, dar Alex nu vrea să asculte glasul acela, considerând că fiecare secundă câștigată rămâne câștigată, că fiecare secundă care stă să vină încă nu a venit. Încearcă să respire cât mai adânc cu putință. Bărbatul stă în continuare nemișcat, îi vede ghetetele mari, de muncitor și partea de jos a pantalonilor. Se uită la ea. „O să te văd cum crăpi...” Așa i-a zis. A fost aproape singurul lucru pe care l-a spus. Atunci, asta să fie? Vrea s-o omoare? Să se uite la ea cum moare? Și cum o să procedeze? Alex nu se întreabă de ce, se întreabă cum și când.

De ce-o fi urând femeile în halul ăsta? Oare ce poveste ascunde încât a pus la cale așa ceva? Încât să o lovească atât de tare? Frigul nu e atât de pătrunzător, dar din cauza oboselii, a loviturilor, a fricii, a nopții, Alex simte că îngheață. Încearcă să își schimbe poziția. Nu e ușor. Stă așezată, cu spatele îndoit, cu capul între genunchii cuprinși cu brațele. Când încearcă să se ridice puțin, vrând să se întoarcă, îi scapă un țipăt. O așchie lungă i s-a înfipt în braț, sus, lângă umăr. E obligată să o smulgă cu dinții. Nu are loc. Scândurile sunt neșlefuite, pline de așchii. Cum va face să se întoarcă, să se sprijine în mâini? Să își răsucescă bazinul? Va încerca, mai întâi, să își miște picioarele. Simte cum panica îi urcă în pânțele. Începe să strige, să se miște în toate părțile, dar se teme să nu se rănească în lemnul prost tăiat. Totuși, trebuie să se miște. Simte că o ia razna, gesticulează și tot ce obține sunt câțiva centimetri. O inundă valuri de nebunie.

Capul mare al bărbatului intră în câmpul ei vizual.

Atât de brusc încât se retrage involuntar înapoi, lovindu-și capul de scânduri. Bărbatul s-a aplecat să o vadă mai bine.

Zâmbește cu buzele lui inexistente. Un zâmbet grav, lipsit de bucurie, care, dacă nu ar fi amenințător, ar fi ridicol. Din gât îi iese un soi de behăit. Tot fără a spune vreun cuvânt, clatină din cap ca pentru a întreba: „Acum ai înțeles?”

— Sunteți... începe Alex, dar nu știe ce vrea să spună.

Bărbatul clatină mai departe din cap cu același zâmbet cretin. E nebun, își spune Alex.

— Su... sunte-ți ne... nebun...

Dar nu apucă să continue, fiindcă individul se dă înapoi, se îndepărtează, nu îl mai vede, iar tremurul ei se accentuează. O alarmează faptul că a dispărut. Ce-o fi făcând? Încearcă să își răsucescă gâtul, dar nu aude decât niște zgomote destul de îndepărtate. Totul răsună în hala asta imensă și goală. Deodată, simte cum se mișcă. Lada se clatină aproape insesizabil. Cu zgomot de lemn care trosnește. Cu coada ochiului, răsucindu-se atât cât îi permite spațiul, observă frânghia de deasupra. Până acum nu a zărit-o. E legată de capacul lăzii. Alex se contorsionează pentru a-și înălța o mână printre stinghii, dând de un inel de oțel și de nodul frânghiei – e uriaș și foarte strâns.

Funia vibrează și se întinde, lada parcă scoate un urlet, după care se ridică, părăsește podeaua și începe să se învârtă încet. Bărbatul intră din nou în câmpul ei vizual, se află la vreo șapte sau opt metri de ea, lângă perete și trage cu gesturi largi de frânghia trecută peste doi scribeți. Lada urcă ușor, dând senzația că se va răsturna. Alex nu se mai mișcă, iar bărbatul o privește. Când lada ajunge cam la un metru și jumătate deasupra solului, o oprește, blochează coarda și se duce să scormonească într-un morman de lângă deschizătura din zid din partea opusă, apoi se întoarce.

Acum sunt față în față, la aceeași înălțime și se pot privi în ochi. Bărbatul scoate telefonul mobil. Ca să o fotografieze. Caută unghiul favorabil, se deplasează într-o parte și-n alta, se dă înapoi, face una, două, trei fotografii, le verifică apoi și le șterge pe cele care nu îi plac. Se întoarce lângă perete, iar lada mai urcă puțin, ajungând la doi metri de sol.

Bărbatul leagă frânghia, vizibil mulțumit.

Își pune haina și își pipăie buzunarele pentru a verifica dacă nu a uitat ceva. Alex parcă nici nu mai există. Bărbatul nu aruncă decât o privire spre ladă înainte de a pleca. Extrem de satisfăcut de opera realizată. De parcă ar pleca de acasă la serviciu.

Acum chiar a plecat.

Liniște.

Agățată de funie, lada se balansează greoi. Un curent rece acoperă în valuri trupul deja înghețat al lui Alex.

E singură. Goală. Închisă.

Dintr-odată, înțelege.

Nu e o ladă.

E o cușcă.

— Ticălosul...

„Gata cu vorbele mari...”, „Nu uita că sunt șeful tău!”, „În locul meu ce-ai face?”, „Mai îmbogățește-ți vocabularul, devii plicticos.” Comisarul de divizie Le Guen a încercat în decursul anilor totul, sau aproape totul cu Camille. Decât să se întoarcă mereu la aceleași formule, mai bine nu răspunde. Chestie care-i trage covorul de sub picioare lui Camille care, de regulă, intră în birou fără a bate la ușă și se mulțumește să se proțăpească în fața șefului. În cel mai bun caz, comisarul de divizie ridică fatalist din umeri; în cel mai rău, lasă privirea în pământ, mimând pocăința. Fără ca nici unul să rostească vreun cuvânt, ca într-un cuplu vârstnic, ceea ce, totuși, e un eșec pentru niște bărbați care, la cincizeci de ani, sunt amândoi celibatari. Sau, în fine, fără neveste. Camille e văduv. Le Guen și-a încheiat cel de-al patrulea divorț cu un an în urmă. „Ce chestie curioasă: mereu te-nsori cu aceeași femeie!”, a constatat Camille ultima oară. „Ce vrei, dacă s-au creat niște obișnuințe”, a răspuns Le Guen. „Ar trebui să observi că nici martorul nu l-am schimbat, din moment ce de fiecare dată tot tu ești!” Și a adăugat printre dinți: „Și-apoi, chiar dacă schimbi femeia, tot pe-aia o iei”, demonstrând că, pe teritoriul resemnării, nu avea rival.

Primul motiv pentru care Camille nu mai sare cu gura la Le Guen în această dimineață este ca să evite să își mai spună anumite lucruri până să se înțeleagă. Lasă deoparte mica manipulare a comisarului-șef de divizie care, evident, ar fi putut numi pe altcineva la conducerea acestui caz și care s-a prefăcut că nu mai are pe nimeni la îndemână. Ceea ce îl surprinde pe Camille este că nu s-a prins pe loc, că i-a scăpat sensul ascuns al manevrei. Curios, ca să nu zică suspect. Al doilea motiv e că nu a dormit, că e stors de oboseală și nu mai are energie de risipit, fiindcă îl așteaptă o zi lungă, până ce va putea fi înlocuit de Morel.

E șapte și jumătate dimineața. Agenți oboșiți trec dintr-un birou în altul chemându-se, se deschid uși, se aud strigăte, pe culoare așteaptă polițiști buimaci de nesomn, firma încheie o noapte la fel de albă ca și celelalte.

Sosește Louis. Nedormit și el. Camille îl privește cercetător. Costum Brooks Brothers, cravată Louis Vuitton, pantofi Finsbury; mereu la fel de sobru. Asupra ciorapilor, Camille încă nu se poate

pronunța și, oricum, nu se pricepe. Louis e elegant, dar, deși perfect bărbierit, tot are un aer obosit.

Își strâng mâinile ca într-o dimineață oarecare, de parcă nu ar fi încetat nici o clipă să lucreze împreună. De când s-au întâlnit iarăși, noaptea trecută, nu au apucat să stea de vorbă pe îndelete, ori să pomenească ceva despre cei patru ani care s-au scurs. Nu că ar fi fost vreun secret, nici vorbă, doar necazuri, durere și-apoi, ce mai puteai spune în fața unui asemenea eșec? Louis și Irene țineau mult unul la altul. Camille crede că și Louis se simte răspunzător de moartea ei. Louis nu susținea că trăiește o durere la fel de intensă ca a lui Camille, dar o avea și el pe a lui. Imposibil de exprimat. În fond, au fost zdrobiți de unul și același dezastru, care le-a retezat amândurora cuvintele. De altfel, toată lumea a fost stupefiată, dar ei ar fi trebuit să stea de vorbă. Nu au reușit, așa că, încet-încet au continuat să se gândească unul la celălalt, încetând însă să se mai vadă.

Primele concluzii trimise de Laboratorul de expertiză criminalistică nu sunt încurajatoare. Camille răsfoiește rapid raportul și îi dă paginile pe rând lui Louis. Cauciucul roților e cel mai obișnuit cu puțință, întâlnit, pesemne, la vreo cinci milioane de autovehicule. Camioneta – și ea dintre cele mai obișnuite. Cât despre ultima masă a victimei: legume crude, carne roșie, fasole verde, vin alb, cafea... cu așa ceva...

Se așază în fața hărții mari din biroul lui Camille. Sună telefonul.

— Ah, tu ești, Jean? zice Camille. La fix pici.

— Mda, încă o dată bună ziua, răspunde Le Guen.

— Am nevoie de vreo cincisprezece agenți.

— Mi-e absolut imposibil.

— Aș vrea mai degrabă femei.

Camille stă câteva secunde pe gânduri.

— Am nevoie de ele cel puțin două zile. Poate trei, dacă nu găsim fata până atunci. Și încă o mașină. Ba nu, două.

— Uite ce e...

— Și-l vreau și pe Armand.

— Ei, asta se poate. Ți-l trimit imediat.

— Mii de mulțumiri, Jean, zice Camille și închide.

Se întoarce spre hartă.

— Cât o să avem? întrebă Louis.

— Jumătate. Plus Armand.

Ochii lui Camille fixează harta. În cel mai bun caz, dacă ridică

măinile, ajunge până la arondismentul șase. Pentru arondismentul nouăsprezece are nevoie de scaun. Sau de o baghetă. Dar asta prea i-ar fi dat un aer de profesoraș. În decursul anilor, s-a gândit la mai multe moduri de a așeza harta. Să o fixeze mai jos, să o pună pur și simplu pe podea, să o decupeze pe zone și să le lipească unele după altele... Le-a eliminat pe toate fiindcă, deși i-ar fi rezolvat problema de înălțime, ar fi creat probleme de natură inversă tuturor celorlalți. Dar, la fel ca acasă, la fel ca la Institutul medico-legal și în biroul personal Camille dispune de instrumentarul adecvat. Taburete, scări, scărițe, scărițe portative – doar e expert în domeniu. Pentru dosare, arhivă, accesorii și documentare tehnică a optat pentru o mică scară de aluminiu, îngustă, de lungime medie, iar pentru harta Parisului utilizează un scaun rotativ de bibliotecă cu sistem de blocare când se urcă pe el. Așadar, Camille se sprijină de spătar și se cațără pe el. Se uită atent la axele care converg spre locul răpirii. Vor organiza echipele care să acopere întreg sectorul. Întrebarea este unde să închidă perimetrul. Arată către o zonă, își privește vârfurile pantofilor, reflectează, se întoarce către Louis și întreabă:

— Par un general stupid, nu crezi?

— În mintea dumneavoastră, presupun că „general stupid” e un pleonasm.

Glumesc, dar de fapt, nici unul nu ascultă ce spune celălalt, ci fiecare își urmează firul propriilor raționamente.

— Totuși... zice Louis gânditor, nici o camionetă de modelul acesta nu a fost furată recent. Dacă nu cumva și-a pregătit de luni de zile lovitura, răpirea unei fete cu mașina personală înseamnă un risc ciudat. Un element grăitor pe care l-a lăsat în urmă.

— Poate că insul n-are mare lucru-n bostan...

Camille și Louis se întorc. A apărut și Armand.

— Dacă nu are, atunci e imprezvizibil, spune Camille, zâmbind. Ceea ce face lucrurile încă și mai complicate.

Își strâng mâna. Armand a lucrat zece ani cu Camille, dintre care nouă și jumătate direct în subordinea lui. E un om înfiorător de slab, cu un aer trist și de o avariție patologică, defect care s-a întins ca o cangrenă peste toată viața sa. Fiecare secundă a existenței lui Armand e pusă sub semnul economiei. Teoria lui Camille e că se teme de moarte. Louis, care a urmat mai toate studiile cu putință, a confirmat că, din punct de vedere psihanalitic, e posibil. Camille a fost tare mândru că s-a dovedit un bun teoretician într-un domeniu despre care nu știe absolut nimic.

Profesional, Armand e o furnică neobosită. Dați-i anuarul *Bottin* al oricărui oraș doriți și, peste un an, sigur a verificat toți abonații.

Față de Camille, Armand a arătat întotdeauna o admirație fără rezerve. La începutul carierei lor, aflând că mama lui Camille a fost o pictoriță celebră, admirația lui s-a transformat în adorație. Colecționa articole decupate din ziare despre ea. În computer avea reproducerile tuturor lucrărilor ei pe care le putuse găsi pe internet. Când a aflat că statura mică a lui Camille, care era totuși un handicap, era urmarea faptului că mama nu renunțase deloc la fumat în timpul sarcinii, Armand a fost tulburat. A încercat să construiască o sinteză prin care să împace admirația față de un pictor căruia nu îi înțelegea lucrările, însă îi admira celebritatea și animozitatea față de o femeie atât de egoistă. Numai că astfel de sentimente contradictorii îi puneau în încurcătură logică. S-ar fi zis că încă mai lucra la tema propusă. Cu toate acestea, sentimentul de admirație era mai puternic, drept pentru care, de fiecare dată când numele sau vreo lucrare a lui Maud Verhoeven reveneau în actualitate, Armand era de-a dreptul fericit.

— Ție ar fi trebuit să îți fie mamă, i-a spus Camille într-o zi fără să se uite la el.

— O glumă proastă, a mormăit Armand, căruia, totuși, nu îi lipsește umorul.

Când Camille n-a mai putut lucra și el s-a dus să-l viziteze la spital. Aștepta să găsească pe cineva cu mașină, ca să îl lase în apropiere, pentru a evita să plătească transportul și sosea cu mâinile goale, de fiecare dată cu alt pretext. Situația lui Camille îl tulburase. Se simțea cu adevărat vinovat. Muncești ani și ani de zile cu niște oameni și, până la urmă, îți dai seama că nu îi cunoști deloc. Iar când survine un accident, o tragedie, o boală, o moarte, descoperi în ce măsură ceea ce știai despre ei s-a datorat unor informații întâmplătoare. Armand chiar e generos, deși formularea asta pare cam aiurea. Firește, nu în privința banilor, nu trebuie în nici un caz să îl coste ceva, financiar vorbind, dar, în felul lui, e mărinimos. La brigadă, nimeni n-ar crede asta, dacă le-o spui, îți râd în nas toți cei care l-au împrumutat de zeci de ori, adică toată lumea, fără excepție.

Când Armand ajungea la spital, Camille îi dădea bani pentru ca să-i cumpere un ziar, două cafele de la automat, o revistă. Armand păstra restul. La plecare, Camille se apleca pe fereastră și îl vedea în parcare, interesându-se la cei care își încheiaseră și ei vizita pentru a găsi pe cineva care să îl lase la o distanță convenabilă de

casă pentru a putea străbate restul drumului pe jos.

Totuși, era cam neplăcut să se trezească iarăși împreună, după patru ani. Din echipa de pe vremuri nu lipsea decât Maleval. Care fusese dat afară din poliție. Făcuse și câteva luni de arest preventiv. Ce s-o fi ales de el... Camille crede că și Louis și Armand îl mai văd din când în când. El n-o poate face.

Acum sunt toți trei în fața hărții Parisului și, cum nici unul nu spune nimic, situația sfârșește prin a semăna cu o rugă disimulată, așa că, dintr-odată, Camille se scutură ca pentru a scăpa de ceva. Și arată spre hartă.

— Bun. Louis, o să facem cum am convenit. Toată lumea merge la fața locului și nu lasă nimic necercetat.

Se întoarce spre Armand.

— Și tu, Armand, ai o furgonetă albă bună la toate, cauciucuri universale, mâncare obișnuită de la victimă, o cartelă de metrou... N-ai decât să alegi.

Armand aprobă din cap.

Camille își ia cheile de pe birou.

Mai are de rezistat o zi până la întoarcerea lui Morel.

Când bărbatul revine, inima lui Alex mai că încetează să bată. Îl aude, chiar dacă nu se poate întoarce să îl privească. Pașii lui sunt greoi, lenți și sună ca o amenințare. În orele dinainte, Alex și-a imaginat revenirea lui și s-a văzut violată, bătută, ucisă. A văzut lada coborând, a simțit cum individul o prinde de umăr, cum o trage afară cu brutalitate, cum o pălmuieste, răsucind-o, forțându-o, penetrând-o, făcând-o să urle, omorând-o. După cum îi promisese. „O să mă uit cum crăpi, curvă-mpuțită.” Când faci o femeie curvă-mpuțită, înseamnă că vrei s-o omori, nu?

Dar încă nu s-a întâmplat asta. Încă n-o atinge, poate că îl încântă așteptarea. A vârat-o în cușcă vrând să facă din ea un animal, s-o înjosească, s-o domesticească, să-i arate cine e stăpânul. De asta a și bătut-o în halul ăsta. Astfel de gânduri și alte mii și mai cumplite o chinuie. Să mori nu e atât de greu. Dar să aștepți moartea...

Alex își promite mereu să rețină în ce momente apare, dar reperele dispar rapid. Diminețile, zilele, serile, nopțile încep să se învălmășească într-un continuum temporal, prin care mintea ei își găsește din ce în ce mai greu drumul.

Când sosește, bărbatul se proțapește la început sub cușcă, cu mâinile în buzunare, o privește o vreme, pe urmă își lasă geaca de piele pe jos, coboară lada la înălțimea ochilor, își scoate telefonul, face o fotografie și se așază la câțiva metri, acolo unde și-a lăsat lucrurile, vreo zece sticle de apă, saci de plastic și hainele lui Alex și ele aruncate pe jos. Fetei îi e teribil de greu să le vadă atât de aproape, e ca și cum ar putea să întindă mâna și să le ia. Bărbatul se așază. Pentru moment, doar o privește. Ai zice că așteaptă ceva, dar nu spune ce.

Pe urmă, se hotărăște brusc să plece, așa că se ridică, se bate cu palmele peste coapse parcă pentru a-și face curaj, ridică lada și, după ce îi aruncă o ultimă privire, pleacă.

Nu vorbește. Alex i-a adresat câteva întrebări, nu prea multe, ca să nu îl înfurie, dar bărbatul nu i-a răspuns decât o singură dată, în rest a tăcut, încât ai fi zis că nu se gândește la nimic, ci doar se uită fix la ea. Iar când a vorbit, nu a spus decât: „Vreau să văd cum crăpi.”

Poziția lui Alex e cu adevărat insuportabilă.

În picioare nu poate sta, întrucât cușca nu este suficient de

înnaltă. Nici să se întindă nu poate, fiindcă nu este destul de lungă. Nici să stea așezată, capacul fiind prea jos. Așa că stă chircită, aproape făcută ghem. Durerile sunt atroce. Mușchii i-au înțepenit, articulațiile parcă s-au blocat, totul e amorțit, împietrit și mai e și frigul. Alex nu se poate mișca, tot corpul îi e anchilozat, circulația sangvină a încetinit, adăugând durere tensiunii la care e condamnată. În minte încep să îi revină tot felul de imagini, de scheme din timpul studiilor cursului pentru infirmiere, mușchi atrofiați, articulații înțepenite, sclerozate, uneori i se pare că asistă ca un radiolog la deteriorarea propriului corp, care nu mai e al ei și înțelege că mintea sa e pe cale de a se împărți în două, o parte rămânând cu ea, alta trăind aiurea, un început de nebunie care o pândește și care va fi rezultatul mecanic al acestei poziții infernale, inumane.

A plâns mult, apoi n-a mai avut lacrimi. Doarme puțin, fiindcă spasmele musculare o trezesc neîncetat. Primele crampe cu adevărat dureroase au apărut în cursul nopții trecute, s-a trezit urlând, cu un picior cuprins de sus până jos de cărcei groaznici. Pentru a încerca să se destindă, a lovit cu piciorul în scândurile lăzii, cât de tare a putut, de parcă ar fi vrut să o arunce în aer. Crampele s-au mai potolit, dar știa că efortul era inutil. Lucrurile o vor lua de la capăt. Tot ceea ce a câștigat a fost că lada a început să se balanseze. Și avea să-i ia mult timp ca să se stabilizeze. După o clipă, starea devine apăsătoare. Alex a trăit ore întregi obsedată de revenirea crampelor. Și-a supravegheat fiecare parte a trupului, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât suferea mai tare.

În rarele momente când o prinde somnul, visează că e închisă într-o temniță, se vede îngropată de vie sau înecată, așa că, atunci când nu o trezesc crampele, frigul sau frica, o fac coșmarurile. Acum, întrucât nu s-a mișcat decât câțiva centimetri timp de zeci de ore, au reînceput spasmele, de parcă mușchii ar fi mimat mișcarea, spasme reflexe împotriva cărora nu poate face nimic, membrele i se ciocnesc violent de scânduri și țipă.

Și-ar vinde sufletul și diavolului ca să se poată întinde, ca să se poată lungi măcar un ceas.

Într-una dintre dățile când și-a făcut apariția, bărbatul a ridicat cu o altă frânghie, până la nivelul cuștii, un coș de răchită care s-a balansat o vreme, până când s-a stabilizat. Deși nu era prea departe, Alex a trebuit să facă un efort uriaș de voință, să își sfășie pielea mâinii când a împins-o printre scânduri pentru a reuși să ia o parte din conținut, adică o sticlă de apă și câteva crochete

pentru animale. Pentru câini ori pisici. Alex n-a mai stat pe gânduri, ci s-a aruncat asupra lor. Sticla a golit-o aproape dintr-o sorbitură. Abia mai târziu s-a întrebat dacă nu cumva bărbatul pusese ceva înăuntru. A început din nou să tremure, dar nu știa dacă din cauza frigului, a epuizării, a setei sau a fricii... Crochetele i-au produs sete, fără a-i fi potolit foamea. Așa că se atingea cât mai puțin de ele, doar când foamea îi înțeșta intestinele. În plus, avea nevoie și să urineze și tot restul... La început i-a fost rușine, dar ce putea să facă? În consecință, dejecțiile se întindeau chiar dedesubtul cuștii, ca ale unei păsări uriașe. Rușinea i-a trecut repede, fiindcă nu era nimic pe lângă durere, pe lângă chinul de a trăi în felul acesta zile în șir, fără să se miște, fără să știe cât o va ține prizonieră, dacă într-adevăr intenționează să o lase să moară aici, în lada asta.

Oare cât timp îți trebuie ca să mori în acest mod?

La început, de fiecare dată când bărbatul se întorcea, îl implora, își cerea iertare, deși nu știa pentru ce, ba chiar, o dată i-a scăpat rugămintea de a o omorî mai repede. Nu dormise de ore întregi, o chinuia setea, vomitase crochetele pe care, totuși, le mestecase îndelung, mirosul de urină și de vomă era cumplit, rigiditatea poziției o înnebunea, așa că, în clipa aceea, moartea i se părea preferabilă. Imediat a regretat, căci, de fapt, nu dorea să moară, nu în momentul acela, nu așa își vedea sfârșitul vieții. Mai avea încă atâtea lucruri de făcut. Oricum, orice ar fi spus, orice ar fi cerut, bărbatul nu îi răspundea niciodată.

Cu o excepție.

Alex plângea enorm, își epuiza puterile, simțea că începe s-o ia razna, că întregul creier îi devenea un electron liber, de nestăpânit, lipsit de legături, de repere. Bărbatul tocmai coborâse cușca pentru a o fotografia, iar Alex a spus, fără îndoială pentru a mia oară:

— De ce eu?

Bărbatul a ridicat privirea, de parcă nu ar mai fi auzit niciodată întrebarea. S-a aplecat. Printre scânduri, fețele li s-au apropiat la doar câțiva centimetri.

— Fiindcă... Fiindcă tu ești.

Răspunsul a tulburat-o. Era ca și cum, dintr-odată, totul se oprise, de parcă Dumnezeu apăsase pe un întrerupător și Alex nu mai simțea nimic, nici crampe, nici sete, nici dureri de stomac, nici oasele înghețate până în măduvă, totul reducându-se la cuvintele lui.

— Cine sunteți?

Bărbatul a zâmbit din nou și atât. Poate că nu obișnuia să vorbească prea mult și cele câteva cuvinte îl epuizaseră. A urcat cușca foarte repede și-a luat haina și a plecat fără să-i arunce nici o privire, părănd înfuriat. Cu siguranță, spusese mai mult decât își propusese.

De data aceasta, Alex nu s-a mai atins de crochete (bărbatul i-a mai pus câteva), ci doar a tras lângă ea sticla de apă din care sorbea câte puțin. Își dorea să reflecteze la spusele lui, dar când suferi în asemenea hal, cum să te mai gândești la altceva?

Își petrece ore întregi cu mâna întinsă deasupra capului, strângând, mângâind nodul enorm care ține cușca. Un nod cât pumnul ei, incredibil de bine strâns.

În cursul nopții următoare, Alex intră într-un fel de comă. Mentea nu i se mai poate fixa asupra nici unei idei, i se pare că întreaga masă musculară s-a topit, că nu mai e făcută decât din oase, că e anchilozată complet, că e redusă la o contracție imensă din cap până-n picioare. Până acum a reușit să mențină o anume disciplină, prin mici exerciții pe care le lua de la capăt aproape oră de oră. Mai întâi își mișca degetele de la picioare, apoi gleznele, le întorcea de trei ori într-un sens, apoi în celălalt, tot de trei ori, își strângea mușchii pulpei, îi relaxa, îi strângea încă o dată, întindea gamba dreaptă cât mai mult cu puțință, o contracta de trei ori etc. De acum nu mai știa dacă într-adevăr și-a făcut exercițiile sau doar a visat. Au trezit-o propriile gemete. Au fost atât de puternice încât a crezut că era altcineva, că vocea venea din afara ei. Horcăituri care-i ieșeau din pânțele, sonorități pe care nu le cunoștea.

Degeaba s-a trezit, tot nu reușește să-și înăbușe scâncetele, să le oprească.

Alex e sigură. Începe să moară.

10

Patru zile. De patru zile, ancheta bate pasul pe loc. Analizele s-au dovedit inutile, declarațiile martorilor, sterile. Unul a văzut camioneta albă, pentru altul era albastră. Ceva mai departe, cuiva i s-a părut că a dispărut o femeie, o vecină, au dat telefon și era la serviciu. O alta, asupra căreia începuseră investigațiile, tocmai se întorsese de la sora ei, numai că soțul nu știa că soția are o soră... Ce nebunie!...

Procurorul a numit un judecător de instrucție, un tip tânăr și foarte activ, din generația căreia îi place când e agitație. Presa n-a comentat prea mult, a pomenit cazul ca fapt divers, acoperit imediat de valul de informații cotidiene. Trăgând linie și adunând, rezultatul era că nu localizaseră răpitorul și nici măcar nu știau cine e victima. Toate disparițiile anunțate fuseseră verificate, dar nici una nu putea avea legătură cu evenimentul din strada Falguiere. Louis extinsese cercetările la întreg teritoriul orașului, verificase disparițiile anunțate în zilele precedente, în săptămânile, în lunile precedente. Degeaba. Nimic care să poată corespunde cu imaginea unei fete frumoase, al cărui posibil traseu să includă strada Falguiere din arondismentul XV al Parisului.

— Așadar, nimeni nu o cunoaște pe fata asta? Nimeni nu e îngrijorat că nu a mai venit pe-acasă de patru zile?

S-a făcut aproape zece seara.

Stau pe o bancă și se uită la fluviu. O gașcă de polițai. Camille i-a lăsat biroul noului stagiar și i-a luat cu el la masă pe Louis și pe Armand. Când vine vorba despre restaurante, însă, îi lipsesc și imaginația și memoria pentru a găsi unul bun. E pus la grea încercare. Să îl întrebe pe Armand ar fi chiar o prostie, asta nu a mai dat printr-un restaurant de când l-a invitat tot el ultima oară. Pesemne că localul s-a și închis de atunci. Cât despre Louis, ce-ar putea el recomanda depășește posibilitățile lui Camille. Cantina de seară a lui Louis e vreun restaurant de lux precum Taillevent sau Ledoyen. Camille decide scurt: La Marine, pe cheiul Valmy, aproape de locuința lui.

Aveau multe să își spună. Pe vremea când lucrau împreună și își încheiau treburile noaptea, târziu, mergeau adeseori să cineze împreună înainte de a se duce acasă. Regula era întotdeauna că de plătit, plătea Camille. A-l lăsa pe Louis să achite nota ar fi fost de prost gust față de ceilalți, amintindu-le că, în pofida statutului său

de funcționar public, banii nu erau pentru el un subiect delicat. Pentru Armand nici nu s-ar fi pus problema. A-i propune să ia masa în oraș însemna, pur și simplu, a-l invita la masă. Cât despre Maleval, mereu o ducea prost cu banii și se știe cum a sfârșit-o.

În seara asta, Camille era bucuros că plătește. Fără să o spună, se simțea fericit alături de cei doi. Era ceva neașteptat. Cu trei zile în urmă, nici nu și-ar fi închipuit așa ceva.

— Nu înțeleg... începe el.

Mai au de mers până la restaurant. Au traversat strada și acum se plimbă de-a lungul cheiului, uitându-se la șlepurile trase la mal.

— Nici de la locul ei de muncă să nu anunțe nimeni? Să nu aibă nici soț, nici logodnic, nici iubit, nici prietenă, chiar pe nimeni? Nici familie? Totodată, într-un oraș ca ăsta, în timpurile pe care le trăim, să nu anunțe nimeni nimic...

Discuția de azi seamănă cu cele dintotdeauna, marcată de tăceri lungi. Fiecare are gândurile lui, reflectează, e concentrat.

— Bine, dar tu te interesai de tatăl tău în fiecare zi? întrebă Armand.

Sigur că nu, nici măcar la trei zile. Tatăl lui ar fi putut muri subit și ar fi putut să treacă și o săptămână până când... Avusese o prietenă cu care se vedea mai des. Ea l-a găsit mort și a anunțat familia. Camille a întâlnit-o cu două zile înaintea înmormântării. Tată lui îi povestise ceva despre ea, dar vag, ca despre o relație lipsită de importanță. Cu toate acestea, a fost nevoit să facă trei drumuri cu mașina până i-a dus înapoi tot ce lăsase în casa tatălui său. O femeie micuță, proaspătă ca un măr, trandafirie în obraji, cu niște riduri care parcă atunci îi apăruseră. Mirosea a lavandă. Pentru Camille, faptul că această femeie luase locul mamei în patul tatălui lui era, la propriu, de neimaginat. Două femei care nu aveau nimic în comun una cu cealaltă. Era o altă lume, o altă planetă și ajunsese chiar să se întrebe ce legătură fusese, totuși, între părinții lui. S-ar fi zis că nici una. Maud, artista, se măritase cu un farmacist. Puteai înțelege ceva de aici? De mii de ori își pusese această întrebare. Micul măr cu riduri drăguțe părea mai potrivit în decorul respectiv. Oricum ai da-o, părinții noștri și ce făceau ei împreună rămâne deseori un mister. Acestea fiind spuse, abia peste câteva săptămâni Camille își dăduse seama că merișorul ridat subtilizase, în doar câteva luni, o parte serioasă din averea farmacistului. Apoi, Camille s-a săturat

și a uitat-o. Păcat, chiar era o figură.

— Taică-miu e la azilul de bătrâni, continuă Armand, așa că nu e același lucru. Însă când cineva trăiește singur, ce-ai vrea? Moare și chiar îi trebuie noroc ca să îl găsească imediat.

Spusele lui Armand îl lasă pe Camille cu gura căscată. Își amintește ceva legat de subiect. Povestește. Era un tip pe care-l chema Georges. Printr-un concurs de împrejurări, nimeni nu s-a mirat că nu s-a mai auzit nimic de el de mai bine de cinci ani. Pur și simplu, a dispărut din acte fără să se fi întrebat cineva de ce: apă tăiată, curentul electric întrerupt... Din 1996, administratoarea credea că e internat, însă el se întorsese din spital fără să-l fi văzut cineva. I-au găsit cadavrul în casă în 2001.

— Am citit chestia asta în...

Titlul îi scapă.

— Edgar Morin, ceva gen *Gândirea*... nu știu cum.

— *Pentru o politică a civilizației*, îi lămurește sobru Louis. Și își dă șuvița la o parte cu mâna stângă. Traducere: îmi pare rău că mă bag...

Camille zâmbește.

— E o plăcere să ne revedem, nu? întrebă.

— Chestia de acum mă duce cu gândul la Alice, lasă Armand să-i scape.

Evident. Era vorba de Alice Hedges, o fată din Arkansas, găsită moartă într-o benă, pe malul canalului Ourcq, a cărei identitate rămăsese necunoscută timp de trei ani. Până la urmă, să dispari fără să lași vreo urmă nu e chiar atât de rar cum s-ar crede. Dar, oricum, te pune pe gânduri. Stai în fața apei verzi a canalului Saint-Martin, știi că în câteva zile cazul va fi clasat și îți spui că dispariția fetei necunoscute nu va mai interesa pe nimeni. Viața ei? Doar câteva rotocoale în apă.

Nimeni nu a revenit asupra deciziei de a-i da lui Camille cazul pe care nu-l dorea cu nici un preț. Alaltăieri, Le Guen l-a sunat ca să îi confirme întoarcerea lui Morel.

— Ia mai lasă-mă-n pace cu Morel al tău! i-a răspuns Camille.

Spunând asta, Camille a înțeles că fusese conștient încă de la început că, acceptând provizoriu un astfel de caz, însemna că îl accepta până la capăt. Nu știe dacă trebuie sau nu să îi fie recunoscător lui Le Guen că l-a aruncat în toată povestea asta. De altfel, în ochii șefilor nu era un caz prioritar. Un infractor anonim a răpit o femeie necunoscută și, în afara depoziției martorului, interogată și reinterogată de mai multe ori, nimic nu „dovedea”

răpirea. Sigur că mai erau și urmele de vomă din rigolă, scârțâitul pneurilor pe care îl auziseră mai mulți oameni aflați în vecinătate, un bărbat din zonă, care își parca mașina, chiar își amintea de camioneta care se pregătea să oprească paralel cu trotuarul sau ceva de genul. Dar toate acestea nu însemnau corp neînsuflețit, un cadavru real, de-adevăratelea. Din cauza asta, Camille a întâmpinat dificultăți pentru a-i păstra lângă el pe Louis și pe Armand, dar, în fond, Le Guen, ca și alții, ca toată lumea, e mulțumit să vadă refăcându-se brigada Verhoeven. Cazul, însă, nu mai putea fi întins cine știe cât, hai, o zi sau două poate însă pentru moment, șefii închideau ochii. Pentru Le Guen, chiar dacă nu mai e vorba despre un caz, rămâne o investiție.

Cei trei bărbați s-au mai plimbat puțin după masă, apoi au găsit banca asta de unde se uită la cei care merg pe malul fluviului, mai ales îndrăgostiți sau oameni care și-au scos câinii la plimbare. Aproape că te-ai crede undeva, în provincie.

Totuși, e o echipă ciudată, își zice Camille. Pe de o parte, un băiat putred de bogat, pe de alta, un avar incurabil. „Nu cumva voi avea probleme cu banii?” Ce gând ridicol! A primit acum câteva zile documentul prin care era informat despre vânzarea la licitație a operelor mamei sale, dar n-a apucat să deschidă plicul.

— Chestia e, spune Armand, că nu ai chef să le vinzi. Și, după părerea mea, ar fi mai bine așa.

— Păi, sigur, după tine ar trebui să păstrez tot.

Mai ales operele lui Maud. Lui Armand, decizia chiar îi stă în gât.

— Nu, deloc, spune el. Dar chiar tablourile mamei...

— Parc-ai vorbi despre nestematele Coroanei!

— Totuși, sunt ca și niște bijuterii de familie, nu?

Louis tace. Pentru el, când lucrurile devin prea personale...

Camille se întoarce la răpire:

— Cum stai cu posesorii de camionete? îl întreabă pe Armand.

— Trudim, trudim...

Unica pistă, pentru moment, rămâne fotografia autovehiculului. Modelul l-au aflat grație camerei de supraveghere de la farmacia Bertignac. Sunt mai multe zeci de mii în circulație. Laboratorul a analizat inscripția de sub vopsea și le-a furnizat o primă listă de nume care ar fi putut corespunde. De la „Abadjian” la „Zerdoun”. Trei sute treizeci și patru de nume. Armand și Louis le trec în revistă unul câte unul. Imediat ce descoperă pe listă numele vreunui posesor sau al cuiva care a închiriat o camionetă de

modelul respectiv, verifică, depistează cui i-a fost revândută sau dacă poate să existe vreo legătură cu ceea ce caută, apoi trimit pe cineva să o vadă.

— Dacă e-n provincie, întreabă-mă cât e de ușor...

Mai mult, genul acesta de camionetă se vinde și se revinde într-un ritm infernal, deci pentru a găsi proprietarii și a mai și sta de vorbă cu ei... Or, cu cât găseau mai puțini, cu atât lucrurile deveneau mai dificile, iar Armand se risipea mai tare. Deși „a risipi” nu e un cuvânt care să-i convină prea mult. Camille l-a privit dimineață cum lucra încurcat de puloverul fără vârstă, având în față o hârtie scrisă pe o parte și ținând în mână un pix de la o promoție *Pressing Saint-Andre*.

— O să ne ia săptămâni întregi, conchide Camille.

Poate nu chiar atât.

Telefonul îi vibrează.

La capătul celălalt, vocea surescitată a stagiariusului. Bâlbâindu-se și uitând solicitarea lui Camille.

— Șefu', pe răpitor îl cheamă Trarieux și-am dat de el. Comisarul-șef vă roagă să veniți imediat.

11

Alex nu mănâncă mai nimic, a slăbit groaznic, dar, mai ales, mai ales, cu psihicul stă foarte prost. Cușca îi strânge trupul și îi trimite creierul în stratosferă. O oră dacă stai în poziția asta, te-apucă plânsul. O zi și vrei să mori. Două zile și-ți smulgi părul din cap. Trei zile și înnebunești. Acum nu mai știe de câte zile e închisă și agățată aici, sus. De zile în șir.

Aproape că nu mai poate gândi. Din piept îi urcă neîncetat un suspin de durere. Geme. Nu mai poate plânge, își izbește capul de scândura din dreapta o dată, încă o dată, iar și iar și iar, își izbește capul încă o dată și încă o dată, plânsul i se transformă în urlet, are fruntea plină de sânge, simte cum înnebunește, ar vrea să moară cât mai repede cu putință fiindcă viața a devenit ceva de nesuportat.

Numai în prezența bărbatului nu mai geme. Când acesta e aici, Alex vorbește, vorbește, pune întrebări nu pentru a i se răspunde (oricum, el nu vorbește niciodată), ci fiindcă, atunci când pleacă, se simte înfiorător de singură. Înțelege acum ce simte un ostatic. Aproape că l-ar implora să rămână, într-atât e de îngrozită de singurătate, de ideea de a muri singură. Sigur, e călăul ei, dar i se pare că atâta vreme cât îl vede acolo, n-o să moară.

Firește, adevărul e altul.

Alex își face rău singură.

Cu bună știință.

Încearcă să facă în așa fel încât să moară mai repede, întrucât nu mai așteaptă nici un ajutor de la nimeni. Nu își mai controlează corpul extenuat, înțepenit; face pe ea, e scuturată de spasme, e țepănă din cap până-n picioare. Așa că, disperată, își freacă piciorul de marginea scândurii aspre, la început simte un fel de arsură, dar continuă, continuă, continuă fiindcă își urăște corpul în care suferă, vrea să-l ucidă, își freacă piciorul apăsând din toate puterile și arsura devine rană. Ochii îi fixează un punct imaginar. O așchie i-a intrat sub genunchi, dar Alex își freacă iar și iar gamba, așteaptă ca rana să sângereze, speră, vrea să se golească de sânge, să moară.

Lumea a abandonat-o. Nimeni nu-i va veni în ajutor.

Cât timp îi va lua până să moară? Și cât până îi vor găsi cadavrul? Nu cumva bărbatul îl va face să dispară, îl va îngropa? Și unde? Are coșmaruri văzându-și corpul în cine știe ce văgăună,

noaptea, în pădure, unde niște mâini o aruncă într-o groapă cu un zgomot sinistru, înnebunitor. Se vede moartă. Deja e ca moartă.

Acum o eternitate, când încă mai știa ce zi e, Alex s-a gândit la fratele ei. Simțea că o ajută să se gândească la el. Știe că o disprețuiește. Întotdeauna va fi cu șapte ani mai mare decât ea. Știe totul mai bine decât ea și își poate permite orice. Mereu mai puternic decât ea, încă de la început. Dându-i lecții. Ultima dată când l-a văzut, tocmai scotea un tub de somnifere, pe care el i l-a luat cu forța zicând:

— Ce mai e și tâmpenia asta?

Mereu purtându-se ca și cum i-ar fi fost tată, îndrumător de conștiință, stăpân, de parcă ar fi deținut controlul asupra vieții ei. Și tot așa, încă de la început.

— N-auzi? Ce mai e și cu tâmpenia asta?

Ochii îi ieșiseră din orbite. Era iute la mânie, avea o expresie fioroasă. Și-atunci, pentru a-l liniști, Alex a întins o mână și și-a trecut degetele ușor prin părul lui, dar inelul i s-a prins într-o șuviță și-a retras prea repede brațul, iar el a țipat și i-a tras o palmă pe loc, de față cu toată lumea. Chiar că se enervează prea ușor.

Cât despre dispariția ei... Trebuie să fie mulțumit că e lăsat în pace. O să aștepte vreo două-trei săptămâni înainte de a începe să își pună întrebări.

Se gândește și la mama ei. Nu își vorbesc prea des, pot trece luni de zile fără un telefon. Și în nici un caz nu va suna mama prima.

Tata?... Uite că în astfel de clipe e bine să ai unul. Să îți închipui că va veni să te elibereze, să crezi asta, să speri, trebuie să fie un gând mângâietor, dar și unul care să te aducă la disperare, Alex nu știe ce să aleagă fiindcă nu știe cum e să ai un tată. De obicei, nu se gândește la asta.

Numai că a avut astfel de gânduri la început, după ce a închis-o în cușcă. Acum nu mai poate pune cap la cap nici două-trei idei limpezi, mintea nu-i mai funcționează, nu mai face altceva decât să înregistreze suferințele pe care le îndură trupul. Mai înainte, Alex s-a gândit și la slujba ei. Când a fost răpită, tocmai încheiase de înlocuit pe cineva. Își dorea să termine ceea ce avea în lucru, prin casă, în fine, prin viața ei. Pusese ceva bani deoparte și ar fi putut supraviețui două sau trei luni cu ușurință, neavând cine știe câte nevoi. În consecință, nu solicitase alte misiuni. Drept pentru care nici nu va apela cineva la ea. Uneori, când muncea, o mai

sunau câteva colege, dar în momentul de față nu mai era cine s-o facă.

Nu are nici soț, nici logodnic, nici iubit. Asta e. Nimeni nu se interesează de viața ei.

Poate că îi va cuprinde îngrijorarea la câteva luni după ce va fi murit aici, epuizată și nebună.

Și chiar dacă mintea i-ar mai funcționa cum trebuie, Alex tot nu ar ști ce să se întrebe. Câte zile mai are de trăit? Ce suferințe sunt în clipa morții? Un cadavru intră în putrefacție și așa, agățat între cer și pământ?

Deocamdată, bărbatul așteaptă ca ea să moară, după cum a și spus-o: „Să te văd cum crăpi”. Lucru care e pe cale să se întâmple.

Acel „de ce?” dureros s-a spart deodată, ca un balon de săpun. Alex deschide ochii mari. Rumegase ideea fără s-o știe, fără să vrea, iar aceasta încolțise fără știrea ei, ca o plantă murdară și încăpățanată. Declicul s-a produs cine știe cum, în haosul din mintea ei. Ca o descărcare electrică.

Nu mai contează. Acum știe.

E tatăl lui Pascal Trarieux.

Cei doi nu seamănă deloc, absolut deloc, ai zice chiar că nici nu se cunosc, atât sunt de diferiți. Ba nu, poate că nasul, cumva, ar fi trebuit să se gândească mai devreme. El e, fără îndoială, iar certitudinea asta e îngrozitoare – Alex are convingerea că bărbatul a spus adevărul și a adus-o aici ca s-o ucidă.

Pentru că o vrea moartă.

Până în acest moment, a refuzat să îl creadă. Acum însă, conștientizarea adevărului îi urcă în creier intactă, ca în primele clipe și-i zăvorăște toate ușile, aruncându-i în aer și ultimele fărâme de speranță.

— Deci, asta era...

Îngrozită, nu l-a auzit sosind. Își sucește gâtul ca să-l zărească, dar, înainte să reușească, lada începe să se legene, apoi să se învârtă. Peste puțin timp, bărbatul intră în câmpul ei vizual. E lângă perete, coborând cușca. Când ajunge la înălțimea potrivită, blochează frânghia și se apropie. Alex se încruntă, fiindcă bărbatul nu arată ca de obicei. Nu la ea se uită, ci prin ea și pășește foarte încet, de parcă s-ar teme că ar putea călca pe o mină. Acum, că îl observă mai îndeaproape, da, așa e, are ceva asemănător cu fiul lui, figura hotărâtă.

Se oprește la doi metri de cușcă și nu se mai mișcă. Alex îl vede cum își scoate telefonul mobil. Simte ceva mișcându-se deasupra

ei. Încearcă să se întoarcă, dar nu are cum, a mai încercat de mii de ori, e absolut imposibil.

Se simte foarte rău.

Bărbatul ține telefonul în mână întinsă și zâmbește. Alex cunoaște deja grimasa asta și știe că nu prevestește nimic bun. Aude iarăși mișcare deasupra ei, apoi declicul aparatului fotografiind-o. Bărbatul dă din cap, aprobând nu se știe ce, apoi se întoarce în colțul halei și ridică lada.

În aceeași clipă, privirea lui Alex e atrasă de coșul de răchită plin cu crochete, de lângă ea, care se mișcă straniu, parc-ar tresări, parc-ar fi viu.

Dintr-odată, Alex înțelege. Nu crochete pentru câini ori pisici sunt, cum își închipuise.

Își dă seama de asta când vede capul enorm al șobolanului ițindu-se la marginea coșului. În raza vederii, pe capacul lăzii, alte două siluete întunecate trec iute, cu fășăitul pe care l-a mai auzit. Ambele se opresc, strecurându-și capetele printre scânduri, chiar deasupra ei. Doi șobolani mai mari decât primul, cu ochi negri, sclipitori.

Alex nu se poate stăpâni și țipă să-și spargă plămâni.

Fiindcă, de fapt, din cauza asta a lăsat bărbatul crochetele. Nu ca să se hrănească ea. Ci pentru a-i atrage.

Nu el o va omori.

Ci șobolanii.

Un vechi spital, împrejmuit de ziduri, de lângă poarta Clichy. Un imobil dezafectat de prin secolul al XIX-lea, căzut în ruină și înlocuit de un spital universitar ridicat la celălalt capăt al periferiei.

De vreo doi ani, locul e pustiu, un teren viran de uz industrial. Societatea căreia îi aparține proiectul imobiliar plătește oameni care păzesc ansamblul pentru a nu fi năpădit de persoane fără adăpost, cerșetori, imigranți ilegali. Intruși și indezirabili. Paznicul dispune de o cămăruță la parter și e plătit pentru a supraveghea locul în așteptarea lucrărilor prevăzute să înceapă peste patru luni.

Jean-Pierre Trarieux, cincizeci și cinci de ani, fost salariat al serviciului de curățenie al spitalului. Divorțat. Fără cazier.

Armand a fost cel care a descoperit camioneta plecând de la unul dintre numele propuse de Laboratorul de expertiză criminalistică. Lagrange, un meseriaș specializat în termopane, a vândut totul când s-a pensionat, cu doi ani în urmă. Trarieux, cel care i-a cumpărat camioneta, s-a mulțumit să acopere siglele comerciale ale fostului proprietar cu un spray cu vopsea. Armand a trimis prin e-mail fotografia părții de jos a caroseriei la comisariatul de cartier; a fost numit un agent pentru a verifica informația. Plutonierul Simonet a trecut pe acolo la sfârșitul programului, fiindcă îi era în drum și, pentru prima oară în viață, a regretat că a refuzat de fiecare dată să își cumpere telefon mobil. Așa că, în loc să se ducă acasă, s-a întors în goană la comisariat, raportând că urma de vopsea verde de pe vehiculul lui Trarieux, parcat în fața fostului spital, corespunde exact cu cea din fotografie. Camille ținea totuși să se lămurească personal. Nu pornești bătălia de la Alamo fără să îți iei câteva măsuri de precauție. A trimis mai întâi un agent să escaladeze cu discreție zidul. Noaptea e prea întuneric pe aici pentru a face fotografii, dar un lucru e cert: camioneta nu se mai află la locul ei. După toate aparențele, Trarieux nu e prin zonă. În cămăruța lui nu e aprinsă lumina și nu e nici un semn că ar fi prin preajmă.

Îl așteaptă să sosească pentru a-l prinde. Cursa e pregătită, totul e gata.

Prin urmare, toți sunt la posturile lor și pândesc.

Cel puțin până la apariția comisarului-șef și a judecătorului de

instrucție.

Ședința la vârf se ține într-una dintre mașinile fără semne particulare, parcată la câteva sute de metri de intrarea principală.

Judecătorul este un ins de vreo treizeci de ani, care poartă același nume cu un fost secretar de stat al lui Giscard d'Estaing ori al lui Mitterand: Vidard. Fără îndoială era bunicul lui. Zvelt, uscat, poartă un costum în dungi subțiri, mocasini, butoni de aur. Detalii care spun multe. Ai zice că s-a născut în costum cu cravată. Oricât te-ai concentra, tot nu ți l-ai putea închipui în fundul gol. E țeapăn ca o lumânare, cu pretenții de seducător, fiindcă are părul des și cărare într-o parte, ca un agent de asigurări care visează să facă politică. O să fie un bătrân frumos.

Când vedea genul ăsta de bărbați, Irene râdea acoperindu-și gura cu mâna și zicea: „Doamne, ce frumos e! De ce n-oi fi având și eu un bărbat așa frumos?”

Pare un prost suportabil. Din cauza originii, își zice Camille. E grăbit, vrea să dea asaltul. O fi având și vreun general de infanterie prin arborele genealogic, întrucât e foarte nerăbdător să dea piept cât mai repede cu Trarieux.

— Asta nu se poate face, ar fi o tâmpenie.

Camille ar fi putut să fie mai precaut, mai diplomat, numai că jocul pe care vrea să-l facă nemernicul ăsta de judecător nu valorează nimic pe lângă viața unei femei răpite acum cinci zile. Le Guen intervine:

— Domnule judecător, vedeți, comandantul Verhoeven e uneori cam... brutal. Însă pur și simplu vrea să spună că, fără îndoială, e mai prudent să așteptăm întoarcerea lui Trarieux.

Caracterul „brutal” al lui Verhoeven nu îl deranjează câtuși de puțin pe judecător. Ține să demonstreze că nu se teme de adversități, că este un om născut pentru a lua decizii. Mai mult: un strateg.

— Propun să cercetăm terenul, să eliberăm ostaticul și să așteptăm răpitorul înăuntru.

Apoi, în fața tăcerii cu care îi este întâmpinată sugestia:

— Să-i întindem o capcană.

Toți rămân cu gura căscată. Gest pe care judecătorul îl interpretează drept o dovadă de admirație. Camille e cel mai rapid:

— De unde știți că ostaticul e înăuntru?

— Cel puțin sunteți siguri că el e omul nostru?

— Suntem siguri că supraveghea zona din mașina parcată la ora și în locul de unde a fost răpită femeia.

— Deci, el este.

Tăcere. Le Guen caută o soluție pentru a dezamorsa conflictul, însă judecătorul i-o ia înainte:

— Domnilor, vă înțeleg părerea, dar, vedeți, lucrurile s-au mai schimbat...

— Sunt numai urechi, îl întrerupe Camille.

— Iertați-mă că v-o spun așa, dar în ziua de azi nu mai trăim cultura vinovatului, ci a victimei.

Îi privește pe rând pe cei doi polițiști și conchide magistral:

— E lăudabil să urmărești vinovații, ba chiar e o datorie. Dar, în primul rând, ne interesează victimele. Doar pentru ele suntem aici.

Camille se pregătește să vorbească, dar nu mai are timp, fiindcă judecătorul deschide portiera, iese și se întoarce. Cu telefonul mobil în mână, se apleacă și, prin geamul coborât, îl privește în ochi pe Le Guen.

— Îi chem pe cei de la RAID³. Chiar acum.

Camille, lui Le Guen:

— Gagi' e complet cretin!

Judecătorul nu e prea departe de mașină, dar se face că nu aude. Chestie genetică.

Le Guen își dă ochii peste cap și își scoate și el mobilul. Trebuie acoperit perimetrul, în cazul în care Trarieux pică exact în clipa asaltului.

În mai puțin de un ceas, toată lumea e gata.

E unu și jumătate dimineața.

S-au adus urgent trusele de chei pentru a deschide toate ușile. Camille nu-l cunoaște pe comisarul Norbert de la RAID. Cu așa nume de familie, nimeni nu îi știe prenumele. Cu țeasta rasă, cu pasul de pisică, lui Camille i se pare că l-a mai văzut de vreo sută de ori.

După studierea planului clădirii și a fotografiilor din satelit, agenții RAID au fost repartizați în patru puncte: un grup pe acoperiș, unul la intrarea principală și două lângă ferestre. Echipele de la Crimă Organizată au fost însărcinate cu înconjurarea perimetrului. Camille a plasat trei echipe în mașini civile pe fiecare direcție de acces. O a patra supraveghează discret gura de canal, care ar fi rămas unica ieșire de urgență, în cazul în care individul ar fi vrut să scape pe acolo.

³ Recherche Assistance Intervention Dissuasion = corp de elită al poliției franceze pentru intervenție rapidă și antiteroristă.

Camille nu e capabil să presimtă cum se va desfășura operațiunea.

Norbert e prudent. Prins între comisarul-șef, colegul lui și judecător, se mulțumește să își facă meseria. La întrebarea: puteți cerceta în amănunt clădirea și puteți elibera femeia care e prizonieră aici? (*dixit* judecătorul), studiază planul, face turul imobilului și în mai puțin de opt minute răspunde că da, poate începe inspectarea locului. În legătură cu necesitatea și eficiența acțiunii preferă să nu se pronunțe. Așa că păstrează tăcerea. Camille îl admiră.

Sigur, e greu să aștepti întoarcerea lui Trarieux când știi că, înăuntru, o femeie e ținută în condiții pe care nici nu îndrăznești să ți le imaginezi, dar, în opinia lui, e totuși mai bine așa.

Norbert se retrage cu un pas, judecătorul înaintează.

— Ce ne costă să așteptăm? întrebă Camille.

— Timp, răspunde judecătorul.

— Și cât ne costă prudența?

— Poate că o viață.

Până și Le Guen ezită să se bage. Dintr-odată, Camille își dă seama că e singur. Se trece la atac.

Asaltul RAID e prevăzut să înceapă peste zece minute, toți aleargă la locurile lor, se fac ultimele corecții.

Camille îl ia deoparte pe agentul care a sărit peste zid:

— Mai spune-mi o dată ce ai văzut înăuntru.

Agentul nu știe ce să răspundă.

— Vreau să zic – Camille se cam enervează – ce ai văzut înăuntru?

— Păi, nimic important, chestii pentru lucrări publice, un container, o baracă de șantier, utilaje pentru demolări, cred. În fine, un excavator...

Mașinăria din urmă îl pune pe gânduri pe Camille.

Norbert și echipele lui sunt pe poziții și dau semnalul. Le Guen trebuie să îi urmeze. Camille a decis să rămână în preajma intrării.

Își notează ora exactă la care Norbert începe operațiunea – 01:57. Deasupra clădirii adormite se zăresc lumini intermitente și se aud tropăituri.

Camille analizează atent situația. Utilaje de șantier, „chestii pentru lucrări publice”...

— Trece multă lume pe aici, îi spune lui Louis.

Colegul lui se încruntă, încercând să înțeleagă.

— Muncitori, tehnicieni și alții, se aduc mașini în vederea

lucrărilor, poate că deja au avut loc ședințe de șantier. Prin urmare...

— ... femeia nu e aici.

Camille nu mai are timp să răspundă, fiindcă exact în acest moment camioneta albă a lui Trarieux apare la colțul străzii.

Iar lucrurile se precipită. Camille sare în mașina condusă de Louis și își sună cele patru unități care au încercuit perimetrul. Începe vânătoarea. Camille jonglează cu aparatul de emisie-recepție de la bord, informând asupra traseului camionetei care gonește spre periferie. Mașina nu e prea rapidă, scoate mult fum, e un model vechi, care abia mai gâfăie, deci oricât ar vrea Trarieux să accelereze, tot nu va putea depăși șaptezeci de kilometri pe oră. Ca să nu mai punem la socoteală că la volan nu e vreun performer. Ezită, pierde secunde prețioase alegând trasee absurde, care-i lasă timp lui Camille să strângă plasa. Cât despre Louis, se ține cu îndârjire pe urmele lui. Cu girofarurile aprinse, cu sirenele urlând, toate vehiculele poliției înconjoară mașina fugarului, așa că să îl oprească devine o chestiune de secunde. Louis se apropie din spate cu toate luminile aprinse, pentru a-l impresiona pe cel de la volan și a-l face să piardă teren, Camille continuă să-i semnaleze poziția, alte două mașini sosesc, una din dreapta, alta din stânga, pe când a patra, după ce a trecut de șoseaua de centură pe o stradă paralelă, sosește acum din sens invers. Jocurile sunt făcute.

Le Guen îl sună pe Camille, care îi răspunde ținându-se ferm de centura de siguranță.

— Ai pus mâna pe el?

— Aproape! urlă Camille. Tu?

— Nu-ți rata omul! Fiindcă fata nu e aici!

— Știu!

— Poftim?

— Nimic!

— E pustiu aici, m-auzi? strigă Le Guen. Nu e nimeni!

Camille își va da seama peste puțin timp că se află în fața unui caz care abundă în imagini pregnante. Cea dintâi, cea inaugurală, cumva, este podul de peste șoseaua de centură, unde camioneta lui Trarieux frânează brusc, oprindu-se de-a latul șoselei. În spatele lui, două mașini de poliție, în față o a treia, care-i barează drumul. Agenții coboară și duc armele la ochi la adăpostul portierelor deschise. Camille își scoate și el pistolul din toc și se pregătește să strige somațiile de rigoare, când vede cum bărbatul

iese din camionetă și aleargă cu pași greoi către parapetul podului unde, oricât de straniu ar părea, se așază cu fața la ei, de parcă i-ar invita.

Toți înțeleg imediat văzându-l cum stă așezat pe parapetul de beton, cu spatele la șoseaua de centură, cu picioarele legănându-se, așteptând polițiștii care înaintează încet, cu armele întinse. E cea dintâi imagine ce rămâne. Bărbatul se uită la polițiștii care se apropie.

Desface brațele, de parcă ar vrea să facă o declarație istorică.

Pe urmă, ridică picioarele foarte sus.

Și își dă drumul pe spate.

Înainte de a ajunge la parapet, polițiștii aud zgomotul corpului care se zdrobește de asfaltul șoselei, apoi cel al camionului care-l izbește, frânele, claxoanele, zgomotul de tablă îndoită atunci când mașinile, care nu mai reușesc să evite camionul, se fac bucăți.

Camille privește tabloul. Dedesubt, mașini oprite, faruri aprinse, lumini de avarie. Se întoarce, traversează în fugă podul, aplecându-se de cealaltă parte a parapetului: o semiremorcă a trecut peste corpul bărbatului, i se vede o jumătate din el, capul făcut țandări și sângele răspândindu-se încet pe asfalt.

Cea de-a doua imagine, pentru Camille, apare cam peste douăzeci de minute. Șoseaua de centură e complet blocată, toată zona e o feerie de lumini, girofaruri, sirene, sisteme de avertizare sonoră, ambulanțe, pompieri, polițiști, șoferi, gură-cască. Louis notează informațiile despre Trarieux pe care Armand i le dictează la telefon. Alături de el, Camille, care și-a pus mănușile de cauciuc, ține în mână telefonul mobil găsit asupra cadavrului – în mod miraculos aparatul a scăpat întreg de sub roțile semiremorcii.

Fotografii. Șase. În ele se vede un soi de ladă de lemn, ale cărei scânduri sunt destul de depărtate una de alta și care stă agățată undeva, deasupra solului. Înăuntru, e închisă o femeie tânără, cam de vreo treizeci de ani, cu părul lins, gras și murdar, goală, ghemuită într-un spațiu evident prea strâmt pentru ea. În fiecare imagine, femeia privește spre obiectiv. Are cearcăne adânci sub ochi și privirea halucinantă. Trăsăturile fine, privirea frumoasă, chiar dacă întunecată, arată că, în ciuda degradării fizice, în condiții normale, fata trebuie să fie destul de drăguță. Deocamdată însă toate fotografiile afirmă același lucru: drăguță ori nu, fata asta e pe cale să moară.

— Asta-i o fecioară, zice Louis.

— Te-ai țcănit? Are cel puțin treizeci de ani!

— Nu, nu fata. Cușca. Pare a fi o „fecioară de fier”, așa cum erau în Evul Mediu.

Camille ridică întrebător din sprâncene.

— Un soi de cușcă în care nu puteai să stai nici jos, nici în picioare.

Louis se oprește. Nu-i place să își etaleze cunoștințele și știe că nici lui Camille nu-i place. Numai că, de data aceasta, Camille e nerăbdător și-i face semn să continue.

— Acest instrument de tortură a fost inventat de Ludovic al XI-lea pentru episcopul de Verdun, dacă nu mă înșel. Care a stat în cușcă mai bine de zece ani. E un fel de tortură pasivă foarte eficientă. Articulațiile anchilozează complet, mușchii se atrofiază... Și înnebunești.

În fotografii se zăresc mâinile femeii agățate de scânduri. Ți se întoarce stomacul pe dos. În ultima nu se mai văd decât partea de sus a feței și trei șobolani enormi care merg pe capac.

— Fir-ar al dracului să fie...

Camille îi aruncă lui Louis telefonul de parcă s-ar teme să nu se ardă.

— Găsește data și ora.

Camille și chestiile tehnice... Lui Louis nu-i trebuie decât patru secunde.

— Ultima fotografie e de acum trei ore.

— Și apelurile? Apelurile!

Louis tastează în viteză. Poate că există vreun sistem de localizare a apelurilor.

— Ultimul apel este de acum zece zile...

Așadar, nici un telefon de când a răpit fata.

Tăcere.

Nimeni nu știe nici cine este tânăra, nici unde se află.

Singurul care cunoștea răspunsul a murit strivit sub roțile unei semiremorci.

Din telefonul lui Trarieux, Camille alege două fotografii ale tinerei, printre care și cea în care se observă cei trei șobolani enormi.

Și îi trimite un SMS judecătorului, direcționând mesajul și spre Le Guen:

„Acum, că «vinovatul» e mort, cum facem să salvăm victima?”

Când Alex deschide ochii, șobolanul este la câțiva centimetri de fața ei, atât de aproape încât îl percepe de trei sau patru ori mai mare decât în realitate.

Scoate un urlet, iar animalul se retrage spre coș, apoi urcă în viteză pe frânghie, dar rămâne un lung moment pe loc, ezitând asupra strategiei de urmat și adulmecând în jur pentru a cântări pericolul. Și ce foloase poate trage din situația dată. Alex înjură. Șobolanului nu-i pasă; rămâne pe frânghie, cu capul în jos, aplecat spre ea. Nasul acesta aproape roz, ochii sclipitori, blana strălucitoare, mustățile lungi și albe și coada interminabilă. Alex e paralizată de groază, aproape că nu mai poate să respire. A urlat până i s-au sleit puterile, iar acum e atât de slăbită, încât e obligată să se oprească; rămânând amândoi să se privească îndelung.

Șobolanul e la patruzeci de centimetri de ea, nemișcat. Apoi, prudent, coboară în coș și începe să mănânce crochete, aruncându-și des privirea către Alex. Din când în când, apucat de o spaimă subită, se trage rapid înapoi, ca pentru a se pune la adăpost, dar se întoarce destul de repede, părând a înțelege că nu are de ce să se teamă de ea. Îi e foame. E un șobolan adult și trebuie că măsoară vreo treizeci de centimetri. Alex se ghemuiește în fundul cuștii, cât mai departe cu putință, fixând șobolanul cu o concentrare cu atât mai ridicolă cu cât crede că așa îl va ține la distanță. Animalul a terminat de ronțăit crochetele, dar încă nu s-a urcat înapoi pe funie. Ba chiar a mai înaintat spre ea. De data asta, Alex nu mai urlă, ci închide ochii și plânge cu pleoapele strânse. Când le deschide, șobolanul nu mai este.

Tatăl lui Pascal Trarieux. Cum o fi găsit-o? Dacă mintea nu i-ar fi atât de amorțită, poate că ar afla răspunsul, dar așa gândurile i s-au transformat în niște imagini incremenite, asemenea unor fotografii în care nimic nu se mișcă. De altfel, ce importanță mai are? Singurul lucru care îi rămâne de făcut este să negocieze. Trebuie să găsească o poveste, ceva credibil, numai ca să o lase să iasă din ladă, pe urmă se descurcă ea. Alex adună toate datele de care mai este în stare, dar gândurile nu au timp să ajungă prea departe. Apare un al doilea șobolan.

Mai gras decât primul.

Şeful, probabil. Cu blana mai închisă la culoare.

Nu a venit pe funia care ține coșul, ci pe aceea care susține cușca. Ajunge deasupra capului fetei și, spre deosebire de cel de dinainte, nu se trage înapoi când ea urlă și înjură, ci continuă să coboare către capacul lăzii cu mișcări scurte și repezi, sacadate. Își pune labele din față pe scândura de sus, iar Alex îi simte duhoarea puternică, e un șobolan uriaș, strălucitor, cu mustăți nesfârșite, cu ochi negri, iar coada îi e atât de lungă, încât, o clipă, trece printre scânduri și îi atinge umărul.

Urlet. Șobolanul își întoarce capul spre ea fără grabă, apoi începe să străbată capacul cuștii încolo și-ncoace. Din când în când se oprește, o privește atent, apoi își reîncepe plimbarea. Ai zice că ia măsurile lăzii. Alex îl urmărește încordată, aproape fără să mai respire, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Din cauza mirosului meu, își zice. Put a jeg, a urină, a vomă. Și-a adulmecat hoitul.

Șobolanul s-a așezat pe labele dinapoi și adulmecă de jur împrejur.

Alex trage cu coada ochiului spre frânghie.

Apar alți doi șobolani și încep și ei să coboare spre cușcă.

Ai zice că șantierul fostului spital a fost ocupat de o echipă de filmare. Cei de la RAID au plecat, specialiștii de la Criminalistică au tras deja zeci de metri de cablu și reflectoarele cu picior inundă curtea cu lumina lor. Deși suntem în toiul nopții, nici un centimetru pătrat nu a rămas în umbră. Cu bandă reflectorizantă au fost delimitate culoare pentru a nu se distruge probele. Tehnicienii trec la prelevarea lor.

Trebuie să afle dacă Trarieux a adus fata în locul acesta după ce a răpit-o.

Lui Armând îi place când e lume multă. Pentru el, mulțimea e, în primul rând, o sursă de țigări. Face slalom, sigur pe el, printre cei pe care i-a tapat mult prea des și, înainte ca aceștia să aibă timp să-i prevină pe nou-veniți, își face plinul pentru patru zile. Proțâpît în curte, termină o țigară ai cărei ultimi milimetri îi ard degetele și aruncă spre cei care se agită în toate direcțiile o privire uimită.

— Așadar, întreabă Camille, judecătorul nu a rămas pe-aici?

Armand ar încerca să-l mai tempereze, dar e destul de filosof pentru a cunoaște calitățile răbdării.

— O să-mi zici că nici până la centură n-a ajuns, continuă Camille. Păcat, nu vezi în fiecare zi un vinovat arestat de o semiremorcă. În același timp...

Camille se uită la ceas, Armand, imperturbabil, își verifică șireturile, Louis pare cu totul absorbit de piesele unui buldozer.

— În același timp, e trei dimineața, așa că judecătorul trebuie să tragă la aghioase, avem obligația de a-l înțelege. Ținând cont de cantitatea de prostie pe care o are, ne așteaptă niște zile chiar nasoale.

Oftând, Armand lasă să-i cadă chiștocul minuscul.

— Ce? Ce-am zis? întreabă Camille.

— Nimic, răspunde Armand, ce-ai zis ai zis foarte bine. Asta e, tragem cât putem, ce naiba?

Are dreptate. Camille și Louis își croiesc drum până la locuința lui Trarieux, plină de cei de la Criminalistică și cum spațiul nu e prea mare, încearcă să coabiteze.

La început, Verhoeven aruncă o privire de jur împrejur. Căsuța e modestă, obiectele sunt curate, vesela frumos aranjată, uneltele aliniat ca în vitrina unui magazin cu obiecte casnice și o

impresionantă rezervă de cutii de bere. Cât să-mbete toată Nicaragua. În rest, nici o foaie de hârtie, nici o carte, nici un carnet – locuința unui analfabet.

Singura curiozitate din peisaj: o cameră de adolescent.

— A fiului său, Pascal... spune Louis, consultându-și notițele.

Spre deosebire de restul locuinței, în această încăpere nu s-a mai făcut curat de ani de zile, e un miros greu, iar lenjeria are un iz de mucegai. O consolă XBOX 360 și un joystick se prăbușesc sub stratul de praf. Doar un computer performant, cu ecran mare, e singurul obiect care a fost șters, după toate aparențele, cu dosul mâneicii. Un specialist face deja prima examinare a hard-diskului, înainte de a-l înainta laboratorului pentru o analiză completă.

— Jocuri, jocuri, jocuri, spune acesta. Și o conectare la internet...

Camille ascultă uitându-se la conținutul unui dulap pe care criminaliștii tocmai îl fotografiază.

— Site-uri porno, completează informaticianul. Jocuri și site-uri porno. Și puștiul meu tot cu de-astea se ocupă.

— Treizeci și șase de ani.

Se întorc spre Louis.

— Atâția ani are băiatul lui, le explică acesta.

— Evident, intervine tehnicianul, asta schimbă puțin datele problemei...

Camille își notează arsenalul lui Trarieux, din dulap. E limpede că paznicul viitorului șantier își lua în serios rolul: bâte de baseball, bice împletite din vine de bou, rozete pumnal. Trebuie că își făcea rondul ca la armată. Se miră că nu dau în dulap și de un pitbull.

— Aici, pitbullul era Trarieux, îi spune Camille lui Louis, care pusese cu voce tare întrebarea.

Apoi, informaticianului:

— Altceva?

— E-mail-uri. Puține. Mă rog, nu prea multe. Ținând cont de ortografie...

— Tot ca fii-tu? glumește Camille.

De data asta, tehnicianul rămâne cu gura căscată. Dacă ar fi venit de la el, ar fi fost altă treabă.

Camille se apropie de ecran. Așa era: mesaje fără importanță, transcrise aproape fonetic.

Camille își pune mânușile de cauciuc pe care i le-a întins Louis și ia o fotografie dezgropată din sertarul comodei. A fost făcută cu

siguranță acum câteva luni, când băiatul se afla în șantierul păzit de tatăl său, fiindcă, de la fereastră, se poate recunoaște curtea cu utilajele din ea. Nu era prea chipeș, deși destul de înalt, slab, dar cu trăsături nearmonioase și cu un nas cam lung. Își amintesc de fotografiile fetei din cușcă. Marcată de suferință, dar frumoasă. Cei doi nu prea se potriveau.

— Pare prost bătă, constată Camille.

I-a revenit în minte o frază pe care a auzit-o pe undeva. Când vezi un șobolan, înseamnă că prin preajmă mai sunt vreo zece. Deja au apărut șapte. Care s-au certat pe frânghie, dar, mai ales, pe crochete. Curios lucru, cei mai lacomi nu sunt cei mai grași. Aceștia par mai degrabă strategii. În special doi dintre ei. Total insensibili la urletele lui Alex, la înjurături, rămân multă vreme pe capacul lăzii. Ceea ce o înspăimântă e momentul în care se ridică pe etichete dinapoi și adulmecă în toate direcțiile. Sunt uriași, monstruoși. Pe măsură ce trece timpul, unii se arată tot mai insistenți, de parcă ar fi priceput că femeia nu reprezintă vreun pericol. Și prind din ce în ce mai mult curaj. La începutul serii, unul dintre ei, de talie medie, a dat să treacă peste altul și a căzut în cușcă, pe spatele lui Alex. Contactul cu blana animalului i-a adus stomacul în gât, a răcnit, o clipă s-a produs rumoare în colonia de șobolani, dar n-a durat cine știe cât. Câteva minute mai târziu atacau iarăși cu toții, în rânduri strânse. Unul, despre care Alex crede că e mai tânăr, se arată foarte nerăbdător și lacom, se apropie chiar pentru a o mirosi, femeia se dă înapoi puțin, încă puțin, șobolanul continuă să înainteze și nu bate în retragere decât când ea urlă cât o țin plămâni și-l scuipă.

Trarieux n-a mai venit de mult, de cel puțin o zi, dacă nu de două sau mai mult. Acum începe o altă zi. Măcar de-ar ști ora, sau ziua, sau... I se pare uimitor că bărbatul a lipsit de la trei sau patru întâlniri la rând. Ceea ce o sperie e că s-ar putea să rămână fără apă. Economisește din greu și, din fericire, ieri nu a băut prea multă, îi mai rămâne vreo jumătate de sticlă, dar miza pe el să îi reînnoiască provizia. Și șobolanii sunt mai puțin agitați cât timp au crochete, dar când nu au, se enervează, devin nerăbdători.

Paradoxal, gândul care o face să intre în panică este acela că Trarieux ar putea să o părăsească acolo. Că o va lăsa în cușcă să moară de foame, de sete, sub privirile lacome ale șobolanilor, care nu vor întârzia să se aventureze mai departe. Cel mai gras deja se uită lung la ea, cu ochi care o neliniștesc – dacă nu Alex pune exagerat de multe intenții pe seama lor.

De când și-a făcut apariția cel dintâi, nu trec mai mult de douăzeci de minute până când mai apare unul, care galopează pe capac, se cațără pe frânghie și verifică dacă nu au mai rămas crochete.

Unii se leagă în coșul de răchită, privind-o fix.

E șapte dimineața.

Comisarul-șef îl ia deoparte pe Camille:

— Uite, de data asta o dai și tu mai cotită, bine?

Camille nu promite.

— Deci, mi-ai promis... conchide Le Guen.

Absolut. La sosirea judecătorului Vidard, Camille nu se poate opri să nu deschidă ușa și să nu-i arate fotografiile tinerei, prinse pe perete, spunând:

— Domnule judecător, dumneavoastră care adorați victimele, trebuie că sunteți satisfăcut. Asta chiar arată bine.

Imaginile sunt mărite și așa, înșiruite pe zid, par o demonstrație de voyeurism sadic. Chiar îți fac rău. Aici, privirea de nebună a femeii, transformată într-un fel de linie orizontală alcătuită din două scânduri depărtate între ele, acolo corpul ei ghemuit și chircit, cu capul apăsător de capacul lăzii, dincolo un gros-plan cu mâinile ale căror unghii sângerează abundent, fără îndoială de cât au zgâriat lemnul. Apoi iarăși mâinile și sticla de apă care e prea mare pentru a trece printre scânduri. Ți-o poți închipui bând din căușul palmei cu o sete de naufragiată. Cu siguranță nu i s-a mai dat drumul din cușcă, fiindcă acolo își și face nevoile de care e toată mânjită. Și murdară, plină de vânătași, se vede clar c-a fost bătută și violată. Totul cu atât mai impresionant cu cât încă trăia. Nici nu îndrăznești să-ți imaginezi ce-o mai așteaptă.

Totuși, în fața spectacolului, în pofida provocării lui Camille, judecătorul Vidard rămâne calm, privind imaginile una câte una.

Toți păstrează tăcerea. Toată lumea: Armand, Louis și cei șase anchetatori pe care i-a chemat Le Guen. Să faci rost de un asemenea efectiv pe nepregătite, nu e de ici, de colo.

Judecătorul trece de la o fotografie la alta cu o expresie serioasă. Ai zice că e un secretar de stat inaugurând o expoziție. E un idiot cu idei idioate, își zice Camille, dar nu și laș, fiindcă se întoarce către el.

— Domnule comandant Verhoeven, spune, dumneavoastră contestați decizia mea de a percheziționa domiciliul lui Trarieux, iar eu contest maniera în care ați condus încă de la început ancheta.

Și, cum Camille dă să deschidă gura, judecătorul îl oprește, ridicând o mână cu palma înainte:

— Avem un diferend, dar propun să-i lăsăm rezolvarea pe mai târziu. Mi se pare că urgența numărul unu este, orice ați crede, să găsim cât mai rapid... victima.

Idiot, idiot, dar șmecher. Le Guen lasă să treacă două-trei secunde de tăcere, apoi tușește. Numai că judecătorul continuă repede, întorcându-se către echipă:

— V-aș ruga să îmi permiteți, domnule comisar-șef, să vă felicit oamenii pentru că l-au reperat atât de repede pe Trarieux, deși dețineau atât de puține elemente. E remarcabil.

Aici, chiar c-a exagerat.

— Sunteți cumva în campanie electorală? Întreabă Camille. E marca firmei?

Le Guen mai tușește o dată. Și iarăși tăcere. Louis își mușcă buzele încântat, Armand le zâbește pantofilor, iar ceilalți se întreabă în ce-or fi intrat fără să vrea.

— Domnule comandant, răspunde judecătorul, vă cunosc dosarul profesional. Și faptul că viața vă este legată intim de profesie.

De data aceasta, zâmbetele lui Louis și Armand încremenesc. Iar mintea lui Camille și a lui Le Guen intră în alertă maximă. Judecătorul face un pas înainte, fără să se apropie prea tare pentru a nu lăsa impresia că îl sfidează pe comandant.

— Dacă aveți sentimentul că acest caz... cum să vă spun... trimite prea mult la viața dumneavoastră personală, voi fi primul care să vă înțeleagă.

Avertismentul e limpede, amenințarea abia voalată.

— Am convingerea că domnul comisar-șef Le Guen poate numi pe altcineva mai puțin implicat care să se ocupe de anchetă. Dar, dar, dar, dar... (de data aceasta desface larg brațele, de parcă ar vrea să prindă niște nori de pe tavan), dar... domnule comandant, merg pe mâna dumneavoastră. Cu absolut toată încrederea.

Pentru Camille, concluzia e definitivă: gagiul e un rahat cu ochi.

Lui Camille i s-a întâmplat de nenumărate ori să înțeleagă ce simt cei careucid fără premeditare, orbiți de furie, doar a arestat atâția. Bărbați care și-au gătit nevestele, neveste care și-au înjunghiat bărbații, fii care și-au aruncat tații pe fereastră, prieteni care și-au împușcat prietenii, vecini care au făcut zob copiii vecinilor, iar acum caută în memorie exemplul unui comandant de poliție care să-și fi scos arma de serviciu pentru a-i trage un glonț unui judecător chiar în mijlocul frunții. Dar nu spune nimic, ci se mulțumește să clatine din cap. Îl costă enorm să nu spună nimic,

mai ales că magistratul, josnic cum e, a făcut o aluzie directă la Irene, dar tocmai în numele acestei idei încearcă să păstreze tăcerea, fiindcă o femeie a fost răpită, iar el și-a jurat că o s-o găsească în viață. Judecătorul știe, înțelege și, evident, profită de mușenia adversarului.

— Bine, spune cu evidentă satisfacție. Acum că ego-urile au lăsat loc simțului de răspundere necesar efectuării sarcinilor de serviciu, cred că puteți trece la lucru.

Camille o să-l omoare. E sigur. O să dureze ceva, dar tot o să-l omoare. Cu propriile mâini.

Judecătorul se întoarce spre Le Guen, pregătindu-și ieșirea din scenă:

— Normal, domnule comisar-șef, spune cu o voce atent studiată, mă veți ține la curent cu fiecare detaliu.

— Avem două urgențe, începe Camille să explice echipei sale. Mai întâi, să alcătuim portretul lui Trarieux, înțelegându-i viața. Acolo vom da de urma fetei și, poate, îi vom afla și identitatea. Fiindcă prima problemă e că nu știm nimic despre ea, nici cine este și nici, mai ales, de ce a fost răpită. Ceea ce ne aduce la al doilea punct: singurul fir de care dispunem și de care am putea trage sunt contactele cunoscute ale lui Trarieux care apar în telefonul lui și pe computerul fiului, de care s-a folosit și el. Deja lucruri vechi de mai multe săptămâni, dacă e să ne luăm după arheologi, dar asta e tot ce avem.

Puțin, adică. Singurele certitudini din acest moment sunt alarmante. Nimeni nu poate spune ce avea Trarieux de gând să-i facă fetei după ce a închis-o în cușca suspendată, dar, din moment ce e mort, fără îndoială ostatica nu mai are mult de trăit. Nimeni nu le spune pe nume pericolelor care o pândesc, dar știu cu toții că ele se cheamă deshidratare, inaniție, moarte lentă. Ca să nu mai pună la socoteală și șobolanii. Marsan intervine cel dintâi. E specialistul care va juca rolul de intermediar între brigada Verhoeven și echipele tehnice care lucrează la dosar.

— Chiar dacă o găsim vie, spune acesta, deshidratarea va lăsa sechele neurologice ireversibile. Riscați să găsiți o legumă.

A zis-o fără mânuși. Și are dreptate, se gândește Camille. Eu n-aș fi îndrăznit, fiindcă mi s-ar fi făcut frică și dacă mi-e frică n-o pot găsi pe fata asta. Se scutură.

— Ce e cu camioneta? întrebă.

— A fost periată la milimetru astă-noapte, răspunde Marsan,

consultându-și notițele. S-au găsit fire de păr și sânge, dispunem prin urmare de ADN-ul victimei, dar cum nu e în fișierele noastre, tot nu i-am aflat identitatea.

— Portretul-robot?

Trarieux avea în buzunarul interior al hainei o fotografie a fiului său, făcută la un bălci. Lângă acesta se află o fată pe care o ținea de gât, dar fotografia s-a îmbibat de sânge și, oricum, nu era făcută de foarte aproape. Cum fata era cam grasă, nu putea fi sigur că era vorba despre aceeași persoană. Imaginile din telefon sunt mai grăitoare.

— Ar trebui să obținem un rezultat convenabil, explică Marsan. Telefonul e de proastă calitate, dar se distinge bine figura, din mai multe unghiuri, adică în mare e tot ce ne trebuia. Îl veți avea după-amiază.

Și analiza locului își va avea importanța sa. Atâta doar că fotografiile sunt luate de aproape, de foarte aproape și se văd puține detalii legate de locul în care a fost închisă tânăra. Cei de la Criminalistică le-au scanat, au făcut măsurători, analize, proiecții, cercetări...

— Natura clădirii încă rămâne necunoscută, comentează Marsan. În funcție de ora la care au fost făcute fotografiile și de calitatea luminii, avem certitudinea că orientarea e către nord-est. Lucru foarte obișnuit. Imaginile nu oferă nici o perspectivă, nici o profunzime, prin urmare este imposibil să evaluăm dimensiunile încăperii. Întrucât lumina cade de sus, putem estima înălțimea tavanului la circa patru metri. Poate ceva mai mult, nu avem de unde să știm. Pardoseala e din beton și, cu siguranță, sunt scurgeri de apă. Cum toate fotografiile sunt făcute în lumină naturală, poate că nu există alimentare cu energie electrică. În privința materialelor utilizate de răpitor, ținând cont de cât de puține lucruri se văd, nimic notabil. Lada este din lemn nefasonat, obișnuit, scândurile sunt prinse cu șuruburi simple, inelul de inox de care e agățată e unul standard, ca și frânghia care se poate observa, din cânepă, fără nimic special. Cum șobolanii nu sunt animale de crescătorie, cred că este vorba, mai degrabă, despre o clădire dezafectată, goală.

— Data și ora la care au fost făcute fotografiile dovedesc că Trarieux se ducea pe acolo de cel puțin două ori pe zi, adaugă Camille. Perimetrul se limitează, deci, la suburbii.

Cei din jur îl aprobă din cap. Camille își dă seama că toată lumea știa deja ceea ce tocmai a spus. O clipă, se imaginează

acasă, cu Doudouche și nu mai are nici un chef să rămână aici. Ar fi trebuit să accepte să-i treacă lui Morel cazul când acesta s-a întors din deplasare. Închide ochii. Își revine.

Louis propune ca Armand să întocmească o descriere a locului pe baza elementelor de care dispun și să o difuzeze peste tot în Ile-de-France, insistând asupra caracterului urgent. Camille se arată de acord, da, desigur. Dar să nu își facă iluzii. Informațiile sunt atât de succinte, încât ar putea corespunde cu trei imobile din cinci – după informațiile obținute de Armand de la prefecturi, în regiunea pariziană, există șaiszeci și patru clasificate deja drept „terenuri virane cu scop industrial”, fără a pune la socoteală alte câteva sute de imobile și clădiri dezafectate.

— Nimic pentru presă? întrebă Camille, uitându-se la Le Guen.

— Faci mișto?

Louis a luat-o pe culoarul spre ieșire, dar se întoarce. Îngrijorat.

— Totuși... îi spune lui Camille, e o chestie destul de sofisticată construcția unei cuști pe post de fecioară de fier, nu vi se pare? Nu e ceva cam ingenios pentru unul ca Trarieux?

— Nu, Louis, tu ești prea sofisticat pentru unul ca Trarieux! El n-a construit o „fecioară de fier”, doar pe tine te poate duce gândul la instrumentele de tortură medievale. Frumoasă referință istorică! Arată că ești cultivat, dar ăla nu așa ceva a făcut. Ci, pur și simplu, o cușcă. Una care mai e și prea mică.

Le Guen e afundat cu totul în fotoliul de director. Așa cum stă, ascultându-l pe Camille cu ochii închiși, ai jura că doarme. E modul lui de a se concentra.

— Jean-Pierre Trarieux, spune Camille, născut pe 11 octombrie 1953. Deci, are cincizeci și trei de ani. Certificat de absolvire a cursurilor de ajustori, douăzeci și șapte de ani în ateliere specializate în aeronautică (a început la Sud Aviation, în 1970). Intrare în șomaj doi ani, din cauza restrângerii activității, în 1997, găsește o slujbă de îngrijitor la spitalul Rene-Pontibiau, iar de aici e dat afară peste doi ani și iar șomaj, până când, în 2002, obține un post de paznic pe un teren industrial. Își părăsește apartamentul și se mută la fața locului.

— Violent?

— Brutal. Dosarul lui profesional indică scandaluri, genul ăsta de chestii, gagiul era apucat rău. Cel puțin, așa trebuie să-și fi spus nevastă-sa. Roseline. S-a însurat cu ea în 1970. Și, în același

an, au făcut un băiat, Pascal. Aici lucrurile devin interesante, voi reveni.

— Ba nu, îl întrerupe Le Guen, continuă!

— Băiatul ăsta a dispărut. În iulie anul trecut.

— Spune mai departe...

— Mai aștept detalii, dar, *grosso modo*, Pascal ăsta a ratat aproape totul în viață: școala primară, gimnaziul, colegiul tehnic, meseria, serviciul. La capitolul eșecuri, sertarul e plin ochi. A făcut tot felul de treburi mărunte, ajutor la firme de mutări, de-astea. Instabil. Taică-său a reușit să-l angajeze și pe el la spitalul unde lucra, prin 2000, așa că au ajuns colegi. Din solidaritate muncitorească, au intrat amândoi în șomaj anul următor. Când tatăl obține postul de paznic, în 2002, fiul vine să locuiască cu el. Mai precizez o dată, Pascal ăsta are totuși treizeci și șase de ani! I-am văzut camera din locuința tatălui. Console de jocuri video, postere cu fotbaliști și site-uri porno. Dacă las la o parte zecile de cutii de bere de sub pat, s-ar zice că am intrat într-o cameră tipică unui adolescent. În astfel de situații, în romane, când autorul se teme că nu e bine înțeles, după cuvântul „adolescent” adaugă „retardat”. Dar, ghinion: în iulie 2006 tatăl își declară fiul dispărut.

— Și ancheta?

— Cum a dat Dumnezeu. Tatăl s-a arătat îngrijorat. Poliția, ținând cont de împrejurări, a tot amânat. Fiul o ștersese cu o față luându-și cu el hainele, lucrurile personale și golind contul bancar al tatălui – șase sute trei euro, ca să pricepi genul... Așa că tatăl a fost îndrumat către prefectură. Serviciul „Cercetări în interesul familiei”. Au cercetat zona, dar nimic. În martie, au extins cercetarea la nivel național. Tot nimic. Trarieux țipa sus și tare că vrea o concluzie. Așa că, la începutul lui august, la un an de la dispariție, i-a fost eliberat un „certificat de căutare inutilă”. Nici până la ora asta n-a apărut fiul lui. Presupun că în momentul în care va afla de moartea tatălui, o să răsară din senin.

— Și mama?

— Trarieux a divorțat în 1982. În fine, nevastă-sa a divorțat din cauza violenței domestice, a bătailor și a alcoolismului. Băiatul a rămas în grija tatălui. Se pare că se înțelegeau foarte bine. Cel puțin până când Pascal s-a hotărât s-o șteargă. Mama lui s-a recăsătorit și locuiește la Orleans. Doamna... (se uită în carnet, dar nu-i găsește numele), mă rog, nu contează, oricum am pus să fie căutată și să fie adusă aici.

— Altceva?

— Da: telefonul lui Trarieux este cel de serviciu. Angajatorul a ținut să îl poată contacta oricând și dacă s-ar fi aflat în celălalt capăt al zonei pe care o păzea. Laboratorul a constatat că nu l-a utilizat mai deloc, marea majoritate a apelurilor fiind destinate proprietarului sau altor „chestiuni de serviciu”, cum s-ar zice. Pe urmă, dintr-odată, s-a pus pe dat telefoane. Nu multe, dar pare o noutate. În agendă apar pe neașteptate vreo douăzeci de destinatari, oameni pe care i-a sunat o dată, de două ori, de trei ori...

— Și?

— Și valul subit de telefoane începe la două săptămâni după eliberarea „certificatului de căutare inutilă” privitor la fiul lui și încetează cu trei săptămâni înainte de răpirea fetei.

Le Guen se încruntă. Camille propune o concluzie:

— Trarieux consideră că poliției nu-i pasă și se apucă singur de anchetă.

— Crezi că fata din cușcă e cea cu care a întins-o fii-su?

— Așa cred.

— Păi, după fotografie, mi-ai zis că e o puștoaică. Ori, a noastră numai asta nu e.

— Puștoaică, nepuștoaică... Poate că a slăbit sau habar n-am. În orice caz, cred că e aceeași persoană. Acuma, să-ți spun și pe unde-o fi umblând Pascal ăsta...

Până acum, lui Alex i-a fost destul de frig. Luna septembrie e destul de caldă, dar Alex nu se mișcă mai deloc și suferă de inaniție. Iar lucrurile se înrăutățesc. Fiindcă, dintr-odată, în doar câteva ore, a venit toamna. Frigul pe care-l resimțea din cauza epuizării e provocat acum de temperatura care a coborât cu mai multe grade. Dacă e să te iei după luminatoare, cerul e acoperit, iar obscuritatea tot mai mare. Alex aude apoi primele rafale de vânt strecurându-se prin hale, șuierând, mugind dureros, de parc-ar fi fost gemetele unui disperat.

Până și șobolanii au ridicat capetele, iar mustățile au început să le freamăte ca niciodată până acum. Trombe de apă s-au abătut brusc asupra clădirii care a vuit și a pârâit ca o navă pe punctul de a se scufunda. Până ca Alex să-și dea seama, toți șobolanii au coborât pe pereți după apa de ploaie care a început să se scurgă pe jos. De data asta numără nouă. Fără a fi sigură că este vorba despre aceiași. De pildă, cel mare, negru-roșcat, sosit de curând, de care ceilalți se tem și pe care-l vede bălăcindu-se într-o băltoacă numai a lui. E primul care suie iarăși pe frânghie. Un șobolan având continuitate în idei.

Un șobolan ud learcă e mult mai înfricoșător decât unul uscat, așa blana îi e cu mult mai slinoasă, privirea mai tăioasă, dând senzația că stă și mai hotărât la pândă. Udă, coada lungă are ceva unsuros, ca și când ar fi un alt animal, un șarpe.

După ploaie vine furtuna, după umezeală, frigul. Alex e împietrită, fără posibilitatea de a se mișca, își simte epiderma cuprinsă ca de niște valuri, nu mai e vorba despre frisoane, ci despre adevărate spasme. Dinții îi clănțane, vântul se-afundă prin hale atât de violent, încât cușca începe să se rotească.

Șobolanul negru-roșcat urcă singur pe frânghie, se plimbă încolo și-ncoace pe capac, se oprește, se ridică pe labelle din spate. Fără îndoială a fost semnalul de adunare, întrucât în secunde următoare urcă și ceilalți, sunt peste tot de acum, pe capac, la dreapta, la stânga, în coșul care se leagănă.

Un fulger luminează hala. Se ridică toți cu boturile spre cer într-o mișcare comună, ca electricizați și încep să se deplaseze în toate sensurile, nu sunt speriați de furtună, nu, nici vorbă, ci intră într-un soi de dans.

Doar șobolanul negru-roșcat rămâne nemișcat pe scândura cea

mai apropiată de fața lui Alex. Întinde capul spre ea, holbează ochii, apoi, în sfârșit, se ridică, arătându-și burta roșcată, umflată, enormă. Scoate niște țipete, dând din labe în toate direcțiile. Labele roz. Alex, însă, nu vede decât ghearele.

Șobolanii ăștia sunt niște adevărați strategii. Au înțeles că foamei, setei, frigului e de ajuns să le adaugi teroarea. Și guiță ca într-un concert. Ca să o impresioneze. Vântul aduce peste ea stropii înghețați ai ploii. Nu mai plânge, doar tremură. Se gândea la moarte ca la o eliberare, dar perspectiva mușcăturilor de șobolan, ideea de a fi devorată...

Câte zile de hrană să însemne oare un corp omenesc pentru o duzină de șobolani?

Terorizată, Alex începe să urle.

Dar, pentru prima dată, nici un sunet nu îi iese din gură.

O doboară epuizarea.

Le Guen se ridică, se întinde, face câțiva pași prin birou în timp ce Camille își continuă expunerea, pe urmă se întoarce, se așază iarăși și ia poziția de sfinx gânditor și corpulent. Camille îl observă pe comisarul-șef reprimându-și un soi de surâs de mulțumire în clipa în care își regăsește fotoliul. Fără îndoială, își zice, e semnul de satisfacție că și-a încheiat gimnastica zilnică. Face asta de două sau trei ori pe zi: se ridică, merge până la ușă, apoi se întoarce. Uneori chiar de patru ori. Antrenamentul se bazează pe o disciplină de fier.

— În agenda telefonului lui Trarieux există vreo șapte sau opt contacte interesante, zice Camille. La unele dintre numere a sunat chiar de mai multe ori. Punând aceleași întrebări. Anchetând pe cont propriu dispariția fiului lui. Când s-a dus să se vadă cu respectivii, le-a arătat fotografia în care băiatul se află la bălci cu fata aceea.

Personal, Camille nu s-a întâlnit decât cu doi dintre martori, cu ceilalți au vorbit Louis și Armand. A trecut și prin biroul lui Le Guen ca să-l informeze, dar nu pentru asta s-a întors la brigadă. Ci pentru fosta doamnă Trarieux, care a sosit de la Orleans. Cei de la jandarmerie au fost însărcinați s-o aducă.

— Pe cei contactați, Trarieux i-a descoperit fără îndoială pornind de la e-mail-urile băiatului. Avem câte ceva din toate categoriile.

Camille își privește însemnările.

— O anume Valerie Touquet, treizeci și cinci de ani, fostă colegă de clasă căreia Pascal Trarieux a încercat cu disperare să i-o tragă timp de cincisprezece ani.

— Are continuitate în idei...

— Tatăl a sunat-o de mai multe ori pentru a o întreba dacă nu știe ce s-a ales de mucosul lui. Femeia spune că Pascal era chiar dus. „Un țărănoi.” Dacă mai aștepți puțin, mărturisește: „O nulitate, pe bune. De fiecare dată încerca să impresioneze fetele cu tot felul de povești imbecile”. Pe scurt, un idiot. Dar politicos. În orice caz, nu are nici o idee ce s-a ales de el.

— Altceva?

— Mai avem un anume Patrick Jupien, șofer care face livrări pentru o firmă de spălat lenjerie, tovarăș de pariuri hipice cu Pascal Trarieux. Nici el nu mai știe nimic despre băiatul lui Trarieux. Fata din fotografie nu îi spune nimic. Un alt prieten din

liceu, Thomas Vasseur, comis-voiajor. Pe urmă, un fost coleg de muncă, Didier Cottard, administrator cu care a lucrat la o societate de vânzări prin corespondență. Bun, același lucru: tatăl sună, vine și enervează pe toată lumea. Și, normal, nimeni nu știe nimic de multă vreme despre fiul lui. Cei mai bine informați aflaseră că era vorba și de o fată în toată povestea. Ar fi fost știrea de senzație a sezonului ca Pascal Trarieux să aibă o prietenă. Vasseur s-a distrat copios, a zis ceva de genul „măcar o dată să fie și el cu una”. Amicul ăsta șofer de livrări confirmă că înnebunise de cap pe toată lumea cu una, Nathalie, dar Nathalie și mai cum și ce era cu ea nimeni n-a aflat vreodată. Având în vedere că nu a prezentat-o nimănui.

— Ia te uită...

— Nu, nu e nimic curios. A cunoscut-o pe la jumătatea lui iunie și într-o lună a întrerupt relația. Prea puțin timp ca să mai fi apucat să o prezinte prietenilor.

Cei doi cad pe gânduri. Camille își citește însemnările încă o dată, încruntat, din când în când se uită pe geam de parcă ar căuta răspunsul la o întrebare, apoi se adâncește iarăși în lectura carnetului său. Le Guen îl cunoaște foarte bine. Lasă să treacă un timp, apoi intervine:

— Hai, dă-i drumul.

Camille pare încurcat, ceea ce nu i se prea întâmplă.

— Păi, ca să-ți spun cinsti... N-o simt pe fata asta.

Își duce palmele la ochi.

— Știu, știu! Știu, Jean. Sigur, e victima! Nu lovești în victimă! Numai că, dacă mă întrebi ce simt, asta-ți spun.

Le Guen se îndreaptă în fotoliu, punându-și coatele pe birou.

— E complet aiurea, Camille.

— Știu.

— Fata asta e prinsă ca o vrabie-n laț în cușca aia agățată la doi metri deasupra pământului de mai bine de o săptămână...

— Știu, Jean...

— ... în fotografia se vede clar că e pe ducă...

— Da...

— Insul care a răpit-o e un cretin analfabet, brutal, alcoolic...

Camille oftează.

— ... care a închis-o în ladă, la cheremul șobolanilor...

Camille aprobă din cap îndurerat.

— ... și care a preferat să se arunce în gol, pe șoseaua de centură, decât să se predea...

Camille pur și simplu închide ochii, ca unul care nu vrea să realizeze proporțiile dezastrului pe care l-a produs.

— ... și tu „n-o simți pe fata asta”? Ai mai spus-o cuiva sau e o știre bombă doar pentru mine?

Când Camille nu protestează, când tace, ba chiar mai rău, când nu se apără, Le Guen știe că se întâmplă cu adevărat ceva. O anomalie. Tăcere. După care:

— Nu înțeleg, intervine fără grabă Camille, de ce nimeni nu-i anunță dispariția.

— Alta acu! Păi, sunt mii de...

— ... motive, știu, Jean și mii de persoane a căror dispariție nu e anunțată de nimeni. În sfârșit... tipul ăsta, Trarieux, e un imbecil, da?

— De acord.

— Nu cine știe ce sofisticat.

— Te repeți.

— Atunci explică-mi cum de s-a putut înfuria în asemenea hal pe fata asta. Și în asemenea mod.

Le Guen ridică ochii fără să priceapă.

— Fiindcă, oricum ai da-o, individul anchetează dispariția băiatului, pe urmă cumpără scânduri, construiește o ladă, găsește un loc unde să poată închide fata zile întregi, după care o răpește, o fierbe la foc mic, o fotografiază pentru a fi sigur că se află pe panta cea bună... Iar tu crezi că e doar o ciudățenie!

— N-am zis așa ceva, Camille.

— Ei, nu! Asta ai zis sau, în orice caz, tot cam așa s-ar traduce! Că i-a dat și lui prin cap ideea, din întâmplare. Prin căpățâna aia a lui de ajustor. Adică, ce și-a zis el? Păi, dacă dau de gâgă aia care și-a pus-o cu fii-miu să vezi ce-o-nchid eu într-o cușcă de lemn! Și, tot ca din pură întâmplare, este vorba despre o fată careia nu suntem în stare să îi stabilim identitatea. În schimb el, care e prost ca o cizmă, dă de ea fără nici o greutate, lucru de care noi suntem incapabili.

Aproape că nu mai doarme. De frică. Alex se răsuțește în cușcă mai mult ca oricând, suferă mai mult ca oricând, de când a fost închisă nu și-a schimbat poziția, n-a mai mâncat normal, n-a mai dormit normal, nu și-a mai întins picioarele, brațele, nu s-a mai odihnit nici măcar câteva minute la rând, iar acum, cu șobolanii ăștia... Minte o lasă puțin câte puțin, uneori, preț de ceasuri întregi, tot ceea ce vede e încetoșat, estompat, toate sunetele ajung până la ea vătuite, ca ecoul unor zgomote adevărate care vin de altundeva, de departe. Își aude propriile gemete, scâncete, lasă să-i scape țipete groase, care îi urcă din pânțece. E din ce în ce mai slăbită, e aproape numai piele și os.

Capul îi cade și i se ridică neîncetat. Puțin mai devreme, a leșinat de oboseală, beată de somn, de durere, creierul îi bătea câmpii și vedea peste tot numai șobolani.

Dintr-odată, fără să știe de ce, capătă certitudinea că Trarieux n-o să mai apară, că a abandonat-o acolo. Dacă totuși se va întoarce, îi va spune totul, își repetă asta ca pe o rugăciune, dă, Doamne, să vină și-i spun totul, tot ce vrea, tot-tot ce vrea, ca s-o sfârșim odată. N-are decât s-o omoare apoi, imediat, e gata pentru orice, doar să nu mai stea cu șobolanii ăștia.

Care coboară pe frânghie în șir indian, la primele ore ale zilei, cu țipete scurte. De-acum se cunosc, ei și Alex.

Nu așteaptă ca Alex să moară. Sunt prea întărâtați. Nu s-au mai bătut până acum așa ca în dimineața asta. Se apropie tot mai mult ca să o adulmece. Sigur, așteaptă să fie complet stoarsă de puteri, numai că sunt încălziți, febrili. Care va fi semnalul? Ce-i va face să se hotărască?

Iese brusc din apatie, într-o clipă de luciditate pură.

Expresia „o să mă uit cum crăpi” înseamnă, în realitate, „o să mă uit cum ai crăpat”. N-o să mai vină, n-o să mai vină până când nu va fi moartă.

Deasupra ei, cel mai mare dintre toți, cel negru-roșcat, s-a ridicat pe picioarele dinapoi și țipă strident. Arătându-și colții.

Nu-i mai rămâne de făcut decât un singur lucru. Înfrigurată, caută cu vârfurile degetelor marginea zgrunțuroasă a scândurii de dedesubt, cea de care încearcă să nu se atingă de zeci și zeci de ore fiindcă e tăioasă, fiindcă a rănit-o de câte ori s-a dat mai aproape. Își strecoară unghiile în scobitură, milimetru cu

milimetru, lemnul trosnește ușor, mai câștigă puțin teren, se concentrează, apasă cât poate, stă pe gânduri o vreme, o ia de la capăt de mai multe ori și, în sfârșit, dintr-odată, lemnul cedează. Alex ține între degete o țepușă lungă de vreo cincisprezece centimetri. Ascuțită. Se uită în sus, printre scândurile capacului, lângă inelul de prindere, aproape de frânghia care ține cușca suspendată. Brusc, întinde mâna și împinge șobolanul în gol cu așchia de lemn. Acesta încearcă să se agațe, zgârie cu disperare marginea lăzii, lasă să-i scape un strigăt sălbatic și cade de la doi metri. Fără să mai aștepte, Alex își înfige țepușa adânc în braț și o mișcă de parcă ar fi un cuțit, urlând de durere.

Sângele începe să se scurgă din rană.

Roseline Bruneau nu are nici un chef să vorbească despre fostul ei soț, tot ce vrea este să mai afle vreo veste despre fiul ei. Care a dispărut de mai bine de un an.

— Pe 14 iulie, adaugă speriată, de parcă dispariția fiului ei într-o zi de sărbătoare ar căpăta valoare de simbol.

Camille se ridică de la birou și se așază lângă ea.

Mai demult, avea două scaune, unul cu picioare mai lungi, celălalt cu picioare mai scurte. Efectul psihologic era cu totul diferit. După împrejurări, utiliza unul ori altul. Lui Irene nu-i plăceau aceste mici șmecherii, iar Camille renunțase la ele. Scaunele rămăseseră totuși la brigadă și le mai folosea pentru câte o glumă făcută cu nou-veniții. Dar nu era chiar așa de haios cum sperase. Într-o bună zi, scaunele au dispărut. Camille era convins că le-a recuperat Armand. Și-l și imagina, împreună cu nevasta, la masă, unul pe scaunul mai înalt, celălalt pe scaunul mai mic...

Față în față cu doamna Bruneau, gândul îl poartă la scaunele acelea, a căror prezență crea o legătură între cei care stăteau pe ele – i-ar fi convenit să se întâmple asta și acum. Și încă repede, fiindcă sunt presați de timp. Camille se concentrează asupra întrevederii, fiindcă altfel s-ar gândi la fata luată ostatică, ar apărea și alte imagini care s-ar amesteca între ele, imagini care i-ar tulbura judecata limpede, aducând la viață prea multe amintiri. Pe scurt, ar dăuna puțin gândirii lui logice.

Din păcate, nu e pe aceeași lungime de undă cu Roseline Bruneau. Probabil că, în condiții normale, femeia scundă și uscată e plină de energie, dar în clipa de față e doar rezervată și îngrijorată. Se mulțumește să dea din cap – și-a luat precauțiile necesare. Convinsă că îi vor anunța moartea fiului ei. A presimțit asta încă de când jandarmii au venit să o caute la școala de șoferi unde lucrează.

— Astă-noapte s-a sinucis fostul dumneavoastră soț, doamnă Bruneau.

Vestea are efect, chiar după douăzeci de ani de la divorț. Femeia se uită drept în ochii lui Camille. Privirea ei ezită între răzbunare (sper că a suferit) și cinism (nu e mare pagubă), deși cea care domină e teama. La început, tace. Camille își spune că seamănă cu o pasăre: nas mic și ascuțit, privire ascuțită, umeri ascuțiți, sâni la fel. Știe perfect cum ar desena-o.

— Cum a murit? îl întreabă până la urmă.

Dacă e să te iei după dosarul de divorț, n-are de ce să-l regrete cine știe ce pe fostul ei soț, își zice Camille, așa că mai normal ar fi să ceară vești despre fiul ei. Dacă nu o face, înseamnă că are motivele sale.

— Într-un accident, o lămurește Camille. În timp ce era urmărit de poliție.

Deși doamna Bruneau știe foarte bine cât îi putea pielea bărbatului său, deși își amintește de brutalitatea lui, nu s-a măritat cu un gangster. În mod normal, replica „în timp ce era urmărit de poliție” ar fi trebuit să o surprindă, însă nimic, doar dă din cap – dar se vede că evaluează rapid situația, încercând să pară indiferentă.

— Doamnă Bruneau... (Camille se dovedește răbdător tocmai fiindcă se grăbește), credem că dispariția lui Pascal are legătură cu moartea tatălui său. La drept vorbind, chiar suntem convinși. Cu cât ne veți răspunde mai repede la întrebări, cu atât vom avea mai multe șanse să vă găsim fără întârziere băiatul.

Putem căuta ceasuri întregi în dicționar, cuvântul care descrie perfect atitudinea lui Camille e „necinstit”. Fiindcă, în opinia lui, băiatul e și el mort de-a binelea. Șantajul cu fiul e o manevră destul de imorală, dar nu are de ce roși dacă în felul acesta e posibil să mai găsească pe cineva în viață.

— Acum câteva zile, fostul dumneavoastră soț a răpit o femeie, o tânără. A sechestrat-o, dar și-a luat viața înainte de a ne spune unde. Femeia aceasta se află acum pe undeva, prin zonă, dar nu știm locul. Și va muri, doamnă Bruneau.

Așteaptă ca spusele lui să-și facă efectul. Ochii lui Roseline Bruneau se plimbă de la stânga la dreapta, ca ai unui porumbel, e asaltată de gânduri contradictorii, toată problema este ce alegere va face. Ce legătură să fie între povestea asta a răpirii și dispariția băiatului meu? Cam asta ar trebui să se întrebe. Dacă nu o va face și cu voce tare, înseamnă că știe răspunsul.

— Am nevoie să îmi spuneți ce știți... Nu, nu, nu, nu, doamnă Bruneau, așteptați! O să îmi spuneți că nu știți nimic, ceea ce ar fi o atitudine foarte rea, ba, vă asigur, cea mai rea cu putință. Vă rog să vă gândiți câteva clipe. Fostul dumneavoastră soț a răpit o femeie care are legătură, nu știu cum, cu dispariția băiatului. Iar femeia aceasta va muri.

Privire la dreapta, privire la stânga, se mișcă doar capul, nu și ochii. Ca s-o șocheze, Camille ar trebui să așeze pe masă, în fața

ei, o fotografie cu fata închisă în cușcă, dar e ceva ce îl reține.

— M-a sunat Jean-Pierre...

Camille respiră ușurat. Nu e un triumf, dar e un succes. Oricum, e un început.

— Când?

— Nu mai știu, cam acum o lună.

— Și...?

Roseline Bruneau își lasă bărbia în pământ. Povestește încet. Trarieux primise „certificatul de închidere a anchetei” și se înfuriase, întrucât asta însemna că poliția lua în considerare varianta că băiatul fugise, deci ancheta se oprea, totul se sfârșise. Și pentru că poliția nu făcea nimic, Trarieux îi spusese că se va ocupa personal de găsirea lui Pascal. Avea el o idee.

— Boarfa asta...

— Boarfă...?

— Așa îi zicea el prietenei lui Pascal.

— Avea și motive să o deteste în halul ăsta?

Roseline Bruneau oftează. Ca să explice tot ce vrea să spună, trebuie să se întoarcă destul de departe în timp.

— Știți, Pascal e un băiat, cum să zic, simplu, dacă mă-nțelegeți.

— Înțeleg.

— Nu mi-o luați în nume de rău, dar e destul de limitat. Personal, n-am vrut să se ducă să stea la taică-său. Jean-Pierre îl pune să bea, ca să nu mai zic de scandaluri, dar Pascal îl adora – chiar stau și mă întreb ce găsea la el. Mă rog, asta e, numai la taică-său ținea. Și pe urmă, într-o zi, apare fata asta în viața lui și-l îmbârligă fără probleme. Pascal era nebun după ea. Știți, pentru el, fetele... Până în clipa aceea nu prea avusese el cine știe ce relații. Mereu a apărut ceva ce nu a ținut. Nu prea știa cum să se poarte cu ele. Ei bine, apare asta și-i pune capac. Iar el își pierde capul cu totul.

— Cum o cheamă? O cunoașteți?

— Pe Nathalie? Nu, n-am văzut-o niciodată. Doar cum o cheamă știu. Când vorbeam la telefon cu Pascal, mereu o ținea pe-a lui cu Nathalie în sus, Nathalie în jos...

— Și nu v-a prezentat-o? Nici tatălui lui?

— Nu. Însă mereu îmi zicea că o să vină cu ea la mine, că o s-o plac din prima, chestii de-astea.

O poveste fulgerătoare. După câte înțelesese ea, Pascal o întâlnise pe Nathalie prin iunie, dar nu știa unde sau cum. Și

dispăruse cu ea în iulie.

— La început nu am fost îngrijorată, fiindcă mă gândeam: după ce-o să-l părăsească, bietul băiat o să se-ntoarcă la taică-său și gata. În schimb, Jean-Pierre parcă-nnebunise. M-am gândit că făcuse o criză de gelozie. Fiindcă ținea la el ca la ochii din cap. A fost el un soț mizerabil, dar ca tată era foarte bun.

Ridică ochii spre Camille, surprinsă și ea de propriul comentariu. Tocmai a spus un lucru pe care îl gândea fără să știe. Lasă capul în piept.

— Când am aflat că Pascal i-a furat lui taică-său toți banii și a dispărut, atunci chiar mi-am zis și eu că fata aceea, știți, mă rog... Nu era stilul lui Pascal să își fure tatăl.

Dă din cap hotărâtă: da, de asta e sigură.

Camille se gândește la fotografia lui Pascal Trarieux, găsită la tatăl acestuia și, în aceeași clipă, amintirea îi provoacă o strângere de inimă. Asta e avantajul desenatorilor: au o memorie excelentă. Revede băiatul stând în picioare, cu o mână pe aripa unui tractor de pe șantier, cu aerul acela stângaci, încurcat, cu pantalonii prea scurți, zâmbind cu gura până la urechi, părând într-adevăr un băiat sărman. Cum o fi să ai un fiu cam neghiob? Și când îți dai seama?

— Până la urmă, fostul dumneavoastră soț a dat de fata aceea?

Reacție imediată:

— Nu știu! Tot ce mi-a zis a fost c-o s-o găsească el! Și până la urmă tot o să-i spună unde e Pascal... Ce-a făcut cu el.

— Ce-a făcut cu el?

Roseline Bruneau se uită pe fereastră. E felul ei de a-și opri lacrimile.

— Pascal nu ar fi fugit niciodată de acasă, nu e... Ca să spunem lucrurilor pe nume... Nu e așa de inteligent ca să dispară atâta vreme.

Întorcându-se dintr-odată spre Camille, o spune de parcă i-ar trage o palmă. De altfel, regretă vizibil că a făcut-o.

— Este, într-adevăr, un băiat foarte simplu. Cunoaște puțină lume, e foarte atașat de tatăl lui și nu ar sta undeva, din proprie voință, săptămâni sau luni fără să-i dea vreun semn de viață. Nu ar fi în stare de așa ceva.

— Spuneți-mi cât mai exact ce v-a comunicat fostul dumneavoastră soț. V-a explicat ce are de gând să facă?

— Nu, n-a stat prea mult la telefon. Ca de obicei, băuse. Și în astfel de situații poate fi extrem de violent, ai fi zis că e în război cu

lumea întreagă. Era hotărât s-o găsească pe fată, s-o întrebe unde e fiul lui, m-a sunat ca să îmi spună asta.

— Cum ați reacționat?

În condiții obișnuite chiar îți trebuie talent ca să minți credibil, energie, creativitate, sânge rece, ținare de minte. E mult mai dificil decât s-ar crede. Să minți o autoritate e un exercițiu cu totul ambițios, care cere aceleași calități, dar la un nivel superior. Or, să minți poliția, vă închipuiți... Roseline Bruneau nu are stofă. A încercat ea din toate puterile, dar acum, după ce a coborât garda, Camille citește în ea ca într-o carte deschisă. Ceea ce o obosește. Polițistul își trece o mână peste ochi.

— Cum l-ați înjurat în ziua aceea, doamnă Bruneau? Fiindcă, presupun că între patru ochi nu mai umblați cu mânuși. I-ați spus tot ce credeți despre el, sau mă-nșel?

Întrebarea e cam aiurea. A răspunde cu da sau cu nu înseamnă a opta pentru una din două căi diferite, iar femeia nu prea vede ce ieșire ar avea.

— Nu înțeleg ce legătură are...

— Are, doamnă Bruneau și știți ce vreau să zic. În seara aceea i-ați spus pe față ce părere aveți și că, evident, n-o să reușească el acolo unde poliția a dat chix. Ba chiar ați mers și mai departe, nu știu ce cuvinte ați folosit, dar sunt sigur că i-ați strigat în față tot ce aveți pe suflet. După mine, i-ați zis cam așa: „Jean-Pierre, ești un cretin, un incapabil, un imbecil și un neputincios”. Mă rog, ceva de genul ăsta.

Femeia deschide gura, însă Camille nu îi lasă timp să răspundă. Sare de pe scaun și ridică tonul, fiindcă s-a săturat să se poarte cu mânuși:

— Ce se va întâmpla, doamnă Bruneau, dacă vă iau telefonul mobil și mă uit la mesaje?

Brusc, ciocul de pasăre se crapă, de parcă ar vrea să-l ascundă-n pământ și nu s-ar putea hotărî unde s-o facă.

— Haideți să vă spun eu: voi găsi fotografiile pe care vi le-a trimis fostul dumneavoastră soț. Nu vă gândiți c-o puteți da la ntors, fiindcă se păstrează în memoria telefonului. Pot să vă spun și ce se vede în imagini: o fată închisă într-o ladă de lemn. L-ați provocat, pentru a-l împinge la acțiune. Dar, când ați primit fotografiile, vi s-a făcut frică. Frică de a nu deveni complice.

Camille are un dubiu.

— Doar dacă nu cumva...

Se oprește, se apropie, se lasă în jos și ridică ochii pentru a-i

prinde privirea. Femeia nu se mișcă.

— Ce rahat! mormăie Camille, ridicându-se.

Chiar există momente dure în meseria asta.

— Nu din această cauză nu ați anunțat poliția, nu-i așa? Nu de frică să nu fiți acuzată de complicitate. Ci fiindcă și dumneavoastră credeți că fata aceea e responsabilă de dispariția băiatului. Nu ați spus nimic întrucât credeți că nu a căpătat decât ceea ce merită. Este?

Camille trage adânc aer în piept. Ce obositor!

— Doamnă Bruneau, sper să o găsim în viață. În primul rând, pentru ea, apoi și pentru dumneavoastră. Căci, dacă nu, mă voi vedea nevoit să vă arestez pentru complicitate la crimă cu tortură și acte de cruzime. Și tot felul de alte chestii.

Când iese din birou, Camille e sub presiune, iar timpul trece cu o viteză halucinantă.

Prin urmare, ce avem? se întreabă.

Nimic. Și asta îl înnebunește.

21

Cel mai lacom nu e cel negru-roșcat, ci altul, gras, cenușiu. Căruia îi place sângele. Se bate cu ceilalți pentru a ajunge cel dintâi. E violent ca un uragan.

Pentru Alex, de ceasuri întregi, e o bătălie de fiecare clipă. Până acum, a fost nevoită să omoare doi. Ca să-i înfurie, ca să-i ațâțe. Ca să le câștige respectul.

În primul a înfipt țepușa, unica ei armă și l-a ținut apoi sub talpa goală a piciorului cu toată puterea, până a crăpat. Se zbătea ca un blestemat, guița ca un porc la tăiere, încerca să o muște, dar ea urla mai tare decât el și întreaga colonie părea electrizată, șobolanul se zvârcolea nebunește și se mișca precum un pește uriaș. Ale naibii de puternice mai sunt și animalele astea când dau să crape. Ultimele clipe au fost cele mai grele: nu se mai mișca, sângele șiroia, gema, horcăia, ochii îi ieșiseră din orbite, buzele îi zvâcneau, dezvelind colții mereu gata să muște. Apoi l-a aruncat peste bord.

Fusese declarația ei de război și toată lumea o înțelesese clar.

Pe al doilea îl așteptase să se apropie cât mai mult, adulmeca sângele, mustățile i se mișcau cu o viteză spectaculoasă, era cu adevărat extrem de ațâțat și, totodată, neîncrezător. Alex îl lăsase să înainteze, ba chiar îl chemase, haide, vino, dă-te mai aproape, jigodie, hai la mama... Când l-a avut la îndemână, l-a înjunghiat printre scânduri, i-a implântat țepușa în gât, șobolanul s-a aruncat pe spate din cauza șocului, de parcă ar fi dat să facă un salt periculos; Alex l-a împins, iar animalul a căzut pe podea, unde a urlat mai bine de o oră, cu așchia de lemn înfiptă în gât.

Acum, Alex nu mai are arma, dar șobolanii nu știu și se tem de ea.

Îi hrănește.

A amestecat sângele care i s-a scurs din mână cu restul de apă, pentru a-l dilua și-a trecut mâna deasupra capului și a mânjit frânghia care susține cușca. Când nu mai e apă, îmbibă frânghia doar cu sânge. Șobolanilor, așa le place și mai tare. Când nu mai sângerează se înțepă în altă parte, cu altă așchie, mai mică, nu poate omorî animalele cu una de mărimea asta, mai ales pe cele mari, dar ajunge ca să-și înțepe o venă de sub genunchi ori de la braț pentru a provoca sângerarea, adică tot ce contează. Uneori, durerea e atât de... Nu știe dacă lucrurile se întâmplă doar în

imaginația ei ori chiar pierde prea mult sânge, dar începe să aibă tulburări de vedere. Și, evident, să obosească ușor.

Imediat ce sângele începe iarăși să se scurgă, își trece mâna printre scânduri și prinde frânghia.

O umezește.

De jur împrejur, șobolanii mai mari o pândesc, neștiind dacă să se repeadă la ea sau... și atunci își retrage mâna, iar ei se bat pe sângele proaspăt, rod din frânghie pentru a-l gusta, fiindcă mor după gustul ăsta.

Doar că, de acum, după ce au prins gustul sângelui, după ce le-a dat să guste din sângele ei, nimic nu îi va mai opri.

Chiar așa: sângele îi înnebunește.

Champigny-sur-Marne.

O clădire mare, din cărămidă roșie, aproape de malul fluviului. Unul dintre ultimele telefoane date de Trarieux înainte de răpirea fetei.

Se numește Sandrine Bontemps.

Când a sosit Louis, tocmai termina micul dejun și pleca la serviciu, așa că a trebuit să dea telefon. Tânărul polițist i-a luat politicos receptorul și i-a explicat patronului ei că era reținută pentru o „anchetă de maximă importanță”. Va fi condusă de către un agent la locul de muncă imediat ce va fi posibil. Pentru ea, lucrurile se desfășurau extrem de repede.

E îngrijită, cochetă, cam cu ifose, douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, emoționată. Așa cum stă, doar pe marginea canapelei de la Ikea, Camille ghicește cam cum o să arate peste douăzeci, treizeci de ani. E cam trist.

— Domnul acesta... Trarieux. A insistat la telefon, a insistat... explică femeia. Și pe urmă a sosit. M-a speriat.

Acum o sperie poliția. Mai ales chelul acesta mititel, piticul, cel care comandă. Colegul lui mai tânăr a sunat-o cam cu douăzeci de minute mai înainte, foarte grăbit. Totuși, e de parcă nu ar asculta-o, trece dintr-o cameră în alta, îi aruncă întrebări de pe unde se află, mai întâi din bucătărie, apoi urcă la etaj, coboară, e evident nervos, s-ar zice că adulmecă. A prevenit-o de la bun început: „N-avem timp de pierdut” și, imediat ce nu păstrează ritmul, o întrerupe. Sandrine Bontemps nici măcar nu știe despre ce este vorba. Încearcă să refacă filmul evenimentelor în minte, însă nu are timp, e bombardată de întrebări.

— Ea e?

Piticul îndreaptă spre ea un desen cu figura unei fete. Un fel de portret-robot, cum vezi în filme sau la știri. O recunoaște pe loc: e Nathalie. Însă nu așa cum a cunoscut-o. În desen e mai drăguță decât în realitate, mai afectată și, oricum, nu atât de grasă. Și mai curată. Nici pieptănătura nu e la fel. Parcă și ochii sunt puțin altfel, au o altă nuanță de albastru, în imaginea alb-negru nu se vede cum sunt, dar nu atât de deschiși ca în realitate, adică, ai zice că e ea... și-n același timp că nu e ea. Polițiștii vor un răspuns, da sau nu, nu merge cu aproximări. Oricum, dincolo de micile dubii, până la urmă Sandrine e sigură: ea e.

Nathalie Granger.

Cei doi polițiști se uită unul la altul. Piticul zice sceptic:

— Granger...

Cel tânăr își scoate mobilul și se duce să vorbească în grădină. La întoarcere face semn din cap că nu, iar piticul răspunde cu un gest: eram convins...

Sandrine vorbește despre laboratorul unde lucrează Nathalie, pe strada Planay, la Neuilly-sur-Marne, chiar în centru.

Tânărul pleacă imediat. Sandrine e sigură că tot el e la telefon, când acesta sună, cam o jumătate de oră. Piticul pare sceptic în continuare, repetând doar: „Înțeleg, înțeleg, înțeleg”. Lui Sandrine, tipul i se pare enervant. Iar el pare să știe și să nu-i pese. Oricum, vorbind la telefon, e vizibil dezamăgit. Cât timp lipsește inspectorul cel tânăr, o hărțuiește cu întrebările despre Nathalie.

— Avea tot timpul părul murdar.

Sunt lucruri pe care nu le poți spune unui bărbat, fie el și polițist, dar Nathalie chiar că e o neglijentă, casa ei era vraiste, masa neștersă, ca să nu mai pună la socoteală că o dată dăduse în baie de tampoanele folosite... iââh! Prea mult nu au locuit ele împreună și, cu toate acestea, au avut timp să se certe de mai multe ori.

— Oricum, nu avea cum să țină prea mult prietenia asta a noastră.

Sandrine dăduse un anunț că primește în gazdă o fată. Nathalie răspunsese și venise să o cunoască. Era simpatică. În ziua aceea nu i se păruse neglijentă, ci chiar bine pusă la punct. Ceea ce îi plăcuse aici fuseseră grădina și camera de la mansardă, zicea că e romantică. Sandrine nu completase că, în miezul verii, devenea un adevărat cuptor.

— Știți, fiindcă nu este bine izolată...

Piticul o privește fără vreo intenție precisă și, din când în când, ai zice că figura îi e de porțelan. Că e cu gândurile în altă parte.

Nathalie a plătit pe loc, cu banii jos.

— Era la început de iunie. Trebuia neapărat să mai găsesc pe cineva, prietenul meu plecase...

Micul polițist pare iritat de povestea vieții ei, de iubitul care s-a mutat la ea, de marea iubire și de modul cum a plecat, peste două luni, fără să zică nici păs. Nu l-a mai văzut de atunci. Fără s-o știe, la naștere ursitoarele i-au oferit un abonament la biroul de plecări pe neanunțate: mai întâi iubițelul, pe urmă și Nathalie... Confirmă data de 14 iulie.

— De fapt, prea mult nu a stat pe aici și-a cunoscut prietenul chiar după ce s-a mutat la mine, așa că...

— Așa că? întrebă piticul enervat.

— Eeei, a vrut să se mute la el, normal, nu?

— Mdaa...

Tot sceptic, ca și cum ar fi spus „mda, doar atât?”. Individul nu se pricepe deloc la femei, se vede imediat. Polițistul cel tânăr se întoarce de la laborator, sirena mașinii se aude de departe. Rezolvă lucrurile foarte repede, dar ai zice că mereu e la plimbare. Datorită eleganței lui.

Mai sunt și hainele, Sandrine a observat imediat că sunt de firmă, ba chiar foarte scumpe. Dintr-o privire, i-a evaluat încălțăminte: dublul salariului ei. Pentru ea e chiar o descoperire că polițiștii câștigă atât de mult, fiindcă după cei pe care îi vede la televizor, n-ar fi zis.

Cei doi stau de vorbă. Sandrine nu l-a auzit decât pe tânăr spunând: „Nu a fost văzută...” și: „... da și acolo a fost...”

— Nu eram acasă când a plecat, mi-am petrecut vara la mătușa mea, la...

Orice ar spune, polițistul scund tot se enervează. Lucrurile nu merg cum și-ar fi dorit, dar nu e vina ei. Bărbatul oftează și dă din mână de parcă ar vrea să alunge o muscă. Ar putea măcar să fie un pic mai politicos. Colegul mai tânăr zâmbește înțelegător, de parcă ar spune așa e el, nu vă faceți probleme, păstrați-vă concentrarea. Și îi arată o altă fotografie.

— Da, ăsta e Pascal, iubitul lui Nathalie.

Aici nu încapе îndoială. E fotografia de la bălci, o fi ea cam estompată, dar nu există dubii. Când a apărut, acum o lună, tatăl lui Pascal, o căuta și pe Nathalie, nu doar pe fiul lui și i-a arătat exact poza asta. Sandrine i-a spus unde lucrează colega ei. După care, n-a mai știut nimic despre nici unul dintre ei.

Ajunge să te uiți la fotografie ca să înțelegi imediat totul. Pascal nu era cine știe ce descurcăreț. Nici vreo frumusețe. Bine, Nathalie era ea grasă, dar avea o față frumoasă, simțea că dacă-și pune în cap... Pe când el părea... cum să zic...

— Cam înapoiat, ca să spunem lucrurilor pe nume.

De fapt, ar fi vrut să spună cam bolnăvicios. Și o adora pe Nathalie. L-a adus de vreo două sau trei ori pe aici, însă nu l-a ținut peste noapte. Sandrine chiar se întreba dacă făcuseră ori nu dragoste. Când apărea, se vedea clar că era groaznic de excitat și îi curgeau balele uitându-se la Nathalie. Cu ochii dați peste cap,

evident nu aștepta decât un singur lucru, să sară pe ea.

— Doar o dată nu a fost așa. Doar o dată a dormit aici. Mi-aduc aminte că s-a întâmplat în iulie, chiar înainte să plec la mătușa mea.

Dar Sandrine nu le-a auzit îmbrățișările.

— Deși dormitorul meu era chiar sub al lor.

Își mușcă buzele, fiindcă asta înseamnă că a stat să tragă cu urechea. Se roșește, o lasă baltă, oricum au înțeles. Așa și fusese: nu auzise nimic, deși i-ar fi plăcut. Nathalie și Pascal ăsta al ei tot trebuie s-o fi făcut, habar n-avea cum, ea... Poate-n picioare. Ori n-or fi făcut nimic, fiindcă nu era ea de acord? Sandrine înțelege foarte bine, căci Pascal ăsta...

— Din partea mea... începe, ușor înțepată.

Polițistul cel scund reface povestea cu voce tare. Nu e înalt, dar nu e nici prost și e plin de energie. Nathalie și Pascal pleaseră lăsând banii pentru două luni de chirie pe masa din bucătărie. Plus provizii pentru o lună. Plus toate lucrurile ei.

— Lucruri? Ce lucruri? o întreabă pe loc.

Dintr-odată, pare foarte grăbit. Sandrine îi răspunde că, oricum, n-avea de gând să păstreze nimic. Nathalie purta cu două numere mai mult și-apoi, oricum, nu era să se îmbrace ea cu țoalele unei urâte... Ei, ba da, totuși, oglinda de machiaj care mărește detaliile, din baie, dar asta nu o mai declară polițiștilor, e bună pentru punctele negre de pe nas, dar nu e treaba lor. Mă rog, le spune despre celelalte: cafetiera electrică, ceainicul în formă de vacă, recipientul pentru apă de ploaie, cărțile lui Marguerite Duras – ai fi zis că numai asta citea, deținea aproape integral opera scriitoarei.

Polițistul cel tânăr zice:

— Nathalie Granger... Mi se pare că este numele unui personaj din Marguerite Duras.

— A, da? mormăie celălalt. De unde?

Tânărul răspunde încurcat:

— Dintr-un film intitulat... *Nathalie Granger*.

Piticul își trage o palmă peste frunte de parcă ar vrea să spună „ce prost sunt”, dar e numai părerea Sandrinei, o pură și-nșelătoare aparență.

— E pentru apa de ploaie, precizează femeia.

Fiindcă pigmeul s-a întors la butoiul din plastic. Sandrine se gândea de mult la chestia asta, fiindcă era ecologistă și, cu toată ploaia asta, cu toate zecile de metri pătrați de acoperiș de pe căsoaia asta în care locuia, era totuși păcat, a vorbit la o agenție

specializată, apoi cu proprietarul, dar n-a reușit să convingă pe nimeni, însă tot rămânea simțul ecologic, așa că piticania asta de sticlete chiar c-o enerva, în definitiv, ce l-o fi frecând pe el grija?

— L-a cumpărat chiar înainte de a pleca. L-am descoperit când m-am întors, mi-a scris și un bilet în care își cerea scuza că e atât de grăbită să plece, iar recipientul de apă era un fel de compensație, o surpriză dacă vreți.

Și uite că lui doi la metru ăstuia îi plac surprizele.

Și-acum iată-l proțăpît în fața ferestrei dinspre grădină, dând la o parte perdeaua de muselină. Bun, așa e, nu e cine știe ce frumusețe rezervorul ăsta de mari dimensiuni, făcut din plastic verde și așezat la colțul casei, cu burlan din tablă zincată. Se vede că e o făcătură. Numai că nu la asta se uită. Și nici de ascultat nu o ascultă, deși ea a ajuns acum în mijlocul unei fraze, fiindcă își scoate telefonul mobil:

— Jean, spune, am senzația că am dat de băiatul lui Trarieux.

Timpul trece și e obligată să își mai sune o dată patronul. De vorbit, vorbește tot polițistul cel tânăr. De data aceasta nu mai dă explicația cu ancheta urgentă, ci zice:

— Am trecut la prelevări.

Frază ambiguă, Sandrine știe din moment ce lucrează într-un laborator. Ca și Nathalie. Ambele în domeniul biologiei, numai că Nathalie nu vorbea niciodată despre serviciul ei. Răspundea doar: „Eu, când plec de la serviciu, păi plecată sunt!”

În jumătate de ceas, pregătirile sunt gata. Au blocat strada, specialiștii de la criminalistică au intrat cu costumele lor de cosmonauți, aducându-și tot instrumentarul în grădină, gențile, reflectoarele, foliile de plastic, au călcat peste toate florile, au măsurat recipientul de apă și l-au golit cu extrem de mare grijă. Nu voiau ca apa să se scurgă pe pământ.

— Știu ce vor găsi, a zis piticania. Sunt sigur. Vreau să trag un pui de somn.

A întrebat-o pe Sandrine unde e fosta cameră a lui Nathalie. S-a dus și s-a întins așa, îmbrăcat, nici măcar pantofii nu și i-a mai scos, e sigură de chestia asta.

Cel tânăr a rămas cu ceilalți în grădină.

Chiar arată bine băiatul ăsta, iar hainele și pantofii... Ca să nu mai vorbim despre comportament! Sandrine a încercat să lege o conversație, mai personală, ceva de genul casa asta e așa de mare pentru o fată singură, chestii de-astea, dar n-a ajuns nicăieri.

E convinsă că e homosexual.

Tehnicienii termină de golit recipientul de apă, îl deplasează de la locul lui și nu sapă prea adânc până să dea de corp. Învelit în folie obișnuită, pe care o găsești la orice magazin de bricolaj.

Asta chiar o lasă mască, polițiștii o dau la o parte, domnișoară, vă rugăm să nu mai rămâneți aici, așa că intră și se uită pe fereastră, asta chiar nu i-o poate interzice nimeni, la urma urmelor e în casa ei, nu? O dă peste cap momentul în care polițiștii îl apucă pe cel învelit în folie pentru a-l ridica pe o targă: este absolut sigură că despre Pascal e vorba.

Îi recunoaște adidașii.

Pe urmă dau folia la o parte și se apleacă, se cheamă între ei ca să își arate ceva ce ea nu poate să vadă. Deschide fereastra pentru a auzi.

Cineva spune:

— Ba nu, nu ar distruge în halul ăsta.

Chiar atunci, piticul coboară din camera unde a stat Nathalie.

Ajunge țopăind în grădină și se interesează care e starea corpului.

Dă din cap, uimit de cele văzute.

Zice:

— Sunt de acord cu Brichot, numai cu acid se putea, clar.

Frânghia e din cele care nu se mai fabrică în ziua de azi, sintetice și netede cum vezi pe la vapoare, ci din cânepă foarte groasă. Specială pentru a susține lăzi ca asta.

Șobolani au apărut vreo zece. Pe de o parte, cei pe care Alex îi știe, veniți încă de la început, pe de alta cei noi, de care nu are habar cum au fost anunțați. Au adoptat o strategie de grup. Încercuirea.

Doi sau trei se așază pe ladă, la capătul cu picioarele, restul în partea cealaltă. După părerea ei, când vor considera momentul potrivit, vor sări toți pe ea, numai că, deocamdată, îi reține ceva, probabil energia lui Alex. Îi înjură permanent, îi provoacă, urlă la ei, ca să simtă că în cușca asta e viață, rezistență, că se va lăsa cu luptă. Deja, pe jos, sunt doi șobolani sfâșiați. Chestie care le dă de gândit.

Adulmecă neîncetat sângele, stând pe picioarele dinapoi, cu boturile îndreptate spre frânghie. Excitați, înfierbântați, vin pe rând să o răcăie cu colții. Alex nu își poate da seama cum fac să știe căruia îi vine rândul să se înfrupte din sângele de pe frânghie.

Nici nu are importanță. Se zgârie din nou, de data asta jos, undeva, deasupra călcâiului. Fiindcă a dat de o venă curată, plină ochi. Cel mai greu e să îi țină la distanță cât timp îmbibă frânghia.

Care s-a subțiat pe jumătate. E o cursă contra cronometru între Alex și frânghie. Care dintre ele va ceda prima.

Alex nu încetează să legene lada, așa ține șobolanii la distanță și ajută frânghia să se rupă mai repede.

Dacă strategia ei va funcționa, atunci cușca ar trebui să cadă pe o muchie, pentru ca scândurile să se rupă. Așa că încearcă să o balanseze cât mai amplu, alungă iar și iar șobolanii, îmbibă frânghia. Când vine câte unul să o ronțăie, ea îi ține departe pe ceilalți. Alex e groaznic de obosită și moartă de sete. După furtunile care au ținut mai bine de-o zi, s-a făcut îngrozitor de frig, așa că unele părți ale corpului nu și le mai simte, de parcă i-ar fi anesteziate.

Șobolanul cel mai gras e nerăbdător.

De o oră le permite doar celorlalți să roadă din frânghie. Nu se mai bagă, lasă să-i treacă rândul.

Evident, subiectul nu îl mai interesează deloc.

Se uită fix la Alex și scoate țipete stridente.

Pentru întâia oară strecoară capul printre scânduri și șuieră.

Ca un șarpe, dezvelindu-și colții.

Ceea ce ține la alții, nu ține și la el. Alex poate să tot urle, să-l înjure, degeaba, șobolanul nu se clintește, stă cu ghearele înfipite în lemn ca să nu alunece din cauza mișcării de balans a lăzii.

Se apucă bine și o privește în adâncul ochilor.

Și ea pe el.

Sunt ca doi îndrăgostiți care fac împreună un tur complet al ringului de dans sorbindu-se din ochi.

Haide, haide, murmură Alex surâzătoare. Cabrându-și cât poate șoldurile, dă cuștii tot avântul de care este în stare zâmbindu-i șobolanului grăsan așezat deasupra ei, haide, haide, tătucuț, ia uite ce-are mămicuța pentru tine...

I s-a părut ciudată moțâiala asta din camera lui Nathalie. De ce și-a dorit-o atât de tare? Habar nu are. Scara de lemn care scârțâie, coridorul cu mochetă roasă, mânerul de porțelan al ușii, căldura întregii clădiri condensată, parcă, la etaj. Atmosferă de casă de țară, casa familiei, cu camerele ei care nu se deschid decât vara, pentru musafiri. Și în rest stau închise.

Acum, camera e folosită pe post de debara. Nu pare să fi avut niciodată o personalitate anume, ceva între cameră de hotel și de oaspeți. Câteva cromolitografii agățate strâmb pe pereți și o comodă căreia îi lipsește un picior, așa că o carte a fost așezată în locul acestuia. Patul se lasă ca o gumă de mestecat, adânc, impresionant. Camille se ridică pe perne și, sprijinit de capul patului, își caută carnetul și un creion. Pe când în grădină cei de la Criminalistică răscolesc pământul în jurul butoiului cu apă de ploaie, începe să schițeze o figură. A lui. În tinerețe, pe când se pregătea pentru Arte Plastice, făcuse sute de autoportrete, întrucât mama sa pretindea că e singurul exercițiu care îți permite să descoperi „distanța corectă”. Ea însăși își făcuse zeci, din care nu îi mai rămăsese decât unul, în ulei, superb, dar nu are nici un chef să se gândească la el în acest moment. Maud avea dreptate: întotdeauna problema lui Camille fusese să descopere distanța corectă, fiindcă ori era prea aproape, ori prea departe de subiect. Ori se scufundă și nu mai vede nimic, se zbate, mai-mai să se înece, ori rămâne departe, prudent, condamându-se să nu priceapă nimic. „Așadar, ceea ce lipsește e grăuntele din inima lucrurilor”, își zice. Pe foaia din carnet, chipul care se conturează e descărnat, privirea pierdută, un bărbat distrus de încercarea prin care a trecut.

Tavanul e înclinat, deci a locui aici presupune să îndoii șira spinării la mai toate mișcărilor. Nu și în cazul lui. Camille mângălește fără convingere foaia de hârtie și îi e greață. Are sufletul greu. Se gândește la întâlnirea cu Sandrine Bontemps, la cât s-a dovedit de iritat, de lipsit de răbdare. Chiar e imposibil uneori. Însă acum, voia să încheie definitiv cazul ăsta.

Nu e bine și știe și de ce. Trebuie găsit grăuntele acela din inima lucrurilor.

Adineauri, l-a impresionat portretul lui Nathalie Granger. Până acum, fotografiile din telefonul lui Trarieux nu arătaseră decât o

victimă. Așadar, se integrau firesc cazului. Și așa și plasase fata, în tiparul clasic al unui caz de răpire. După realizarea portretului-robot, subiectul se preschimbase într-o persoană. O fotografie nu înseamnă realitate. Un desen, da, e realitatea ta pe care au înveșmântat-o deja imaginarul, fantezmele, cultura, propria-ți viață. Când a băgat portretul-robot sub nasul Sadrinei Bontemps și l-a văzut pe dos, ca pe al unei înotătoare sub apă, i s-a părut, din acest unghi, un alt chip. Adică, ea să-l fi ucis pe cretinul acela de Pascal Trarieux? Mai mult decât probabil, fără a avea cine știe ce importanță. Desenul văzut invers i se păruse emoționant, e vorba despre o femeie prizonieră și ține numai de el să rămână în viață. Groaza de eșec îi apasă pieptul. Pe Irene nu știuse să o salveze. Dar pe cea de acum? O s-o lase și pe ea să moară?

Încă de la primii pași, din prima secundă a acestui caz, încercase să își blocheze emoțiile ce se acumulasă în spatele peretelui, însă acum acesta era pe cale de a se măcina, crăpăturile apăreau una după alta, totul avea să se năruie dintr-odată, să-l doboare, să-l copleșească, să-l trimită direct la morgă, să-l ducă înapoi la „clinica psihiatrică”. Chiar asta schițase în carnet: un bolovan enorm, o stâncă. Portretul lui Camille ca Sisif.

Autopsia se efectuează miercuri dimineața, la prima oră. Camille e acolo. La fel și Louis.

Le Guen întârzie, ca de fiecare dată, iar când ajunge la Institutul medico-legal, esențialul este deja cunoscut. După toate aparențele, e vorba despre Pascal Trarieux. Toate detaliile corespund. Vârsta, înălțimea, părul, data probabilă a morții, fără a mai pune la socoteală colocatarea care s-a jurat că îi recunoscuse încălțăminte, deși modelul respectiv sigur îl mai purtau vreo jumătate de milion de oameni. Se va face și testul ADN, dar se poate presupune deja că despre el este vorba și că Nathalie Granger l-a ucis cu o lovitură puternică în ceafă, probabil cu o cazma (au fost luate pentru analiză toate uneltele din grădină), după care i-a făcut capul chisăliță cu o lopată.

— Asta dovedește că avea un dinte împotriva lui, zice Camille.

— Clar, confirmă legistul. Am numărat pe puțin vreo treizeci de lovituri. Ceva mai târziu voi spune numărul exact. Unele lovituri au fost date cu coada lopeții, ceea ce lasă impresia că tipul a fost lovit cu un topor tocit.

Camille e satisfăcut. Nu mulțumit, dar satisfăcut. În general tabloul crimei corespunde cu ceea ce intuiesc. Boul ăla de judecător ar mai comenta câte ceva, însă vechiul lui prieten, Le Guen, se mulțumește să-i facă cu ochiul și să-i șoptească:

— Ți-am zis că n-o simțeam pe fata asta...

— Vom face și celelalte analize, dar sigur s-a utilizat acid, explică legistul.

Insul a primit vreo treizeci de lovituri de lopată, după care asasinul, Nathalie Granger adică, i-a turnat și un litru de acid pe gât. După distrugerile de țesuturi, legistul chiar riscă o ipoteză: acid sulfuric concentrat.

— Extrem de concentrat.

Într-adevăr, o asemenea substanță chiar face ravagii. Carnea se topește ca o pastilă efervescentă, cu o viteză direct proporțională cu concentrația acidului.

Camille pune întrebarea care frământă pe toată lumea încă de ieri, de la descoperirea cadavrului:

— Oare Trarieux mai trăia în clipa aceea, ori murise?

Știe și veșnicul răspuns: trebuie așteptat rezultatul analizelor. Dar, de data asta, medicul legist e băiat de treabă:

— Dacă luăm în considerare urmele găsite pe bucățile de țesut rămase întregi la nivelul brațelor, victima a fost mai întâi legată.

Clipă de concentrare.

— Doriți să știți părerea mea? adaugă interogativ.

Nimeni nu are nimic împotriva, ceea ce îl încurajează:

— Așadar, după părerea mea, după ce a fost lovit de mai multe ori cu lopata, a fost legat și apoi i s-a turnat acidul pe gât. Ceea ce nu a împiedicat criminalul să-l termine cu alte lovituri de lopată. Când ești as într-o anumite tehnică... Pe scurt, după umila mea părere, bietul om a simțit absolut totul.

Greu de închipuit așa ceva, însă pentru anchetatori, ca reacție imediată, arta și modalitatea de lucru a criminalului nu schimbă mare lucru. Pe de altă parte, dacă legistul are dreptate, pentru victimă diferența a fost uriașă dacă nu era deja moartă, ci încă vie.

— Va conta și pentru jurați, adaugă Camille.

Problema lui Camille este că nu se lasă niciodată. Absolut niciodată. Dacă-i intră în cap o idee... Le Guen i-a și zis într-o zi:

— Mare prost mai ești! Până și un foxterier mai lasă naibii urma!

— Foarte elegantă formulare, îi răspunsese Camille. Dar de ce nu mă compari cu un basset? Ori cu un caniș?

Cu oricine altcineva, chestiunea s-ar fi încheiat printr-un duel.

Prin urmare și de data aceasta Camille demonstrează că nu se lasă. Încă de ieri, Le Guen îl vede ba îngrijorat, ba părând să jubileze în sine. Se întâlnesc pe coridoare, Camille abia de salută, două ceasuri mai târziu intră în biroul comisarului de divizie de unde nu se mai dă dus, ca și cum ar avea ceva să îi spună, însă nu reușește, până la urmă iese cu regret, parcă, uitându-se urât. Dacă e nevoie, Le Guen are destulă răbdare. Se duc împreună la toaletă (ar trebui să vedeți spectacolul amândurora stând umăr la umăr în fața pisoarelor), iar Le Guen zice simplu: „Când vrei tu”, adică, în traducere: „Mi-am adunat toate puterile, pot să-ți fac față”.

Și a venit momentul. Pe terasă, chiar înaintea prânzului. Camille își scoate telefonul mobil, ca pentru a cere maximă atenție din partea tuturor și îl pune pe masă. Sunt toți patru: Camille, Le Guen, Armand și Louis. După ce furtunile au spălat cerul, acum e iarăși un timp foarte frumos. Armand își dă pe gât paharul de vin demisec și, cum nu se știe niciodată ce mai urmează, comandă o pungă de chipsuri și măsline în numele cui o fi să plătească.

— Fata e o criminală, Jean, începe Camille.

— Mda, criminală, tot ce se poate, mormăie Le Guen, o vom putea spune limpede imediat ce vin rezultatele de la laborator. Deocamdată nu avem decât presupuneri, știi la fel de bine ca mine.

— În orice caz, sunt presupuneri cu greutate.

— Poate că ai dreptate, dar cu ce schimbă asta lucrurile?

Le Guen și-l ia ca martor pe Louis. Tare-ncurcată treabă, dar Louis provine dintr-o familie din înalta societate. A fost educat la cele mai bune școli, are un unchi episcop și altul deputat de extremă dreaptă, adică a învățat de mic să împartă lucrurile ținând cont de latura lor morală, dar și practică. Școala primară a făcut-o la iezuiți. Așa că știe totul despre duplicitate.

— Întrebarea domnului comisar-șef mi se pare pertinentă: cu ce schimbă asta lucrurile?

— Louis, te știam băiat mai fin, zice Camille. Schimbă... modalitatea de a aborda subiectul!

Toți sunt uimiți. Chiar și Armand, ocupat să ceară o țigară la o masă vecină, se întoarce cu gura căscată.

— Modalitatea de a aborda subiectul?! exclamă Le Guen. Camille, ce mă-sa mai e și tâmpenia asta?

— Chiar cred că nu pricepeți, constată cel întreat.

De obicei glumesc, se ironizează, dar, de data aceasta, în glasul lui Camille se citește doar concentrarea, reflecția.

— Pur și simplu, nu pricepeți.

Își scoate carnetul. Cel pe care desenează în permanență. Pentru notițe (din care ia puține, încredințând memoriei restul datelor), dă paginile desenate și scrie pe spatele lor. Cam ca Armand. Deși Armand, dacă s-ar putea, ar scrie și pe muchia paginilor. Louis zărește crochiuri cu șobolani. Camille desenează dintotdeauna extraordinar de bine.

— Fata asta chiar mă interesează, le explică. Pe bune. Și povestea cu acidul sulfuric mă interesează la fel de mult. Pe voi nu?

Cum întrebarea nu capătă răspunsul entuziast așteptat, continuă:

— Așa că am făcut ceva cercetări cu totul superficiale. Trebuie aprofundat, dar cred că deja dețin esențialul.

— Haide-odată, dă-i drumul! exclamă Le Guen care-și cam pierde răbdarea.

După care își ia sticla de bere, o golește și ridică mâna pentru a

mai cere una chelnerului. Armand îi face și el semn.

— Anul trecut, pe 13 martie, detaliază Camille, e găsit un anume Bernard Gattegno, de patruzeci și nouă de ani, într-o cameră a hotelului Formula 1 din apropiere de Etampes. Plin de acid sulfuric cu concentrație de 80%.

— Ei, nu... lasă să-i scape Le Guen, siderat.

— Ținând cont de conjunctura conjugală, s-a emis ipoteza suicidului.

— Haide-odată, Camille!

— Nu, nu, ai răbdare să vezi ce haios e. Peste opt luni, pe 28 noiembrie, e asasinat Stefan Maciak, proprietarul unei cafenele din Reims. Corpul îi este descoperit dimineața, în localul lui. Concluzii: bătaie și uz de acid sulfuric de aceeași concentrație. Și tot turnat pe gât. Suma furată: puțin peste 2 000 de euro.

— Și vezi o fată făcând toate astea? întrebă Le Guen.

— Ia zi, tu te-ai sinucide cu acid sulfuric?

— Păi și care e legătura cu cazul nostru? strigă Le Guen dând cu pumnul în masă.

Camille ridică mâinile în semn de predare.

— OK, Jean, OK!

Într-o tăcere de mormânt, chelnerul le servește lui Le Guen și lui Armand berea și șterge masa ridicând celelalte pahare.

Louis știe foarte bine ce urmează să se întâmple, ar putea da răspunsul în plic închis, care să fie ascuns pe undeva, prin cafenea, ca în numerele acelea de music-hall. Camille se va întoarce la atac. Armand își termină încântat țigara. Nu a cumpărat nicicând vreuna.

— Doar încă un lucru, Jean...

Le Guen închide ochii. Louis zâmbește în sinea lui. În prezența comisarului-șef, Louis doar așa zâmbește, asta e regula. Armand așteaptă. Oricând ar paria treizeci la unu pe Verhoeven.

— Explică-mi ceva, continuă Camille. Din câte îți amintești, nu am mai avut de-a face cu vreo crimă în care să se facă uz de acid sulfuric de... de când?

Îi propune lui Le Guen o ghicitoare, numai că omul nu are nici un chef de jocuri în clipa asta.

— De unsprezece ani, frățioare! Și mă refer la cazurile nerezolvate. Bine, au mai existat din când în când unii care au recurs punctual la metodă doar așa, de amorul artei. Bun,ăștia au fost găsiți, arestați, confrunțați, judecați, pe scurt, națiunea grijulie și răzbunătoare și-a făcut singură dreptate. Din punctul de

vedere strict al acidului sulfuric, noi, poliția democrată, de unsprezece ani încoace ne-am dovedit infailibili și necruțători.

— Hai, că mă calci pe nervi, Camille, oftează Le Guen.

— Te înțeleg, șefule. Dar, ce-ai vrea, cum zicea și Danton: „Faptele sunt încăpățânate!” Și, uite faptele!

— Lenin, intervine Louis.

Camille se întoarce, agasat.

— Ce e cu Lenin?

Louis își dă pe spate șuvița, cu mâna dreaptă.

— „Faptele sunt încăpățânate”, riscă Louis încurcat, a zis-o Lenin, nu Danton.

— Și cu ce schimbă asta lucrurile?

Louis roșește. Decide să sară din mers, dar nu mai are timp, fiindcă e mai rapid Le Guen:

— Chiar așa, Camille! Cu ce schimbă asta cazurile tale de utilizare a acidului din ultimii zece ani? Ia zi!

E înfuriat de-a binelea, vocea tunându-i aici, pe terasă, doar că mâniile shakespeariene ale lui Le Guen nu-i impresionează decât pe consumatori. Camille, modest, își privește cu seriozitate picioarele bâțându-se la cincisprezece centimetri de sol.

— Nu zece, dragă comisare, unsprezece.

Lui Camille i se poate totuși reproșa, printre altele, că, din când în când, manifestă un soi de înțelepciune cam teatrală, cam raciniană, dacă vreți.

— Și, deodată, ne trezim cu două, în mai puțin de opt luni. Numai bărbați. Dacă numeri cum trebuie, observi că, odată cu Trarieux, avem chiar trei.

— Păi...

Louis ar spune că domnul comisar-șef „eructează” – chiar e cultivat băiatul ăsta.

Doar că, în acest moment, comisarul râgâie scurt. Fiindcă prea mare lucru tot nu are de zis.

— Camille, totuși, care e legătura cu fata?

Cel interpelat zâmbește:

— În sfârșit, o întrebare ca lumea.

Comisarul-șef se mulțumește să adauge câteva silabe:

— Chiar că mă enervezi...

Ca să își demonstreze starea în care fusese adus se ridică, ne mai vedem și altă dată, face un gest plictisit, mă rog, oi fi având și tu dreptatea ta, dar hai s-o lăsăm pe mai încolo, pe mai târziu. Pentru cine nu îl cunoaște, Le Guen ar părea chiar descurajat.

Aruncă pe masă un pumn de mărunțiș și pleacă ridicând o mână cam cum depun jurații jurământul, hai salut la toți, văzut din spate e mare cât un camion și se îndepărtează cu pas greoi.

Camille oftează: mereu greșești când ai prea devreme dreptate.

— Dar de-nșelat, nu mă-nșel...

Spunând-o, se bate peste nas cu arătătorul, de parcă în fața lui Louis și a lui Armand ar fi necesar să precizeze că, așa, în general, e dotat mai degrabă cu fler. Doar că se trezește în contratimp cu mersul evenimentelor. Până una-alta, fata e victimă și-atât. A nu da de ea când pentru asta ești plătit ar fi mai mult decât o greșală, așa că să se apuce să susțină că individul ar fi o criminală nu e cea mai eficientă formă de apărare.

S-au ridicat. Se întorc pe teren. Armand s-a ales doar cu o țigară, vecinul de la masa de alături altceva nu avea. Toți trei se îndreaptă către metrou.

— Am reformulat echipele, anunță Louis. Prima...

Camille îl oprește scurt, punându-i palma pe braț, de parc-ar fi văzut o cobră la picioare. Louis ridică ochii și ascultă, Armand o face și el. Camille are dreptate, sunt ca în junglă, cei trei se privesc și simt sub tălpi bitumul vibrând în ritmul unor lovituri surde și adânci. Se întorc ca la comandă, pregătiți pentru orice eventualitate. La vreo douăzeci de metri, o masă monumentală se îndreaptă către ei cu viteză incredibilă. Le Guen, pachidermic, aleargă după ei cu pulpanele fluturânde ale hainei făcându-l să pară încă și mai mare, cu brațele ridicate, cu telefonul mobil în mână. Din reflex, Camille și-l caută pe al lui, aducându-și aminte că îl închisese. Nu mai are timp să facă nimic altceva, nici să se dea la o parte, fiindcă Le Guen deja i-a ajuns, îi trebuie mai mulți pași pentru oprire însă traiectoria e bine calculată, așa că frânează fix în fața lui Camille. Ciudat lucru, nu găfăie. Arată spre telefonul mobil.

— Fata a fost găsită. La Pantin. Hai, mai iute!

Comisarul-șef a plecat la brigadă, mai are de rezolvat o mie de chestii din mers și tot el este cel care îl sună pe judecător.

Louis conduce calm, în pofida vitezei nebune. Vor ajunge în câteva minute la fața locului.

Vechiul antrepozit o construcție gigantică industrială cu funcție dublă, de uzină și de vapor în același timp. Un imobil ocru, pătrat, în care latura de navă e asigurată de platformele exterioare cu balustradă, dispuse la fiecare etaj, de jur împrejur, iar cea de

uzină de fantele înalte și înguste, închise cu sticlă, dispuse unele lângă altele. O capodoperă a arhitecturii de beton și sticlă a anilor 1930. Un monument imperial ale cărui litere, astăzi aproape șterse, încă mai anunță: TOPITORIA DE STAT.

Totul, în preajmă, a fost demolat. Nu a mai rămas decât această construcție, fără îndoială planificată pentru reabilitare. Plină de graffiti de sus până jos, cu litere imense albe, albastre, portocalii, rezistând tentativelor de demolare, continuă să troneze pe malul apei, imperturbabilă, ca unul dintre acei elefanți din India care sunt împodobiți la sărbători din cap până în picioare și care își urmează calea, sub serpentinele și banderolele multicolore, cu pasul lor greoi și misterios. Noaptea trecută, doi tineri pasionați de graffiti reușiseră să se cațere pe platforma de la primul etaj, încercare considerată imposibilă de când fuseseră blocate toate căile de acces, dar pe puștii ăștia n-ai cum să-i oprești. În zori, când abia ce își terminaseră treaba, unul dintre ei aruncase o privire printr-un geam spart și văzuse limpede lada suspendată balansându-se periculos și având un corp omenesc înăuntru. Cântăriseră riscurile pe toate fețele până când se hotărâseră să dea un telefon anonim la comisariat. În mai puțin de două ore fuseseră reperați și interogați asupra activităților lor nocturne.

Au fost chemați pompierii și brigada de criminalistică. Clădirea era închisă de ani de zile, iar firma care o cumpăraseră zidise toate intrările. În timp ce una dintre echipe ridica scara către platforma de la etaj, o alta începuse să dărâme cu lovituri de baros unul dintre pereții care blocau o intrare.

În afara pompierilor mai e încă multă lume afară, agenți în uniformă, în civil, mașini, girofaruri și public apărut de nu se știe unde, interesat de mișcările din jurul clădirii și oprit cu barierele de șantier găsite chiar la fața locului.

Camille coboară în grabă din mașină, nici măcar legitimația nu și-o mai scoate, e cât pe ce să alunece pe moloz, pe bucățile sparte de cărămidă, își recapătă la timp echilibrul, se uită o clipă la pompierii care s-au apucat de demolarea intrării și spune:

— Așteptați!

Se apropie. La rândul lui, un căpitan de pompieri îi vine în întâmpinare pentru a-i interzice intrarea în perimetru. Camille nu-i mai lasă timp să-l oprească de la indiferent ce, fiindcă gaura deja făcută permite trecerea unui om de talia lui, așa că se strecoară înăuntru clădirii. Ca să poată intra și alții, va mai fi nevoie de câteva lovituri de baros.

Interiorul este complet golit, halele mari sunt scăldate într-o lumină difuză, verzuie, care coboară ca un praf prin fante și prin ferestrele sparte. De undeva cade apă și se aude zgomotul puternic al tablelor desprinse de la unul dintre etaje, ecoul repercutându-se în spațiul imens și gol. Șanțuri de scurgere șerpuiesc printre picioare și, fără glumă, un asemenea loc nu te face deloc să te simți în largul tău. E impresionant, ca o catedrală dezafectată, atmosferă tristă de sfârșit de imperiu industrial, iar ambianța și lumina seamănă mult ce cele din fotografiile fetei închise în cușcă. În spatele lui Camille, baroasele continuă să izbească în perete și să dărâme cărămizile, cu sunet de clopot de alarmă.

Camille strigă cât poate de tare:

— E cineva pe-aici?

Așteaptă o secundă, apoi o ia la fugă. Prima hală e foarte mare, de vreo cincisprezece sau douăzeci de metri lungime și, totodată, foarte înaltă, fără îndoială plafonul aflându-se la patru sau cinci metri. Solul mustește de apă, pereții la fel, peste tot domnește o umezeală densă și înghețată. Sălile au fost cândva antrepozite. Le traversează în fugă, dar, încă înainte de a ajunge la deschiderea care dă spre următoarea încăpere, știe că se află acolo.

— E cineva pe-aici?

Camille realizează că vocea nu îi mai e aceeași. E o șmecherie a meseriei, căci atunci când se ajunge la locul unei crime, există un soi de tensiune specială care se simte și în pânțele și în glas. Iar ceea ce declanșează noua stare de spirit, încordarea, e un fel de parfum amestecat în curentul de aer rece care vine în vârtejuri. Duhnește a carne intrată în putrefacție, a urină și a excremente.

— E cineva pe-aici?

Aleargă. De undeva din spate aude alți pași precipitați. Cu siguranță echipele au reușit să pătrundă și ele în clădire. Camille intră în cea de-a doua hală și rămâne încremenit cu brațele atârându-i, în fața tabloului pe care îl descoperă.

Louis ajunge lângă el. Și primul lucru pe care îl face este să exclame:

— Să-mi bag!...

Cușca de lemn se zdrobise de sol, iar două scânduri fuseseră smulse. Poate că se rupseseră în cădere, iar fata încheiase treaba cu puterile care îi mai rămăseseră. Duhoarea de putrefacție provenea de la cadavrele unor șobolani, trei cu totul, dintre care doi fuseseră făcuți praf de căderea lăzii. Îi năpădiseră muștele. La

câțiva metri de ladă, o grămadă aproape uscată de excremente. Camille și Louis ridică privirile: frânghia fusese ruptă, nu se putea ști cu ce, o bucată rămânând în scripetele fixat pe tavan.

Pe jos, cam peste tot, stropi de sânge.

Și nici urmă de fată.

Agenții care intraseră pleacă în căutarea ei. Camille clatină sceptic din cap, considerând că nu are nici un rost.

Se evaporase.

Deși, în starea în care se găsea...

Cum reușise să se elibereze? O vor spune analizele. Pe unde și cum plecase? O vor afla specialiștii de la criminalistică. Rezultatul, asta este: fata pe care se gândiseră să o salveze se salvase de una singură.

Camille și Louis păstrează tăcerea și, în timp ce hala cea mare răsună de ordine, de instrucțiuni strigate de unii și de alții și de ecoul pașilor grăbiți, cei doi se uită nemișcați la straniul final de act.

Fata dispăruse, nu se dusese direct la poliție, așa cum ar fi făcut orice ostatic eliberat ca prin minune.

Ucisesse acum câteva luni un bărbat cu lovituri de lopată și îi topise jumătate de căpățână în acid sulfuric, înainte de a-l îngropa într-o grădină de la marginea orașului.

Doar un concurs anume de împrejurări permisesse descoperirea cadavrului și se puna întrebarea dacă nu cumva mai erau și altele.

Și câte la număr.

Cu atât mai mult cu cât mai există două morți similare, iar Camille ar paria pe orice că acestea au legătură cu cea a lui Pascal Trarieux.

După felul în care fata a reușit să scape dintr-o situație disperată, e clar că nu au de-a face cu oricine.

Trebuie găsită.

Or, habar nu au pe unde ar putea fi.

— Sunt sigur, spune Camille serios, că acum comisarul-șef Le Guen va înțelege mai bine amploarea cazului.

Partea a II-a

Alex e ruptă de oboseală. Nici măcar nu a avut suficient timp pentru a înțelege ce s-a întâmplat.

Cu ultimele puteri, imprimase cuștii un balans atât de amplu, încât șobolanii îngroziți, paralizați, își înfipseaseră ghearele în scânduri. Alex urla fără încetare. La capătul frânghiei, lada se legăna dintr-un capăt în altul în curentul înghețat care intra ca un vârtej în hală, de parcă ar fi fost o nacelă dintr-un parc de distracții în clipa unui tragic accident.

Norocul lui Alex, lucrul care îi salvase viața, fusese că frânghia cedase în clipa în care un colț al lăzii era îndreptat în jos. Cu ochii lipiți de funia care se destrăma, Alex văzuse ultimele fire rupându-se unul câte unul, cânepa părând că se răsuțește de durere și, dintr-odată, cușca își luase zborul. Din cauza greutateii, căderea fusese fulgerătoare, de doar câteva fracțiuni de secundă, abia cât Alex să aibă timp să își încordeze toți mușchii pentru a rezista aterizării. Șocul fusese extrem de violent, colțul întărit păruse că dă să se înfigă în beton, lada ezitase o clipă înainte de a se răsturna și, în sfârșit, căzuse greoi, cu un asurzitor suspin de ușurare. Alex fusese strivită de capac și, încă din prima secundă, șobolanii se împrăștiaseră. Două scânduri se rupseseră, însă nici una nu cedase complet.

Alex, amețită din cauza șocului, făcea eforturi să își revină, să își recapete echilibrul, însă informația fundamentală tot îi ajunsese până la creier, aceea că strategia funcționase. Lada căzuse. Se spărsese. Lângă ea, o scândură se rupsesese în două, poate că se făcuse puțin loc ca să treacă. Moartă de frig, Alex se întreba de unde mai găsisese încă energia necesară. Cu toate acestea, izbită cu tălpile și cu scândurile smulse, dintr-odată, lada cedase. Scândura de deasupra se rupsesese. Era de parcă se deschisese întreg cerul, de parcă se despărțiseră apele în Marea Roșie, ca în Biblie.

Victoria o înnebunise de bucurie. Era atât de copleșită de emoție, de ușurare, de reușita strategiei demente, încât, în loc să se ridice și să plece, rămăsese în cușcă, prăbușită, plângând. Nemaiputând să își oprească lacrimile.

În acel moment, creierul îi mai trimisese un semnal: pleacă! Repede. Bun, șobolanii nu s-or întoarce ei imediat, dar Trarieux? Nu a mai apărut de mult, dacă pică exact acum?

Prin urmare, ieșirea din ladă, îmbrăcarea și plecarea de aici.

Fugi, fugi!

Începe să se îndrepte. Nădărduește în eliberare, fiindcă a fost o adevărată tortură. Tot corpul îi e înțepenit, e imposibil să se ridice, să întindă un picior, să se sprijine în mâini, să regăsească o poziție normală. Nu mai e decât o grămadă împietrită de mușchi paralizați. Și nu mai are nici o putere.

Ca să se ridice în genunchi îi trebuie un minut, două minute. Încercare de netrecut, într-atât e de dureroasă, plânge de neputință, se forțează urlând, dă turbată cu pumnii în lada de lemn. O doboară epuizarea, cade la loc, ghemuită ca la început, înghețată, ruptă de oboseală. Fără a mai putea face o singură mișcare.

Chiar are nevoie de curaj și de voință pentru a o lua de la capăt, pentru a reîncepe efortul imens de îndreptare a oaselor și a mușchilor, înjură cerul, dezlipește genunchii de burtă, răsucesce gâtul... Un adevărat război, Alex condamnata împotriva lui Alex cea vie. Încetul cu încetul, trupul i se trezește. În pofida frigului, reușește până la urmă să se ridice pe vine și să-și treacă milimetru cu milimetru un picior în afara lăzii, apoi pe celălalt și să cadă greu în afară. Lovitura e dură, dar își așază cu voluptate obrazul pe cimentul rece și ud, apoi începe iarăși să plângă.

Peste câteva minute ajunge în patru labe lângă vraful de haine, ia una și și-o pune pe umeri, pune mâna pe o sticlă de apă și o bea aproape pe toată. Nu mai găfăie. Se întinde pe spate. De atâtea și-atâtea zile (de câte oare?) așteaptă momentul, de atâtea și-atâtea zile s-a resemnat cu gândul că nu o va mai face niciodată. Ar rămâne așa până la sfârșitul lumii, simțind cum circulația își revine, cum o arde sângele, cum se umplu iarăși de viață articulațiile, cum se trezesc mușchii. Cum totul doare. Probabil că asta simt și alpiniștii înghețați când sunt găsiți încă în viață.

Creierul îi readuce la suprafață sarcina principală, relansând informația: dacă vine? Să plece. Cât mai repede.

Alex verifică: hainele sunt toate aici. Și toate lucrurile: geanta, actele, banii, ba chiar și peruca pe care o purta în seara aceea. Pe toate le aruncase grămadă în colțul ăsta. Nimic nu luase. Numai viața i-o dorea sau, în fine, moartea. Alex pipăie, ia hainele, mâinile îi tremură de slăbiciune. Nu încetează să se uite în toate părțile, îngrijorată. Înainte de orice, în caz că ar apărea, trebuie să găsească un obiect cu care să se apere, scormonește cu febrilitate prin grămada de scule și de materiale și dă de o rangă. Pentru deschis lăzile. Când avea de gând să o folosească? După ce o vedea

moartă? Ca s-o îngroape? Alex o pune deoparte. Nici măcar nu își dă seama de ridicolul situației – dacă Trarieux ar veni, la cât de slăbită este, nici măcar nu ar fi capabilă să ridice unealta.

În clipa în care dă să se îmbrace, își simte propriul miros înfiorător de urină, de excremente, de vomă și duhoarea de șacal a gurii. Deschide o sticlă de apă, apoi o alta, se fricționează cu putere, însă gesturile îi sunt lente, se spală cum poate, se șterge, membrele își regăsesc cu încetul utilitatea, se încălzește frecându-se cu o pătură aruncată pe jos, apoi cu niște bucăți murdare de cârpă. Sigur, oglindă nu are, deci nu poate vedea a ce mai seamănă. Trebuie să aibă și așa ceva în geantă, numai că, încă o dată, creierul dă alarma. Ultimul avertisment, cară-te, ce dracu', șterge-o de-aici! Imediat.

Îmbrăcăminteia îi dă pe loc senzația de căldură, dar picioarele i s-au umflat și încălțăminteia o strânge rău. Abia de se ține pe picioare, trebuie să încerce de două ori să se ridice ca lumea, își ia geanta, renunță la rangă, pleacă împleticindu-se cu senzația că anumite mișcări nu vor mai fi niciodată cu putință – să-și întindă picioarele, să întoarcă din cap, să-și îndrepte trupul. Înaintează gârbovită ca o bătrână.

Trarieux a lăsat urme de pași, nu are decât să se țină după ele. Caută din priviri să descopere pe unde ar putea fi ieșirea pe care o folosea acesta. În prima zi, când a încercat să scape, iar el a prins-o în fața zidului de cărămidă, ratase chepengul de metal din pardoseală. Niște sârme împletite sunt prinse pe post de mâner. Alex încearcă să îl ridice. Simte că înnebunește: trage din toate puterile, dar capacul metalic nu se urnește nici de-un deget. Ochii i se umplu încă o dată de lacrimi, din piept îi scapă un geamăt înfundat, mai încearcă, însă nu e nimic de făcut. Alex se uită în jur, caută. Deși știe că altă ieșire nu mai este, de asta nici nu s-a grăbit s-o prindă în seara când a adus-o aici. Calculase că și dacă ar fi observat chepengul, tot nu ar fi reușit ea niciodată să-l urnească. O inundă furia, o furie violentă, asasină, o furie neagră. Alex urlă și o ia la fugă. Și aleargă stângace, ca o persoană cu handicap. O ia înapoi, iar șobolanii care au îndrăznit să se întoarcă o văd repezindu-se la ei și dispar. Alex ia ranga și cele trei scânduri rupte, reușește să le ducă în cealaltă hală fără să se gândească dacă o poate face, dacă mai are atâta putere, fiindcă gândurile îi sunt în altă parte. Vrea să iasă și nimic, dar absolut nimic nu o va putea împiedica. Și moartă tot o să iasă de aici. Bagă ranga în fanta capacului și apasă cu toată greutatea. Când

acesta se mișcă vreo câțiva centimetri, împinge cu piciorul o bucată de scândură dedesubt, mai saltă un pic, mai bagă o bucată de lemn ruptă, aleargă să găsească și altele, se întoarce și tot așa, din efort în efort, reușește să pună ranga pe verticală. Deschiderea ar trebui să fie de măcar vreo patruzeci de centimetri ca să își poată strecura trupul, chiar și riscând ca echilibrul instabil să se rupă, capacul să se prăbușească peste ea și să o strivească.

Alex se oprește și ascultă cu gâtul întins. De data aceasta nu mai sosește de nicăieri nici un avertisment, nici un sfat. La cea mai mică atingere și dacă tremură un pic, corpul îi poate atinge ranga, aceasta se va clătina, iar trapa se va prăbuși. În mai puțin de o clipă își aruncă geanta în gaură și o aude făcând un zgomot înăbușit în cădere. Deci nu e adânc. Alex e deja pe burtă, de-acum, milimetru după milimetru se lasă să alunece sub capac. E frig, dar merge mai departe până când vârfurile picioarelor, acolo, departe, simt ceva pe care se pot sprijini, o treaptă, termină de pătruns sub chepeng, doar cu degetele de la mâini a mai rămas în hală, numai că, întorcându-și capul, face în sfârșit mișcarea aceea greșită de care s-a tot temut, ranga iese cu un țipăt strident de la locul ei, trapa se prăbușește violent, cu un sunet infernal, abia mai are timp să-și tragă degetele într-o fracțiune de secundă. Alex încremenește. E în picioare pe o treaptă, în întunericul aproape complet. Întreagă. Când ochii reușesc să se adapteze, își ia geanta aflată câteva trepte mai jos, își ține respirația, ei da, va pleca, a reușit, nu-i vine să creadă... Încă vreo câteva trepte, apoi o ușă de fier blocată, de cealaltă parte, cu un bolovan pe care îi ia un timp nesfârșit să îl împingă, fiindcă într-adevăr au părăsit-o și ultimele puteri. Urmează un coridor care miroase a urină, încă o scară atât de întunecată, încât o urcă pipăind pereții orbește, ghidându-se doar după o pâlpare de lumină venită de nici unde. Pe scara asta s-a lovit la cap când a leșinat, iar el a luat-o pe sus. La capăt, o scară verticală din trei bare metalice, apoi încă un tunel, un fel de vestibul încheiat cu o placă de tablă de mici dimensiuni, încastrată vertical în perete. Lumina de afară trece abia vizibilă, iar Alex trebuie să pipăie cu degetele de jur împrejur pentru a înțelege cum a fost fixată. Pur și simplu, tabla a fost forțată să intre în deschizătura din perete. Alex încearcă să o tragă spre ea, fiindcă nu poate fi prea grea. O desface cu precauție și o așază alături.

E afară.

Aerul răcoros al nopții o învăluie imediat, e liniște, miroase a umezeală, simte prospețimea serii, apa din canalul de alături.

Viața care se întoarce la ea, puțin mai luminoasă. Placa de tablă era ascunsă după o întăritură, la nivelul solului. Alex iese, apoi se întoarce să vadă dacă o poate așeza la loc, însă renunță fiindcă, de acum, nu mai sunt necesare nici un fel de precauții. Cu condiția să plece cât mai repede, imediat. Cât de repede îi vor permite membrele înțepenite și dureroase. Pleacă de lângă perete.

La treizeci de metri, cheiul gol la această oră. Și căsuțe cu mai toate ferestrele luminate. Zgomotele vătuite ale unui bulevard care probabil că trece prin spatele lor, nu prea departe.

Începe să pășească.

Ajunge în bulevard. De atâta oboseală, prea mult nu va putea merge mai ales că, amețind, e obligată să se țină de un stâlp ca să nu cadă.

Pare destul de târziu ca să mai spere în trecerea vreunei mașini.

Ba da. Uite o stație de taxi.

E goală și-apoi, oricum, ar fi prea riscant, îi suflă cei câțiva neuroni aflați încă în activitate. E un loc unde sigur va fi reperată.

Numai că, aceiași neuroni nu sunt în stare să-i șoptească o soluție mai bună.

Când, ca în dimineața asta, există o groază de treburi de dus la bun sfârșit și e greu să stabilești prioritățile, Camille pretinde că „să nu faci nimic e cel mai urgent lucru”. E o variantă a metodei sale care constă în a aborda cazurile cu maximum de detașare. Pe vremea când avea cursuri la Școala de Poliție, se referea la respectiva metodă sub numele de „tehnica aeriană”. Venind din partea unui bărbat de un metru patruzeci și cinci, denumirea ar fi putut stârni râsete, însă nimeni nu îndrăznise.

E șase dimineața, Camille s-a trezit și-a făcut dușul, a luat micul dejun, acum prosopul e aruncat undeva, lângă ușă, iar el e în picioare, cu Doudouche la subsuoară. Îl scarpină pe spate cu o mână și se uită amândoi pe fereastră.

Privirea dă de plicul cu antet primit de la organizatorul licitației, plic pe care în sfârșit, astă-noapte, s-a decis să îl deschidă. Vânzarea la licitație este ultimul act al succesiunii după tatăl lui. Moartea acestuia nu îl îndurerase cu adevărat, nu, Camille fusese tulburat, impresionat, apoi se simțise vinovat, amărât, însă moartea tatălui nu i se păruse un cataclism. În schimb, produsese pagube colaterale. Cu tatăl său, totul era teribil de previzibil, așa că nici moartea lui nu făcuse excepție. Dacă, până ieri, Camille nu izbutise să deschidă plicul, era întrucât conținutul reprezenta ultimul act al unei întregi părți din viața lui. În curând avea să împlinească cincizeci de ani. În jurul lui, toți din familie muriseră: mai întâi mama, apoi soția și acum tatăl. Iar copiii nu va avea. Nu și imaginase niciodată cum ar fi fost să fie ultimul supraviețuitor al propriei sale vieți. Asta îl și tulbura: moartea tatălui punea punct unei povești care, totuși, nu se terminase. Camille tot aici e, cam rupt de oboseală, dar pe picioare. Atâta doar că viața lui nu îi mai aparține decât lui, îi este unic proprietar și beneficiar. Iar când ajungi personajul principal al propriei vieți, nu mai e deloc interesant. Ceea ce îl face să sufere pe Camille nu e doar complexul tâmpit de supraviețuitor, dar și faptul că se simte subiectul unei astfel de banalități.

Apartamentul tatălui fusese vândut. Nu mai rămăseseră decât vreo cincisprezece pânze ale lui Maud, pe care bătrânul Verhoeven le păstrase.

Ca să nu mai vorbim de atelier. Camille nu e în stare să se ducă până acolo, unde i se intersectează toate sentimentele de vinovăție,

față de mama sa, față de Irene... Nu, chiar nu este în stare, niciodată nu va putea măcar urca acele patru trepte, împinge ușa, intra... nu, niciodată.

În privința tablourilor, își adunase întreg curajul și luase legătura cu un prieten al mamei sale, un fost coleg de facultate de la Arte Plastice. Acesta acceptase să inventarieze lucrările. Vânzarea la licitație urma să aibă loc pe 7 octombrie, toate formalitățile fuseseră perfectate. Deschizând plicul, Camille are sub ochi lista pânzelor propuse, locul, ora, programul serii consacrate în întregime operei lui Maud, cu mărturii și discursuri potrivite.

La început, din cauza deciziei de a nu păstra nici una dintre pânze își compusese un întreg roman, inventase tot soiul de teorii. Cea mai impresionantă afirma că a împrăștiat întreaga operă a mamei sale însemna a-i aduce un omagiu. „Chiar și eu, pentru a-i revedea un tablou, va trebui să mă duc la muzeu”, explica amestecând satisfacția cu seriozitatea. Normal că e o prostie. Adevărul este că și-a adorat nespun mama și că, de când a rămas singur, a explodat în el ambivalența acestei adorații în care se amestecau admirația și resentimentele, amărăciunea și ranchiuna. Dragostea aceasta impregnată de ostilitate e de aceeași vârstă cu el, însă, pentru a trăi acum liniștit are nevoie să se detașeze de ea. Pictura a fost obsesia mamei sale, căreia îi sacrificase propria viață și, odată cu ea, o sacrificase și pe a lui Camille. Nu pe toată, nici vorbă, numai că partea sacrificată devenise destinul fiului ei. De parcă își pusese în gând să facă un copil fără a-și imagina că și el urma să fie o ființă omenească. Iar acum, el, care nu dă înapoi din fața greutăților, vrea să scape, totuși, de această povară.

Vor fi vândute optsprezece tablouri acoperind în principal ultimii zece ani de activitate ai lui Maud Verhoeven. Artă abstractă pură. În fața unora dintre ele, Camille resimte aceeași senzație ca în fața pânzelor lui Rothko, ai zice că vibrează culoarea, că palpită, trebuie să simți măcar o dată senzația asta ca să știi ce înseamnă o pictură vie. Pentru două dintre ele fusese ridicat dreptul de preempțiune și vor merge în niște muzee, două tablouri de o finețe extremă, care urlă de durere, pictate în faza terminală a cancerului lui Maud și care reprezintă apogeul operei ei. Camille ar fi păstrat un autoportret făcut pe la treizeci de ani. În acesta se poate vedea un chip copilăresc și preocupat, grav aproape. Subiectul privește prin tine, cu ceva absent. Un amestec foarte elaborat de feminitate matură și de naivitate infantilă, cum descoperi pe fețele unor femei

de altădată, tinerești și averse de tandrețe, roase acum de alcool. Irene ținea mult la pânza aceea. Într-o zi chiar o fotografiase pentru Camille, o poză 10 x 13 care e și acum pe biroul lui, alături de paharul pentru creioane pe care tot Irene i-l dăruise, singurul lucru cu adevărat intim pe care Camille îl păstrează la serviciu. Armand se uitase întotdeauna la fotografie cu ochi de îndrăgostit, fiindcă era unicul tablou al lui Maud Verhoeven pe care îl înțelegea, fiind îndeajuns de figurativ. Camille își promisese să i-o facă odată și-odată cadou, dar încă nu i-o dăduse. Până și acest tablou îl propusese pentru scoaterea la licitație. Când opera mamei sale va fi în sfârșit risipită, poate că își va găsi și el liniștea, poate că va putea vinde în sfârșit și ultima verigă a acestui lanț care nu îl mai leagă de nimic – atelierul din Montfort.

Somnul a adus cu el alte imagini, mult mai urgente și mai actuale, cele ale tinerei închise, care a scăpat. Și sunt imagini de moarte, dar de moarte care stă să vină. Fără a ști de unde, avusese certitudinea, încă de când fusese martorul spectacolului cuștii distruse, al șobolanilor morți, al urmelor de evadare, că toate acestea nu făceau decât să mascheze altceva, un lucru dincolo de care mai era încă loc pentru moarte.

Jos, în stradă, a început deja activitatea zilnică. Pentru cineva ca el, care doarme puțin, e totuna, însă Irene nu ar fi putut trăi niciodată aici. În schimb, pentru Doudouche e spectacolul favorit, poate sta ceasuri în șir să se uite pe geam la șlepurile care fac manevre la ecluze. Când vremea permite, are chiar dreptul de a se așeza pe marginea ferestrei.

Camille nu are de gând să plece decât după ce își va limpezi gândurile. Numai că, deocamdată, întrebările sunt cele ce primează.

Antrepozitul Pantin. Cum a dat Trarieux de el? Are asta importanță ori nu? Deși e dezafectat de ani și ani de zile, imensul hangar nu a fost niciodată locuit ilegal și nici drogații nu au pus mâna pe el. Normal, starea atroce de insalubritate a descurajat ideile de acest fel, dar, mai ales, unica intrare posibilă, printr-un chepeng extrem de îngust aflat la nivelul solului, urmat de un drum foarte lung, care ar fi îngreunat transportul lucrurilor necesare traiului de zi cu zi. Poate de asta Trarieux a și construit o cușcă atât de strâmtă, după lungimea maximă a scândurilor pe care le putuse duce acolo. Își poate imagina și ce a presupus transportul fetei. Fusese nevoie de o motivație mai mult decât

serioasă. Se pregătise să o tortureze cât timp va fi fost nevoie pentru a o face să mărturisească ce a făcut cu băiatul lui.

Nathalie Granger. Știe că nu este numele adevărat, însă continuă să îi spună astfel în lipsă de ceva mai bun. Camille preferă să o numească „fata”, dar nu reușește de fiecare dată. Între un nume fals și nici unul, ce-ar fi de ales?

Judecătorul a acceptat deschiderea cazului. Cu toate acestea, până la proba contrarie, cea care l-a zdrobit pe fiul lui Trarieux cu lovituri de coadă de cazma și l-a lăsat aproape fără cap, la propriu, folosind acid sulfuric, nu e căutată decât ca martor. Gazda ei din Champigny a recunoscut-o formal, după portretul-robot, însă Parchetul are nevoie de dovezi materiale.

De la antrepozitul din Pantin au fost prelevate probe de sânge, fire de păr și tot felul de alte elemente organice, care urmează să confirme rapid că este vorba despre aceeași femeie ale cărei urme au fost descoperite în camioneta lui Trarieux. Cel puțin, capitolul acesta se va încheia. Ceea ce nu e mare lucru, își spune Camille.

Unica soluție pentru a ține caldă pista este să redeschidă dosarele celor două cazuri de crimă comise cu acid sulfuric concentrat, care acum sunt la arhive și să vadă dacă pot conduce la ipoteza aceluiași criminal. Cu tot scepticismul comisarului-șef, convingerea lui Camille e fermă, este vorba despre același criminal și anume o criminală. Dosarele trebuie să apară în această dimineață, așa că le va găsi când va ajunge la birou.

Camille meditează puțin la cuplul din poveste: Nathalie Granger și Pascal Trarieux. O dramă pasională? Dacă ar fi fost așa, mai degrabă pe Trarieux și l-ar imagina în rolul asasinului: băiatul, cuprins de o criză de gelozie, nesuportând gândul de a fi părăsit, o ucide pe Nathalie într-o clipă de întunecare a minții, de nebunie subită, dar invers... Un accident? Greu de crezut ținând cont de modul în care decurseseră evenimentele. Minteia lui Camille chiar nu reușește să se concentreze asupra unei asemenea ipoteze, altceva îi umblă prin cap, pe când Doudouche începe să-și ascuță ghearele de mâneca hainei lui. Și anume felul în care fata a ieșit din antrepozit. Ce s-o fi întâmplat, în realitate?

Bun, analizele de laborator vor explica în ce fel a reușit să desprindă lada suspendată, însă, odată scăpată, cum s-o fi descurcat?

Camille încearcă să își închipuie scena. În filmul lui nu lipsește decât o singură secvență.

Ceea ce se știe este că fata și-a recuperat hainele. I s-a putut

urmări urma pantofilor până la tubul care ducea către ieșire. Cu siguranță erau aceiași în care era încălțată când o răpise Trarieux, nu vedea nici un motiv pentru ca răpitorul să-i fi adus unii noi. În orice caz, o lovise, ea încercase să se apere, o aruncase apoi în camionetă și o legase. În ce hal să-i fi ajuns îmbrăcămintea? Mototolită, ruptă, murdară?... Oricum, numai ca scoasă din cutie nu, pune Camille diagnosticul. Prin urmare, cu asemenea haine o fată ca ea sigur ar fi fost observată imediat pe stradă.

Camille nu crede că Trarieux a avut mare grijă de lucrurile fetei, dar, în sfârșit: să lăsăm pista îmbrăcămintei și să trecem la fata însăși.

Știm în ce hal de murdărie putea fi. Goală pușcă timp de o săptămână, într-o ladă agățată la doi metri de sol. În fotografia arăta mai mult decât ca după o grea încercare, părea mai mult moartă decât vie, găsiseră crochete pentru animale, pentru hamsteri și șoareci de apartament, cu asta o hrănise Trarieux. Își făcuse pur și simplu sub ea necesitățile atâta vreme.

— E epuizată, constată Camille cu voce tare. Și în ultimul hal de murdărie.

Doudouche ridică ochii de parcă și-ar da seama chiar mai bine decât el că a ajuns să vorbească de unul singur.

După urmele de apă de pe jos și de pe niște cârpe, după amprentele lăsate pe sticlele de apă, e clar că își făcuse o toaletă sumară înainte de a părăsi antrepozitul.

— Totuși... După ce ai atârnat în cușcă timp de o săptămână, cât te poți curăța cu trei litri de apă rece și două cârpe împutite?

Întrebarea esențială rămâne cum de a reușit să se întoarcă acasă fără a fi observată.

— Cine ți-a zis că nu a văzut-o nimeni? se interesează Armand.

E opt fără un sfert. Au ajuns la brigadă. Chiar și când numai la asta nu ți-e mintea, tot e haios să-i vezi pe Louis și pe Armand unul lângă altul. Primul, în costum gri-oțel *Kiton*, cu cravată *Steffano Ricci* și pantofi *Weston*, al doilea îmbrăcat din cap până-n picioare din lichidările de stoc de la Asistența socială. Ce naiba, își spune Camille privindu-l atent, chiar și de acolo, ca să facă economie și ia cu un număr mai mic!

Mai ia o înghițitură de cafea. Chiar așa, cine a zis că nu a văzut-o nimeni?

— Vom avea de făcut săpături, constată Camille.

Fata fusese discretă, ieșise din antrepozit și dispăruse în peisaj.

Se evaporase. Lucru greu de acceptat.

— Poate a făcut autostopul, propune Louis o ipoteză.

Pe care nici el nu o crede. O femeie de douăzeci și cinci, treizeci de ani, care face autostopul pe la ora unu-două noaptea. Cum vine asta? Bun și dacă nu o ia nici o mașină, ce face, rămâne proțăpătită acolo cu degetu-n aer? Sau, mai rău, merge de-a lungul trotuarului făcând semn tuturor mașinilor care trec, ca o prostituată?

— Autobuzul...

Posibil. Deși noaptea, pe linia asta, nu pot fi cine știe câte, ar fi avut nevoie de suficient noroc. Altfel, ar fi rămas plantată în stație o jumătate de oră, sau trei sferturi, obosită moartă și cu hainele ferfenițite. Puțin probabil. Oare chiar se ținea singură pe picioare?

Louis își notează să verifice orarele și să interogheze șoferii.

— Un taxi?...

Polițistul adaugă, pentru verificări și această variantă, cu toate că... Avea cu ce plăti? Arăta suficient de prezentabil pentru ca taximetristul să o ia? E posibil să o fi observat cineva mergând pe trotuar.

În orice caz, puteau paria că plecase în direcția Parisului. Trebuie să verifice prin împrejurimi. Autobuz ori taxi, în câteva ceasuri problema trebuie lămurită.

La prânz, Louis și Armand o iau din loc. Camille îi privește cum pleacă împreună.

Trece în spatele biroului și aruncă un ochi spre cele două dosare care îl așteaptă: Bernard Gattegno și Stefan Maciak.

Alex se îndreaptă spre casă cu pas greoi, șovăitor, nesigur. O mai fi așteptând-o Trarieuux? S-o fi prins că a fugit? Ba nu, în hol nu e nimeni. Nici cutia de scrisori nu dă pe dinafară. Scara e goală și ea, palierul la fel. Mai bine nu se poate.

Deschide ușa apartamentului, intră, o încuie.

Ca-n vis.

La ea acasă, e la adăpost. Acum nici două ore, încă mai trăia pericolul de a fi mâncată de șobolani. E cât pe ce să se prăbușească. Se ține de pereți.

Trebuie să mănânce imediat.

Dar, mai întâi, să se uite.

Doamne-Dumnezeule, parcă ar avea cu cincisprezece ani mai mult! Urâtă, murdară. Îmbătrânită. Cearcăne, riduri, vânătași și pielea îngălbenită, ochi de nebun.

Scoate tot ce mai avea prin congelator, iaurturi, brânză, pâine feliată, banane, îndopându-se ca o naufragiată în timp ce apa curge în cadă. Abia mai apucă să alerge în baie și să vomite.

Îi revine suflul și bea jumătate de litru de lapte.

Trebuie apoi să își șteargă cu alcool rănile de pe brațe, picioare, genunchi, față și, după ce iese din baie, unde a ținut piept somnului, le unge cu un antiseptic camforat. Cade din picioare de oboseală. Chipul îi e groaznic de marcat. Dacă vânătăile din ziua răpirii i-au dispărut, rănile de pe brațe și de pe picioare sunt destul de urâte, iar două dintre el chiar s-au infectat rău. O să fie atentă, are în casă tot ce îi trebuie. Când lucrează, în ultima zi a fiecărei misiuni, în momentul plecării se autoservește așa, puțin, de prin dulăpioarele de prim ajutor. E impresionant câte a reușit să adune: penicilină, barbiturice, anxiolitice, diuretice, antibiotice, betabloccante...

În sfârșit, se întinde în pat. Și adoarme pe loc.

Treisprezece ore în șir.

Revenirea pe pământ e ca un fel de ieșire din comă.

Îi ia mai bine de o jumătate de oră ca să înțeleagă unde se află, să redeseneze locul de unde vine. Ochii i se umplu de lacrimi, se ghemuiește în pat ca un copil și adoarme la loc suspinând.

Peste cinci ceasuri urmează a doua trezire. E șase seara. Joi.

Beată de somn, încearcă să se întindă, o doare întreg corpul, nu

se grăbește, ci se apucă să facă, extrem de lent, câteva exerciții de gimnastică. Părți întregi ale trupului rămân blocate, dar, efect progresiv al relaxării musculare, ansamblul se repune în mișcare. Coboară din pat clătînându-se. Face doi metri, apoi amețeala o cuprinde din creștet până în tălpi și trebuie să se țină de o etajeră. Moare de foame. Se uită în oglindă. Trebuie să își îngrijească rănilor, dar în creier îi răsună ecoul unei reacții de autoapărare. Înainte de orice altceva, trebuie să se pună la adăpost.

De scăpat a scăpat, însă Trarieux va încerca să o prindă din nou, deci o va urmări. Știe unde locuiește, din moment ce a răpit-o în drum spre casă. La ora asta, nu are cum să nu fi aflat totul. Aruncă un ochi pe fereastră. Strada pare liniștită. La fel de liniștită ca în seara în care a fost răpită.

Întinde mâinile, ia laptopul și îl așază alături, pe canapea, îl deschide și tastează „Trarieux”, fiindcă prenumele nu i-l știe, doar pe al fiului lui, Pascal. Numai că ea de tată e interesată. Întrucât cu tembelul acela de fiu, cu debilul ăla își amintește foarte bine ce a făcut. Și unde l-a lăsat.

Al treilea rezultat menționat de motorul de căutare se referă la un anume Jean-Pierre Trarieux, pe site-ul *Paris. News.fr*. Dă un clic. Țasta e.

Autostrada de centură: un act de vitejie al poliției?

Noaptea trecută, un bărbat de circa cincizeci de ani, Jean-Pierre Trarieux, urmărit de mai multe mașini ale poliției, a oprit brusc camioneta pe podul care trece pe deasupra șoselei de centură în dreptul porții Villette, a ieșit din vehicul, s-a repezit spre parapet și s-a aruncat în gol. A fost lovit de un camion semiremorcă și a murit pe loc.

Conform poliției judiciare, bărbatul era bănuit de o răpire care a avut loc acum câteva zile în strada Falguiere din Paris, eveniment ținut secret, conform unei surse din interiorul instituției, „din rațiuni de securitate”. Numai că identitatea persoanei răpite nu este cunoscută, iar presupusul loc al deținerii acesteia, loc „identificat” de poliție, s-a dovedit... complet gol. În absența dovezilor clare, moartea suspectului – „sinucidere” conform poliției – rămâne evident învăluită în mister și lasă loc dubiilor. Judecătorul Vidard, însărcinat cu instrumentarea cazului, promite să facă lumină în ancheta

încredințată, din partea Brigăzii Omucideri, comandantului Verhoeven.

Creierul lui Alex funcționează la maximum. Deși, în fața miracolelor, a fost întotdeauna reticent.

Vasăzică, de asta nu l-a mai revăzut. Dacă e mort, făcut praf pe autostrada de centură, nu mai există nici un risc să vină să caște gura la ea. Nici să aducă de mâncare pentru șobolani. Rahatul ăsta a preferat să se omoare decât să vadă cum vine poliția să o elibereze.

Lasă-l să se perpelească în iad cu tot cu fraierul de fii-su.

Alt fapt esențial: poliția nu știe cine este ea. Nimic nu se știe despre ea. Cel puțin, așa stăteau lucrurile la începutul săptămânii.

Își tastează numele pe motorul de căutare, Alex Prevost, descoperă omonime, dar, în privința ei, nimic.

Simte că a scăpat de o greutate enormă.

Se uită să vadă dacă are apeluri pe telefonul mobil. Opt... Și bateria descărcată. Se ridică să caute încărcătorul, dar, pentru corpul ei e cam devreme, încă nu e gata pentru astfel de accelerări, așa că alunecă înapoi, pe canapea, ca apăsată de o masă uriașă. Orbire, luminițe sclipind prin fața ochilor, senzația de a se învârti în loc cu mare viteză, inima zbătându-se în piept... Alex își strânge buzele. Peste câteva secunde răul se risipește, se ridică prudentă, ia încărcătorul, îl bagă în priză și se întoarce pe pat. Așadar, opt apeluri, Alex mai verifică o dată și respiră relaxată. Toate sunt de natură profesională, niște agenții, unele care sunaseră chiar de două ori. E de lucru. Alex nu ascultă și mesajele, o va face mai târziu.

— Tu ești? Tocmai mă întrebam când o să mai primesc și eu vreo veste de ia tine.

Vocea asta... Maică-sa și veșnicele ei reproșuri. Și, de fiecare dată când o aude așa, urmează același efect, un nod în gât. Alex îi explică, mama îi pune întotdeauna prea multe întrebări, fiind extrem de sceptică atunci când este vorba de propria-i fiică.

— Te-ai mutat? Mă suni de la Orleans?

Alex continuă să perceapă îndoielile din ton și zice:

— Da, dar nu prea am timp...

Răspunsul explodează:

— Atunci de ce te-ai mai chinuit să mă suni?

Mama ei sună foarte rar, iar când o face Alex, de fiecare dată este la fel. Mama ei nu trăiește, domnește. Trebuie să găsească

ceva. Conversația cu ea e ca un examen, trebuie pregătită, repetată, trebuie concentrare.

Alex nu stă pe gânduri.

— O să lipsesc o vreme, plec în provincie, mă mut. Vreau să zic că am găsit alt...

— A, da? Unde?

— Mă mut, am spus.

— Da, am auzit, te muți în provincie! Dar nu are și un nume provincia asta?

— E pentru o agenție, nu știu încă destinația, e... complicat, o să aflu în ultimul moment.

— Aha... zice mama.

Sigur că nu e dispusă să înghită povestea. Pentru o clipă, e pierdută. Apoi:

— O să înlocuiești nu se știe unde, pe cineva, dar nu se știe pe cine, este?

Dialogul nu are nimic excepțional, ba chiar este absolut obișnuit, numai că, de data aceasta, Alex e prea slăbită și mult, mult mai puțin înarmată decât de obicei.

— Nu, nu asta este...

Oricum, când e vorba despre mama ei, obosită ori nu, vine întotdeauna o clipă în care începe să se bâlbâie.

— Atunci cum e?

— Uite, mi s-se c-cam golește ba-ba-bateria...

— Aha... Și, presupun, nu se știe cât mai ține. Deci lucrezi și înlocuiești pe cineva. Apoi, într-o bună zi, ți se spune că gata, poți să te întorci acasă, așa e?

Trebuie găsit ceva „de bun simț”, conform expresiei mamei ei. Or, Alex nu găsește. Adică, mă rog, găsește ea, dar, de fiecare dată, mai târziu, prea târziu, după ce a închis, pe scări, la metrou. Și-o să își dea o palmă peste frunte în acel moment. Uneori zile întregi repetă fraza ratată, mai joacă o dată scena în minte, o revizuieste, o corectează, lucru în egală măsură inutil și nociv, însă mai puternic decât ea. Înfrumusețează dialogul, odată cu trecerea timpului devine o poveste cu totul nouă, un meci în care Alex câștigă rundă după rundă și apoi, imediat ce își sună iarăși mama, e făcută KO încă de la primul cuvânt.

Mama așteaptă neîncrezătoare, tăcută. Până la urmă, Alex cedează:

— Chiar trebuie să te las...

— De acord. Și eu, Alex!

— Ce?

— Și eu sunt bine, mulțumesc de întrebare.

Închide.

Alex are inima grea.

Se scutură. Nu trebuie să se mai gândească la mama ei. Ci la ceea ce este de făcut. Trarieux este un caz clasat. Poliția iese din discuție. Cu mama a încheiat. Acum îi va da un SMS fratelui ei.

Plec la (se gândește un moment și caută printre destinațiile posibile) Toulouse: o înlocuire. Anunț-o pe regina mamă, nu mai am timp să o sun. Alex.

Îi va lua cel puțin o săptămână ca să trimită mai departe informația. Dacă o va face.

Alex respiră adânc și închide ochii. Reușește. Pas cu pas face tot ceea ce trebuie, în pofida stării de slăbiciune.

Își pune la punct gândurile în timp ce stomacul îi urlă de foame. Se va privi în oglinda cea mare din baie. Brusc e mai bătrână cu zece ani.

Și-atunci, un duș pe care îl termină aproape înghețată, tremură, Doamne, ce bine e să fii vie, fricționare din cap până-n picioare și uite cum urcă viața-n tine, Doamne, ce bine e să-ți fie rău din cauza asta, puloverul direct pe piele, zgârie, înainte ura chestia asta, acum exact așa vrea, să zgârie, să își simtă corpul trăind, să își simtă fiecare milimetru al pielii ei vii. Pantaloni de în largi, fără formă, o urâtenie de pantaloni, dar cât de moi, ceva pe care abia-l simți, dar care te mângâie, cardul bancar, cheile apartamentului, bună ziua doamnă Guenaude, în trecere, da, m-am întors, am fost într-o călătorie, așa e, mă simt foarte bine. Cum a fost vremea? Excepțională, mai ales în Sud, da. Par obosită, frântă? Da, într-o misiune dificilă, n-am prea dormit în ultimele zile, ah, o nimica toată, un torticolis, nimic grav. Arată spre frunte, am căzut, m-am împiedicat prostește. Cealaltă: adică nu ne mai ținem pe picioare? Râsete, păi daaa, bună seara. Strada, lumina albăstruie a apusului frumos de să-ți dea lacrimile, nu alta. Alex e apucată pe dinăuntru de un fel de răs dement, viața e superbă, uite și buticarul arab, ce bărbat frumos și nu-l privise niciodată cu atenție, foarte frumos, dac-ar fi după ea l-ar mângâia acum pe obraji privindu-l în adâncul ochilor, râde iarăși în sinea ei și se simte plină de viață. Tot ce trebuie pentru a rezista unui asediu, toate lucrurile de care se ferea și care, iată, parc-ar fi niște daruri în acest moment, chipsuri, creme de ciocolată, brânză de capră, vin de Saint-Emilion, ba chiar și o sticlă de Bailey's. Revenirea spre

apartament. Cel mai mic efort o epuizează și o face să plângă. Ametește dintr-odată. Se concentrează, așteaptă nerăbdătoare, reușește să evite starea de rău, ia liftul cu toate cumpărăturile atât de grele în mâini. Cu o dorință nemărginită de a trăi. De ce nu o fi viața mereu ca în clipa asta?

Goală sub rochia de casă veche și ponosită, trece desculță prin fața oglinzii. Mai bătrână cu cinci ani, mă rog, hai cu șase. Își va reveni foarte repede, o știe, o simte. Când vor dispărea rănile și umflăturile, cearcănele și ridurile, amintirea încercărilor prin care a trecut și tristețea, ce va mai rămâne? Alex cea superbă. Desface halatul prea larg și se privește goală: ce sâni, ce pânțele!... Începe să plângă așa, în picioare, în fața propriei vieți.

Plânge și râde fiindcă nu mai știe dacă îi este rușine că mai e vie sau e nefericită că tot Alex a rămas.

Știe cum să facă față adversității din ea. Își trage nasul și-l suflă, strânge halatul, își toarnă un pahar zdravăn de vin de Saint-Emilion, își face un platou imposibil, o nebunie de mâncare cu ciocolată, pate de iepure la borcan, biscuiți dulci.

Și mănâncă, mănâncă, mănâncă. Pe urmă se lasă pe spătarul canapelei. Se apleacă să își toarne un pahar de Bailey's. Mai face un ultim efort pentru a aduce cuburile de gheață. Epuizarea bate la ușă, dar starea de bine e aici, ca un zgomot de fond.

O privire spre ceasul deșteptător. Clar a pierdut noțiunea timpului, uite că s-a făcut zece seara.

Ulei de motor, cerneală, benzină, greu de inventariat toate mirosurile care se adună aici, pentru a nu mai pune la socoteală parfumul vanilat al doamnei Gattegno. Care trebuie să aibă vreo cincizeci de ani. Când a zărit polițiștii intrând în garaj, a ieșit imediat din biroul cu pereți de sticlă, iar ucenicul care venea înaintea lor a dispărut dintr-odată, ca un câțel surprins de apariția neașteptată a stăpânului.

— Avem ceva de vorbit cu soțul dumneavoastră.

— Care soț?

La așa întrebare, așa răspuns.

Camille își împinge gâtul în față, de parcă l-ar strânge gulerul cămășii și și-l scarpină mirat, cu ochii spre cer, întrebându-se cum se va descurca, deoarece patroana și-a încrucișat brațele peste rochia cu imprimeuri, gata să facă zid din propriu-i corp, la nevoie. Camille se întreabă dacă ascunde ceva.

— Bernard Gattegno.

Luată pe nepregătite, lucru care se observă imediat, brațele i se mai înmoaie un pic, iar buzele se deschid într-un fel de „O!” La asta nu se aștepta, la asemenea soț nici nu s-ar fi gândit. Trebuie spus că s-a recăsătorit anul trecut, cu un pierde-vară de prima mână, mai tânăr decât ea, cel mai bun meseriaș al service-ului, iar acum o cheamă doamna Joris. Efectul s-a dovedit a fi dezastruos. Însurătoarea l-a relaxat pe loc, pe bărbatul ăsta nou-nouț. De acum își poate trece vremea la bistrou fără să se mai ia nimeni de el. Femeia își întoarce capul ba la dreapta, ba la stânga, ce încurcătură.

— Am făcut-o pentru service, nu știu dacă mă înțelegeți. Singură n-aveam cum... încercă să le explice.

Camille înțelege. Un atelier atât de mare, trei sau patru muncitori, doi ucenici, șapte sau opt mașini cu capotele ridicate, motoare la ralanti, pe elevator o limuzină decapotabilă vopsită în roz și alb, gen Elvis Presley, ciudat să dai de așa ceva la Etampes. Unul dintre mecanici, înalt, destul de tânăr, cu umerii largi, își șterge mâinile cu o cârpă murdară și se apropie, interesându-se dacă poate fi de ajutor. Își strânge maxilarul amenințător. Privire întrebătoare către patroană. Dacă Joris va da în primire din cauza cirozei, sigur are cine să îi ia locul. Bicepsii îi urlă că nu este el omul care să se lase impresionat de poliție. Camille dă din cap.

— Și pentru copii... adaugă doamna Joris.

Revine la noul mariaj, poate că asta și dorește să apere încă de la începutul întrevederii, ideea de a se fi remăritat atât de repede și de prost.

Camille se îndepărtează și îi lasă loc liber lui Louis. Întoarce capul spre dreapta și se uită la cele trei mașini de vânzare, al căror preț e scris cu litere albe pe parbriz. Se apropie de biroul cu pereți de sticlă, conceput astfel pentru ca muncitorii să poată fi supravegheați în timp ce patroana are grijă de contabilitate. Șmecheria asta funcționează întotdeauna: unul se ocupă de interogatoriu, celălalt se plimbă și își bagă nasul pe ici, pe colo. Nici de data asta nu e altfel.

— De fapt, ce căutați?

Ciudat, mecanicul are vocea ascuțită și articulează cuvintele cumva savant, dar agresiv, în apărarea teritoriului, chiar dacă nu îi aparține. Cel puțin, nu deocamdată. Camille se întoarce. Privirea îi ajunge cam la nivelul pieptului muscular al bărbatului. Care e cu trei capete mai înalt. Așa, însă, dispune de imaginea privilegiată a antebrațelor acestuia, care continuă să se șteargă mecanic pe mâini cu cârpa, ca un barman. Camille ridică privirea.

— Fleury-Merogis?

Cârpa își oprește mișcarea. Camille arată cu degetul antebrațul tatuat.

— Model din anii '90, nu? Cât ai luat?

— Mi-am ispășit pedeapsa, răspunde muncitorul.

Camille îi face semn că înțelege.

— Pică bine când ai răbdare.

Face semn în spate, către patroana care continuă să stea de vorbă cu Louis.

— Fiindcă turul precedent l-ai ratat și-acum treaba riscă să se lungească.

Louis scoate portretul lui Nathalie Granger. Camille se apropie. Doamna Joris face ochii mari, rămânând cu gura căscată la vederea amantei fostului ei soț. Lea.

— Nume de curvă, nu credeți?

Camille e uimit de întrebare, iar Louis dă prudent din cap. Lea și mai cum? Nimeni nu știe. Lea și-atât. Nu a văzut-o decât de două ori, dar și-o amintește perfect, „de parc-ar fi fost ieri”.

— Era mai grasă.

În desen pare o drăguță, dar era o ciumă „cu țâțele alea ale ei cât toate zilele”. Pentru Camille „țâțe cât toate zilele” e un termen

destul de relativ, mai ales dacă se uită la pieptul incredibil de plat al doamnei Joris. Femeia a făcut o fixație pentru sânii fetei, de parcă și numai aceștia ar fi putut explica naufragiul cuplului.

Aceeași poveste cu o lipsă îngrijorătoare de dovezi. Unde a întâlnit-o Gattegno pe Nathalie Granger? Nu știe nimeni. Nici măcar muncitorii interogați de Louis, care și cu doi ani în urmă erau angajați ai service-ului. „O fată frumoasă”, spune unul dintre ei, care o văzuse așteptându-l pe patron în mașină, la colțul străzii. Numai că, zărind-o o singură dată, nu putea jura că era cea din portretul-robot. Din contră, poate spune ce marcă, an de fabricație, culoare avea mașina (doar e mecanic auto), dar asta nu rezolvă mare lucru. „Avea ochi migdalați”, afirmă un altul, care se apropie de pensie și care nu se mai uită după fundul fetelor și nici țâțele mari nu-l prea mai interesează, așa că le privește-n ochi. Nici el însă nu ar băga mâna-n foc pentru portretul-robot. La ce-o mai folosi să te dai observator dacă îți lipsește memoria? se întreabă Camille.

Cât despre cum se cunoscuseră, nimeni nu știe nimic. În schimb, toată lumea e de acord că a fost o iubire fulgerătoare. „De azi pe mâine”, patronul nici să respire nu mai putea, clar nu mai era el însuși.

— Cine știe ce meseriașă o fi fost, intervine un altul, căruia i se pare distractiv să discute obscen despre fostul patron.

Gattegno începuse să lipsească de la atelier. Doamna Joris mărturisește că, o dată, i-a urmărit, era înnebunită din cauza copiilor, dar i-a pierdut pe drum, bărbatul nu i s-a mai întors decât a doua zi, plouat, iar „Lea aia” venise iarăși după el. „La mine acasă!”, urlă. Până și acum, după doi ani, tot o mai gâtuie furia. Patronul service-ului o zărise pe geamul de la bucătărie. Acum, de o parte era nevasta, copiii fiind plecați („Asta a picat rău, poate ei să-l mai fi ținut”), de cealaltă, la poarta grădinii, „javra aia” (Nathalie Granger, zisă Lea, clar are o reputație recunoscută), una peste alta, bărbatul nu stă prea mult pe gânduri, își ia portofelul, haina și-o șterge. E descoperit mort, luni noaptea, într-o cameră de la Formula 1, de către femeile de serviciu. În astfel de hoteluri nu există nici recepție, nici receptioner, personalul e invizibil, se intră cu cardul bancar, în cazul dat, cu al fostului ei soț. De fată, nici urmă. La morgă nu i s-a permis să vadă partea de jos a feței lui, probabil că prea bine n-o fi arătat. Autopsia a fost fără dubii: nici o urmă de lovitură, absolut nimic, omul s-a întins în pat îmbrăcat cum era, „cu tot cu pantofi” și a înghițit o jumătate de litru de acid

„din cel cu care se umplu bateriile”.

La brigadă, pe când Louis redactează raportul (tastează cu toate degetele, rapid, concentrat, regulat, de parcă ar face game la pian), Camille verifică raportul autopsiei, care nu spune însă nimic despre concentrația acidului sulfuric. Sinucidere sălbatică, barbară, individul cu siguranță trebuie să fi fost terminat psihic. Fata îl lăsase baltă acolo. Din cei mai bine de patru mii de euro scoși de patronul service-ului auto în aceeași noapte, utilizând trei carduri bancare, „până și pe al atelierului”, nici urmă!

Fără îndoială și Gattegno și Trarieux, au avut ghinionul aceleiași întâlniri fatale cu Nathalie-Lea. Și, de fiecare dată, aceeași sumă derizorie furată. Scotocesc prin viețile lui Trarieux și Gattegno în căutarea unui punct comun.

Corpul începe să își revină, se mai resimte, dar funcționează integral. Infecțiile au fost stopate, mai toate rănilile s-au închis, vânătăile au dispărut.

Se duce să o vadă pe doamna Guenaude, îi explică: o obligație familială apărută pe neașteptate. A ales un machiaj prin care ar vrea să spună: „Sunt tânără, într-adevăr, dar am simțul datoriei”.

— Nu știu... Să văd...

Cam repede pentru doamna Guenaude, numai că doamna Guenaude are simțul banului. Simț de fost comerciant. Și, cum Alex îi propune să îi plătească chiria pe două luni imediat, spune că înțelege, ba chiar promite:

— Dacă găsesc alt locatar mai înainte, vă dau înapoi...

Ticăloasă bătrână, își spune Alex zâmbind cu recunoștință.

— Drăguț din partea dumneavoastră, răspunde, fără însă a face pe mironșița, doar e obligată să plece din motive grave.

Plătește cash și lasă o adresă falsă pentru a putea fi găsită. În cel mai rău caz, doamna Guenaude îi va scrie, dar clar nu se va face luntre și punte să dea de ea atunci când scrisoarea și cecul anexat i se vor întoarce. În definitiv, se cheamă că va fi în câștig.

— Cât privește starea apartamentului...

— Nu vă faceți griji, o asigură proprietărea pentru a profita cât mai mult de afacere, sunt convinsă că totul este în ordine.

Cheile le va lăsa în cutia poștală.

Cu mașina nu trebuie să își facă probleme, plătește abonament lunar pentru locul din parcare de pe strada Morillons, nu are de ce să se ocupe de ea. E o Clio de șase ani cumpărată la mâna a doua.

Suie cutiile goale de carton din pivniță, douăsprezece cu totul, demontează mobilele care îi aparțin, masa de pin, cele trei corpuri de bibliotecă, patul. Nu știe de ce s-o mai fi încurcând cu toate astea, cu excepția patului la care ține și care e aproape sacru. Când totul e desfăcut, se uită gânditoare în jur, adică, până la urmă, o viață nu ocupă chiar atâta spațiu cât s-ar putea crede. În orice caz, a sa nu. Doi metri cubi. Cel de la firma pentru mutări a spus trei. Alex a fost de acord, doar cunoaște genul ăsta de indivizi. O să fie de ajuns o camionetă și un singur om, nici măcar doi. A fost de acord și cu micul tarif suplimentar pentru ca totul să aibă loc chiar mâine. Când Alex dorește să plece de undeva, atunci

lucrurile trebuie să se întâmple imediat. Mama ei zice deseori: „Cu tine, totul trebuie să se facă pe loc și, obligatoriu, nu iese niciodată bine”. Câteodată, când e în formă, aceeași adaugă: „Fratele tău, cel puțin...”, numai că subiectele la care acesta câștigă prin comparație sunt din ce în ce mai puține. Chiar dacă nu s-ar mai întâmpla, pentru mama ei tot rămâne un termen de comparație, doar e vorba de un principiu.

Cu toate durerile și oboseala, în câteva ceasuri a terminat de demontat și de împachetat totul. A profitat pentru a șterge un pic de praf, mai ales cărțile. Cu excepția clasicilor, le aruncă în mod regulat. Când a părăsit locuința de lângă poarta Clignancourt, a aruncat tot ce avea de Blixen și Forster, când a plecat din cea de pe strada Commerce a fost rândul lui Zweig și Pirandello. Cărțile lui Duras le-a aruncat când a plecat din Champigny.

O apucă așa, câte un entuziasm, când se îndrăgostește de un autor îl citește din scoarță-n scoarță (mama ei spune că îi lipsește simțul măsurii), dar, apoi, constată că la mutare hârtia cântărește tone...

Restul timpului rămas îl trăiește printre lăzi și doarme pe salteaua pusă direct pe podea. Sunt două lăzi mici pe care e scris *Personal*. Înăuntrul lor este ea cu adevărat. Sunt lucruri strânse cam prostește, la drept vorbind lipsite de orice importanță, caiete de la școală, de la liceu, carnete de note, scrisori, cărți poștale, un crâmpei de jurnal intim ținut cu intermitențe pe la doisprezece sau treisprezece ani, niciodată prea mult timp, bilețele de la foste prietene, fleacuri pe care le-ar fi putut arunca, în definitiv, ceea ce va și face zilele astea. Știe cât de puerile sunt astfel de lucruri. Aici sunt și bijuterii fantezie, stilouri vechi cu cerneala uscată pe peniță, pălărioare la care chiar ținea mult, fotografiile din vacanțe sau de familie cu mama, cu fratele ei, de când era mică de tot. Bun, trebuie să scape cât mai repede de toate astea, nu-i folosesc la nimic și mai e și periculos să păstreze bilete de cinematograf, pagini rupte de prin romane... într-o zi chiar le va arunca pe toate. Până una-alta, cele două mici cutii pe care e scris *Personal* tronează în mijlocul lucrurilor împachetate la repezeală.

Când totul e gata, Alex se duce la cinema, cinează la Chartier, cumpără acid pentru baterie. Pentru pregătire își pune masca de gaze, ochelarii de protecție, bagă în priză ventilatorul și hota, închide ușa bucătăriei și deschide larg fereastra pentru a ieși vaporii. Pentru a aduce concentrația lichidului la 80% trebuie încălzit lent până când încep să iasă aburi. Face șase litri și

jumătate. Îi varsă în recipiente din plastic dur, cumpărate din farmaciile de pe lângă République. Păstrează două, iar pe celelalte le aranjează într-un rucsac compartimentat.

Noaptea, o cuprind crampe musculare la picioare, se trezește tresărind, poate să fi fost niște coșmaruri din care visează o mulțime, scene cu șobolani care o mănâncă de vie, cu Trarieux care-i bagă bare de oțel în cap cu bormașina. Și figura băiatului lui Trarieux o bântuie. Îi revede capul ăla de imbecil, din gura căruia ies șobolani. Uneori apar și scene din realitate, Pascal Trarieux stă pe scaunul din grădina din Champigny, ea sosește din spatele lui cu hârlețul ridicat deasupra capului, bluza o strânge la mâneci fiindcă, la vremea respectivă, avea douăsprezece kilograme mai mult și niște țâțe... care-l înnebuneau pe cretin. Îl lăsa să-i scotocească un pic prin decolteu, nu prea mult însă și, când era excitat de-a binelea, când mâinile lui începeau să o pipăie înfierbântate, îi trăgea o palmă scurt, ca o învățătoare. Până la urmă, la altă scară, era cam același lucru cu lovitura de cazma pe care i-o trăsese din toate puterile în ceafă. În vis, lovitura este extrem de zgomotoasă și, ca și în realitate, resimte vibrația de-a lungul brațelor, până la umeri. Pe jumătate leșinat, Pascal Trarieux se întoarce spre ea cu greu, clătînându-se și trimitându-i o privire uimită, care dovedește că nu pricepe nimic, o privire straniu de senină, fără urmă de îndoială, pe care i-o bagă ea în cap cu lovituri de hârleț, apucă să numere șapte, opt, Trarieux se prăbușește peste masa din grădină, ceea ce îi ușurează treaba. După care, visul sare peste episodul legării și trece imediat la urlatul lui Pascal din momentul în care primește prima doză de acid în gură. Numai că boul ăsta urlă atât de tare, încât o să facă vecinii să sară-n sus, deci se vede obligată să se ridice și să-i mai tragă o cazma peste mutră. Fierul uneltei e plat, dar cât de tare răsună!

Și așa, cu tot cu visuri, coșmaruri, oboseală extremă, crampe musculare, contracții dureroase, aproape tot corpul lui Alex își revine la normal. E, oricum, convinsă că urmele nu se vor șterge niciodată cu totul, doar nu trăiești o săptămână într-o cușcă strâmtă, alături de o colonie de șobolani înfierbântați, fără urmări pe viață. În orice caz, face multe exerciții, întinderi, mișcări învățate cândva la *stretching*. Reîncepe și alergările. Pleacă dimineața devreme și face mai multe ture ale piațetei Georges Brassens, cu pași mici, dar tot e nevoită să se oprească deseori, fiindcă obosește repede.

În sfârșit, tipul de la mutări apare și ia totul cu el. Un ins voinic, cam plin de el și cu gură mare, care încearcă să o agațe. Asta mai lipsea!

Alex își rezervă locul pentru trenul de Toulouse, lasă valiza la bagaje și, ieșind din Gara Montparnasse, se uită la ceas: 20:30. Poate să se întoarcă la Mont-Tonnerre, n-ar fi imposibil să fie acolo cu prietenii lui scandalagii, care își tot spun bancuri cretine... Pe cât a înțeles, au o cină de-aia, de-a lor, de celibatari, de sfârșit de săptămână. Deși s-ar putea să nu o organizeze de fiecare dată în același restaurant.

Ei bine, totuși, e același restaurant, fiindcă aici se află, împreună cu prietenii lui, mai numeroși decât în precedentele ocazii, începe să devină un mic club, azi sunt șapte. Lui Alex i se pare că patronul restaurantului îi servește cam mușcându-și buzele, nu e clar dacă e tocmai pe gustul lui sporirea numărului membrilor clubului, fiindcă sunt prea zgomotoși, iar ceilalți clienți încep să se uite lung. De pildă, frumoasa clientă roșcată... Personalul localului îi acordă o grijă deosebită. Alex s-a așezat într-un colț de unde nu îi este prea simplu să îl vadă, spre deosebire de data trecută acum trebuie să se aplece puțin și, ghinion, o și vede făcând-o, privirile li se întâlnesc, e evident că la el se uită, în fine, asta este, își zice femeia zâmbind. Bea riesling rece, mănâncă scoici Saint Jacques cu legume proaspete *al dente*, *creme brulee*, bea o cafea tare, apoi încă una, a doua din partea patronului care își cere scuze pentru zgomotul făcut de convivia de la masa aceea. Tot el îi propune și un lichior *Chartreuse*, gândindu-se că este o băutură alcoolică pentru doamne. Îl refuză, nu, mulțumesc, dar un *Bailey's de* la gheață aș vrea, patronul surâde, fata asta e pur și simplu fermecătoare. Pleacă apoi fără grabă, își uită cartea pe masă, se întoarce, bărbatul nu mai stă lângă prietenii lui, s-a ridicat, își pune haina, ceilalți fac glume grosolane despre plecarea precipitată, când Alex iese e în spatele ei, îi simte privirea pe fese, Alex are un fund minunat și sensibil ca o antenă parabolică. Abia de-a făcut zece metri că uite-l lângă ea, îi zice „Bună seară”, iar ei i se pare că bărbatul are un chip... în sfârșit, un chip care face să se nască în ea o mulțime de senzații.

Felix. Nu își spune numele de familie, nu poartă verighetă, fiindcă ar fi observat-o imediat, dar tot are o urmă în jurul degetului, poate că și-o scosese după ce se ridicase de la masă.

— Pe dumneavoastră cum vă cheamă?

— Julia, răspunde Alex.

— Drăguț.

Oricum ar fi fost, tot așa ar fi răspuns. Chestia asta o distrează pe Alex.

Bărbatul arată cu degetul în spate, spre restaurant:

— Cam zgomotoși...

— Cam, răspunde Alex zâmbind.

— Eram și noi între băieți, așa că...

Alex nu mai răspunde. Iar el simte că dacă mai continuă așa, pierde teren.

Drept pentru care o invită la un pahar, într-un bar pe care îl știe bine. Îl refuză, nu, mulțumesc. Fac câțiva pași unul lângă altul, Alex nu se grăbește, vrea să-l vadă mai bine. Poartă haine de la hipermarket. Abia s-a ridicat de la masă, e adevărat, dar nu e acesta singurul motiv pentru care nasturii de la cămașă stau să plesnească, clar nu e nimeni care să-l învețe să își cumpere hainele cu un număr mai mari. Trebuie ținut regim și făcut sport.

— Vă asigur că nu facem mai mult de douăzeci de minute...

Spusese că nu stă departe, pentru a mai bea un ultim păhărel. Alex răspunde că nu prea are chef, fiindcă e obosită. Sunt în fața mașinii lui, un Audi în interiorul căruia e o întreagă harababură.

— Cu ce vă ocupați?

— Tehnician de întreținere.

Alex traduce: reparator.

— Scannere, imprimante, hard diskuri... precizează de parcă asta i-ar ridica nivelul social.

După care, adaugă:

— Conduc o echipă de...

Realizează pe loc că e o prostie să se laude, că e inutil. Ba, mai rău, că e contraproductiv.

Face un gest ca și cum ar mătura ceva din față și e greu de spus dacă mătură încheierea frazei, de parcă nu ar fi avut nici o importanță, sau începutul uneia noi, cu tot regretul aferent.

Deschide portiera. Dinăuntru, miros rece de țigară.

— Fumați?

Una caldă, una rece, asta e tehnica lui Alex. Pe care o exercită excelent.

— Puțin, răspunde omul încurcat.

Trebuie să aibă vreun metru optzeci, e destul de lat în umeri, șaten-deschis, cu ochi de culoare închisă, negri aproape. Uitându-se cum merge alături de ea, i se păruse că are picioarele scurte. Nu

e prea bine proporționat.

— Nu fumez decât atunci când sunt împreună cu oameni care fumează, precizează ca un gentleman.

Alex ar paria că, în realitate, ar da orice acum pentru o țigară. Pentru el, ea arată minunat, i-o și spune, „vă jur că...”, dar nu o privește cu adevărat pentru că o dorește îngrozitor. Pornire sexuală animalică, orbindu-l complet. Nici cum e îmbrăcată n-ar ști să spună. Lasă impresia că, dacă Alex nu se culcă imediat cu el, se întoarce acasă și își împușcă întreaga familie cu arma de vânătoare.

— Sunteți căsătorit?

— Nu... Divorțat. Mă rog, trăim separat...

Doar din ton, Alex traduce cu: nu merge deloc și mă mai și toacă de bani.

— Dumneavoastră?

— Celibatară.

Avantajul adevărului este că sună ca un adevăr. Bărbatul coboară privirea. Nu, nici vorbă de jenă, de pudoare, pur și simplu îi privește sânii. Alex poate să se îmbrace indiferent cum, tot vede oricine, oricând, că are sânii frumoși, voluptuoși.

Surâde și murmură plecând:

— Poate altădată...

El se aruncă în breșa creată: când, când, când? Se caută prin buzunare. Trece un taxi. Alex ridică brațul. Taxiul oprește. Alex deschide portiera. Când se întoarce să-i spună la revedere, el îi întinde cartea de vizită. Cam mototolită, semn de neglijență. O ia totuși și, pentru a arăta clar că nu dă nici o importanță întâlnirii, o lasă să-i cadă în buzunar, ca din neatenție. Îl vede prin geamul din spate al mașinii cum rămâne în picioare, în stradă, uitându-se după taxiul care se îndepărtează.

Jandarmul întreabă dacă mai e necesară prezența lui.

— Aș prefera... zice Camille, desigur, dacă mai aveți puțin timp.

De obicei, colaborarea dintre poliție și jandarmerie are unele asperități, însă lui Camille îi plac jandarmii. Simte că are ceva în comun cu ei. Sunt perseverenți, combativi și nu lasă niciodată baltă vreo pistă, chiar dacă pare că s-a răcit. Jandarmul apreciază poziția lui Camille, doar e sergent major. Camille îi spune „domnule major” fiindcă știe uzanța, în acest fel jandarmul se simte respectat și are dreptate să țină la asta. Are cam patruzeci de ani și poartă o mustață ca din secolul trecut, genul mușchetar, e cumva de modă veche și chiar de o eleganță cam milităroasă, cam artificială. Oricum, îți dai repede seama că omul este foarte bine pregătit. Își respectă în mod cu totul deosebit misiunea. Ajunge să-i vezi pantofii, lustruiți ca o oglindă.

E o vreme închisă, mohorâtă.

Faignoy-les-Reims, opt sute de locuitori, două străzi principale, o piață cu un monument prea mare, locul e trist ca o duminică în paradis. Se îndreaptă către bistrou, doar de asta au ajuns până aici. Sergentul major Langlois oprește mașina jandarmeriei chiar în fața ușii.

De cum intri, te strânge de gât mirosul de supă, de snopi decorativi de paie și de detergent. Camille se întreabă dacă nu cumva a devenit prea sensibil la mirosuri. Încă de la service-ul doamnei Joris, parfumul ei vanilat...

Stefan Maciak a murit în noiembrie 2005. Noul patron a cumpărat localul chiar după aceea.

— Am luat localul în ianuarie.

Știa și el ce știa toată lumea și ce i se povestise. Chiar ezitase să vină din cauza asta, fiindcă pe aici un fapt divers face valuri din greu. Sigur, mai sunt furturi, tâlhării, chestii de-astea, chiar și crime (patronul încearcă să îl ia pe Langlois drept martor, fără succes însă), dar povești ca aceea... De fapt, Camille nu venise să audă așa ceva, nu venise să audă nimic, la drept vorbind, ci doar să vadă locurile, să simtă întâmplarea, să încerce să își lămurească gândurile. Citise dosarul, iar sergentul major Langlois doar îi confirmase ceea ce deja știa. La vremea respectivă, Maciak avea cincizeci și șapte de ani, celibatar de origine poloneză. Era un bărbat destul de gras și suficient de alcoolic, cum ajungi după ce

timp de treizeci de ani administrez cafele trăind o viață fără nici o noimă. Ca atare, despre existența lui nu se putea spune prea mare lucru în afara localului pe care îl deținea. Din punct de vedere sexual, le frecventa pe Germaine Malignier și pe fiica acesteia, cunoscute pe aici sub apelativul „patru buci”. În rest, era un tip simpatic și liniștit.

— Actele contabile le-am găsit corect întocmite.

Pentru noul proprietar, care își coboară pleoapele cu seriozitate, faptul oferă un cec în alb pentru eternitate.

Așadar, într-o seară de noiembrie... (Povestește sergentul major Langlois. Camille și cu el au ieșit din cafenea după ce au refuzat politicoșul invitația patronului la un pahar, iar acum merg mecanic în direcția monumentului eroilor, compus dintr-un pedestal în vârful căruia un pletos aplecat înainte, înfruntând vijelia, e gata să înfigă baioneta într-un neamț invizibil.) Bun, deci suntem în 28 noiembrie. Maciak închide ca de obicei stabilimentul pe la ora zece, lasă oblonul metalic și începe să își pregătească masa în bucătăria din spatele cafenelei, fiindcă indiscutabil va cina în fața televizorului pe care l-a aprins încă de la șapte dimineața. Numai că în seara asta nu mănâncă, nu are timp de așa ceva, se crede că s-a dus și a deschis ușa din spate și s-a întors însoțit. Nimeni nu știe cu exactitate ce s-a petrecut, singura certitudine e că, peste puțin timp, a luat în ceafă o lovitură de ciocan. Dat gata, dar nu mort de-a binelea, după cum a stabilit autopsia. Pe urmă e legat cu cârpele de prin bucătărie, ceea ce exclude varianta premeditării. Întins pe gresia din cafenea, indiscutabil cineva a încercat să îl facă să spună unde erau banii. Dar a rezistat. Asasinul evident se dusese până în garaj, în care se putea intra din bucătărie, luase acid sulfuric din cel pentru reîncărcat acumulatorul camionetei, se întorsese și îi deșertase jumătate de litru pe gât, ceea ce închisese rapid conversația. După care fusese spartă casa de marcat unde, la sfârșitul zilei, se strânseseră o sută treizeci și șapte de euro, se devastaseră camerele de la etaj, se spintecase salteaua, fuseseră golite comodele și descoperiți cei două mii de euro însemnând economiile patronului, ascunși la baie. Pe urmă, făptașul, nevăzut, necunoscut, plecase luând cu el bidonul de acid, fără îndoială din cauza amprentelor.

Camille citește din reflex numele morților în Primul Război Mondial și dă de trei Malignier, nume de familie amintit mai adineauri. Gaston, Eugene, Raymond. Automat, caută legătura de rudenie cu cele „patru buci”.

— E și vreo femeie în toată povestea asta?

— Se știe că e una, dar nu și dacă are legătură cu crima.

Lui Camille îi trece un fior pe șira spinării.

— Bun, atunci, după părerea dumneavoastră, cum s-au petrecut faptele? Deci, Maciak a închis la ora zece seara...

— Douăzeci și unu patruzeci și cinci, rectifică Langlois.

Ceea ce nu schimbă mare lucru. Sergentul major Langlois se strâmbă, în opinia lui chiar schimbă.

— Vedeți, domnule comandant, genul ăsta de comercianți are mai degrabă tendința de a închide puțin mai târziu decât este stipulat în autorizația de funcționare. A închide cu cincisprezece minute mai devreme nu e prea obișnuit.

O „întâlnire galantă” sunt cuvintele pe care le utilizează, pentru a-și susține ipoteza. Clienții de zi cu zi ai localului observaseră o femeie în cafenea spre sfârșitul programului. Cum se aflau cu toții acolo încă de după-amiază, cochetând cu cele trei sau patru grame de alcool din sânge, unii o văzuseră tânără, alții mai bătrână, unii scundă, alții grasă, unii au spus că era însoțită, alții că nu, a intervenit în discuție și problema unui accent străin, dar, dintre cei care pretindeau că o puteau descrie bine, nici unul nu era capabil să precizeze despre ce accent era vorba, nimeni nu știa nimic cu excepția faptului că discutase o vreme, la bar, cu Maciak, care părea tare excitat, cât mai putea fi la ora nouă seara, fiindcă peste trei sferturi de ceas închisese, explicând obișnuințelor localului că îl apucase o oboseală groaznică. Urmarea se știa. Nici urmă de femeie tânără ori bătrână, slabă sau grasă prin hotelurile din împrejurimi. S-au căutat martori, dar nu s-a obținut nimic în plus.

— Ar fi trebuit extins perimetrul cercetărilor, adaugă, evitând veșnica litanie despre lipsa de mijloace.

Până una-alta, se poate afirma că intra în discuție și o femeie, dar, în afară de asta...

Langlois pare că e mereu gata să ia poziția de drepti. De parcă ar fi înghițit o mătură. Și e tare orgolios.

— Ceva, totuși, vă frământă, zice Camille cu ochii la lista celor morți în război.

— Păi...

Camille se întoarce spre el și continuă fără a mai aștepta răspunsul:

— Pe mine ce mă surprinde este să vrea cineva să facă omul să spună tot turnându-i acid pe gât. Să vrei să-l faci să tacă așa, bun,

pricep, dar ca să vorbească...

Langlois respiră ușurat. Poziția de drepti se mai relaxează, de parcă ar fi uitat o clipă de ea, ba chiar își permite un mic plescăit din buze, lucru destul de puțin regulamentar. Camille ezită să îl cheme la ordine, întrucât în proiectul lui profesional, sergentul major Langlois cu certitudine nu a optat și pentru umor.

— M-am gândit și eu la asta, spune până la urmă. E ciudat... Dacă privești lucrurile astfel, s-ar zice că e fapta unui criminal vagabond. Că Maciak a deschis ușa din spate nu dovedește că o cunoștea pe respectiva persoană, ci, mai degrabă, că aceasta a fost suficient de convingătoare pentru ca el să deschidă, ceea ce nici nu cred să fi fost prea greu. Prin urmare, un vagabond. Cafeneaua era goală, nimeni nu l-a văzut intrând, ia ciocanul – Maciak avea o mică cutie cu scule de întreținere sub tejghea – îl lovește, îl leagă, adică așa cum este scris și în raport.

— Deci, întrucât nu credeți cu totul în povestea cu acidul care să-l facă să spună unde își ține economiile, preferați o altă versiune...

Se îndepărtează de monumentul eroilor, se întorc la mașină, vântul a început să sufle ceva mai tare și, odată cu el, se simte și frigul sfârșitului de anotimp, iar Camille își ține pălăria și își strânge pulpanele impermeabilului.

— Să spunem că mi se pare mai logică. Nu știu de ce i s-a turnat acid în gură, pe gât, dar, după mine, nu are nici o legătură cu furtul. Ca regulă generală, hoții, atunci când sunt și criminali, lucrează mai simplu,ucid, scotocesc prin toată casa, după care pleacă. Cei mai înrăiți torturează clasic, ceea ce poate produce mari suferințe, dar este vorba despre procedee cunoscute. Pe când...

— Atunci, despre acid ce părere aveți?

Scurtă strămbătură. Într-un final, se hotărăște.

— Parcă ar fi un soi de ritual. Mă rog, vreau să zic...

Camille înțelege foarte bine ce vrea să zică.

— Ce fel de ritual?

— Sexual... riscă Langlois.

Jandarmul e dotat cu o inteligență rafinată.

Stând unul lângă altul, se uită amândoi prin parbriz la ploaia care se scurge pe pletosul de pe pedestalul monumentului eroilor. Camille îi explică succesiunea de evenimente pe care o cunoșteau: Bernard Gattegno, 13 martie 2005, Maciak, 28 noiembrie, același an, Pascal Trarieux, 14 iulie 2006.

Langlois dă din cap.

— Din raport reiese că este vorba numai despre bărbați.

Camille e de aceeași părere: ritual sexual. Fata asta, dacă despre ea este vorba, urăște bărbații. Îi seduce pe cei pe care îi întâlnește, poate chiar îi alege și, cu prima ocazie, îi masacrează. Cât despre utilizarea acidului sulfuric, explicația o vor avea în clipa în care o vor aresta.

— Avem, vasăzică, o crimă pe semestru, conchide Langlois. Ce să zic, a dracului panoplie de vânător.

Camille confirmă. Jandarmul nu se mulțumește doar să emită ipoteze mai mult decât plauzibile, dar și pune întrebări foarte bune. Nu, după câte știe Camille nu există nici o legătură între cei trei bărbați – Gattegno era mecanic auto în Etampes, Maciak proprietar de cafenea la Reims, Trarieux șomer într-un cartier din nordul Parisului. Doar că au fost uciși cam la fel și, cu siguranță, de aceeași mână.

— Nu știm cine este fata, spune Camille în timp ce Langlois pune mașina în mișcare pentru a-l duce la gară, dar sigur e că, dacă ești bărbat, e mai bine să nu-i ieși în cale.

Alex s-a dus mai întâi la primul hotel de care a dat. În fața gării. Și nu a închis un ochi toată noaptea. În orice caz și dacă nu ar fi fost zgomotul trenurilor, tot ar fi rămas șobolanii care să-i bântuie visele, indiferent de hotel... Ultima dată, șobolanul cel gras, negru-roșcat, avea cam un metru înălțime, își proțâpise mustățile și botul înaintea feței ei, ochii negri și strălucitori o pătrundeau dintr-o parte în alta, i se vedeau colții ascuțiți ieșindu-i peste buze.

A doua zi a descoperit ceea ce îi trebuia în *Pagini Galbene*. Hotelul Pre Hardy. Din fericire, mai aveau camere libere și destul de ieftine. Era bine și chiar curat, deși puțin cam departe. Orașul îi place, face plimbări agreabile, e cam ca în vacanță.

Abia ce sosea la hotel că, aproape imediat, pleca iarăși.

Și asta din cauza proprietăresei, doamna Zanetti, „deși, pe-aici, toată lumea-mi zice Jacqueline”. Lui Alex nu-i plăcea deloc să stea la palavre. Dar dumneavoastră cum vă spune? Acum, nu mai avea încotro: Laura.

— Laura? repetase cu gura căscată proprietăreasa. Ia te uită, ca pe nepoată-mea!

Alex nu vedea nimic de mirare în povestea asta. Oricine trebuia să poarte un nume și patroanele de hotel și nepoatele și infirmierele, toată lumea, numai pentru doamna Zanetti părea absolut surprinzător. Acesta era lucrul care nu-i plăcuse încă de la început lui Alex, modul înfiorător de comercial de a inventa legături cu toți cei din jur. Doamna Zanetti e o femeie „relațională” și, pe măsură ce îmbătrânește, își consolidează talentul comunicativ cu un înveliș de elan protector. Lui Alex i se pare în egală măsură agasant felul acesta de a dori să fie prietena unei jumătăți a planetei și mama celeilalte jumătăți.

Fizic, a fost o femeie frumoasă, a vrut să rămână așa și asta a încurcat toate lucrurile. Rezultatul operațiilor estetice este că uneori îmbătrânești urât. În cazul ei, e greu de spus ce nu se leagă, impresia este că totul s-a deplasat de la locul lui și că figura, încercând să semene în continuare a chip omenesc, nu mai respectă nici o armonie. A rămas un soi de mască hiperintinsă, cu ochi ca de șarpe înecați în propriile orbite, cu sute de mici riduri îndreptându-se către buzele de un volum surprinzător, fruntea e atât de trasă încât sprâncenele par arcuite cu forța, iar pielea căzută a fălcilor e forțată spre înapoi, atârânănd la margini ca niște

perciuni. Coafura părului negru ca smoala e de un volum uluitor. Când și-a făcut apariția din spatele tejghelei, Alex a trebuit să se țină bine pentru a nu se da un pas înapoi, fiindcă pur și simplu arăta ca o vrăjitoare. Cu o asemenea monstruoasă care să te întâmpine când vii acasă, nici nu e de mirare că se încurajează deciziile rapide. În sinea ei, Alex era deja hotărâtă s-o termine cu Toulouse-ul fără să mai stea pe gânduri și să se întoarcă la Paris. Doar că, încă din prima seară, proprietăreașa a invitat-o în apartamentul ei, la un păhărel.

— Nu vreți să stăm și noi un pic la o tacla?

Whiskyul e excelent, micul living personal e agreabil, decorat gen anii '50, cu un telefon uriaș din bachelită neagră, cu un pickup Teppaz pe platanul căruia se află un disc al grupului *Platters*. Una peste alta e destul de drăguță și spune povești chiar haioase despre foști clienți. Și, până la urmă, te obișnuiești și cu mutra. Uiți de ea. Cum, pesemne, a uitat chiar și ea. Fiindcă e la fel ca handicapul, pe care, la un moment dat, nu îl mai observă decât cei din afară.

Pe urmă deschid o sticlă de vin de Bordeaux și „cred că mi-a mai rămas și ceva de mâncare, dacă doriți să luăm cina împreună”. Alex zice da din comoditate. Seara se scurge în mod plăcut, Alex e mitraliată cu întrebări și minte rezonabil. Avantajul unor astfel de conversații rezultate din întâlniri întâmplătoare este că nu e nimeni obligat să respecte adevărul, iar ceea ce se spune nu are nici o importanță pentru nimeni. Când se ridică de pe canapea pentru a se duce la culcare, e trecut de unu noaptea. Se sărută prietenește pe obraji și își declară că au petrecut o seară minunată, ceea ce este în egală măsură adevărat și fals. În orice caz, ceasurile se scurseseră fără ca Alex să își fi dat seama. Se culcă mult mai târziu decât prevăzuse, oboseala o pune la pământ, iar, de acum, are întâlnire cu propriile coșmaruri.

Ziua următoare face turul librăriilor și, pe seară, își oferă o siestă neașteptată, de o profunzime aproape dureroasă.

Hotelul „are douăzeci și patru de camere și a fost renovat integral acum patru ani”, *dixit* Jacqueline Zanetti, „spune-mi Jacqueline, ba da, ba da, insist”. Camera lui Alex se află la etajul doi și se întâlnește cu puțină lume, aude în schimb zgomotele unora și altora fiindcă renovarea nu a ajuns până la rafinamentul izolării fonice. Seara, când Alex încearcă să se strecoare nevăzută afară, Jacqueline își scoate capul de sub tejgheaua de la recepție. N-ai cum să-i refuzi invitația la un pahar, efectiv nu ai cum.

Jacqueline e mai în formă decât oricând, se vrea sclipitoare, râsete, surâsuri, mimică, continuu du-te-vino gen pregătirea terenului, ba chiar dublează miza și, spre ora zece seara, la al treilea whisky, o zice pe șleau:

— Ce-ar fi să mergem undeva să dansăm?...

Propunerea e făcută cu o lăcomie care presupune adeziunea imediată și încântată, doar că pentru Alex, dansul... Plus că asemenea spații o încurcă enorm.

— Bine, dar, nicidecum, nicidecum! se jură Jacqueline care se dă jignită. Mergem pur și simplu doar ca să dansăm, te asigur!

Bine. De parcă ar și crede ce spune.

Alex s-a făcut infirmieră la insistențele mamei ei, dar, în fond, chiar e infirmieră cu tot sufletul. Îi place să facă bine. Lucrul care o convinge să cedeze este că Jacqueline a tras ca un câine pentru a înscena propunerea. A adus frigărui și i-a povestit despre localul în care se poate merge la dans de două ori pe săptămână, „o să vezi, e mișto de dai pe spate!”, mereu a fost nebună după așa ceva. Acuma, bine, se miorlăie mărturisind, așa e, e bine acolo și pentru întâlniri.

Alex soarbe din paharul de Bordeaux, nici nu și-a dat seama că între timp au mâncat, s-a făcut zece și jumătate, ei, mergem?

Din câte se știe, drumurile lui Pascal Trarieux nu s-au încrucișat niciodată cu ale lui Stefan Maciak, nici ale acestuia cu ale lui Gattegno. Camille citește fișele cu voce tare:

— Gattegno, născut la Saint-Fiacre, face liceul tehnic la Pithiviers, unde intră ucenic. Șase ani mai târziu, își deschide propriul atelier la Etampes, după care, la douăzeci și opt de ani, achiziționează service-ul fostului meșter la care ucenicise, tot în Etampes.

E la biroul lui de la brigadă.

Judecătorul a trecut pe aici pentru ceea ce se cheamă un „debriefing”. Pronunță cuvântul cu un accent englezesc atât de apăsător, încât rezultă ceva între afectare și ridicol. Astăzi e înșurubat într-o cravată azurie, culmea extravagantei vestimentare de care e în stare. Cu palmele deschise, lipite de tăblia mesei ca două stele de mare, rămâne impasibil. Vrea să fie o prezență de efect.

— Insul ăsta n-a umblat mai mult de treizeci de kilometri de la naștere până la moarte, continuă Camille. Căsătorit, trei copii și, deodată, la patruzeci și șapte de ani, pune gheara pe el demonul vârstei de mijloc. Întâi o ia razna, pe urmă o ia spre cimitir. Fără vreă legătură cu Trarieux.

Judecătorul nu spune nimic, Le Guen nu spune nimic, fiecare își păstrează muniția întrucât cu Camille Verhoeven nu se știe niciodată unde se poate ajunge.

— Stefan Maciak, născut în 1949. Familie poloneză modestă, harnică, un exemplu pentru Franța integratoare.

Toată lumea știe deja toate detaliile, să faci raportul de anchetă pentru o singură persoană e suficient de penibil și asta se simte din nerăbdarea detectabilă în vocea lui Camille. Numai că, în cazul dat, Le Guen strânge pleoapele, de parcă ar vrea să-i transmită propria liniște pe cale telepatică. Și Louis face la fel pentru a-și calma șeful. Camille nu e vreun năbădăios, dar, din când în când, își iese din fire.

— Ei bine, Maciak ăsta al nostru a împins până acolo capacitatea de a se integra încât a ajuns un bețiv. Bând ca un polonez, era deci un bun francez. Dintre cei care nu vor să piardă cu nici un preț cetățenia franceză. Prin urmare, se angajează la un bistrou: mai întâi spălător de vase, pe urmă chelner, pe urmă

adjunct de șef de sală... Avem sub ochi un minunat exemplu de ascensiune pe scara socială grație coborârii alcoolului pe gâtlej. Or, într-o țară a muncii ca a noastră, efortul este întotdeauna răsplătit. Maciak ia gestiunea primei cafenele la treizeci și doi de ani, la Epinay-sur-Orge. Rămâne aici opt ani și, în fine, apogeul al succesului social, cumpără și cu ajutorul unui credit, bistroul din împrejurimile Reims-ului unde își va găsi sfârșitul în condițiile pe care le cunoaștem. Nu a fost niciodată căsătorit. Ceea ce poate explica și îndrăgostirea fulgerătoare care îl va pune jos, în clipa în care o turistă aflată în trecere prin localul lui se arată interesată de el. Cu care ocazie își va lăsa cei 4 143,87 de euro (negustorii mor după socotelile precise), bașca viața. Cariera i-a fost laborioasă, dar pasiunea meteorică.

Tăcere. Nu e clar dacă din cauza enervării (judecătorul), a consternării (Le Guen), a răbdării (Louis) sau a jubilariei (Armand), fapt e că nimeni nu scoate un cuvânt.

— Deci, după părerea dumneavoastră, victimele nu au nici un fel de legătură între ele, iar criminala ucide la întâmplare, zice până la urmă judecătorul. Prin urmare, nu premeditează.

— Premeditează ori nu, habar nu am. Constat doar că victimele nu se cunoșteau între ele și, în consecință, nu pe această latură trebuie dezvoltate cercetările.

— Atunci de ce criminala își tot schimbă identitatea, dacă nu „pentru” a ucide?

— Nu „pentru” a ucide, ci „fiindcă” ucide.

E de ajuns ca judecătorul să emită o ipoteză, pentru ca polițistul să bage în marșarier. Și explică:

— Nu își schimbă propriu-zis identitatea, ci își spune altfel, ceea ce nu e chiar același lucru. E întrebată cum se numește, iar ea răspunde „Nathalie” sau „Lea” și, în felul acesta, nimeni nu îi cere cartea de identitate. Își spune de fiecare dată altfel fiindcă a omorât niște bărbați, trei după câte știm, în realitate rămâne de văzut. Șterge și ea urmele cum poate.

— Și poate destul de bine, după câte mi se pare, intervine judecătorul.

— Trebuie s-o recunosc... admite Camille.

Răspunde distrat, cu privirea în altă parte. Toți ochii se întorc spre fereastră. Timpul se schimbă. E sfârșit de septembrie. Nu e decât ora nouă dimineața, dar s-a făcut dintr-odată întuneric. Ploaia care lovește în geamurile Palatului de Justiție și-a sporit intensitatea și se izbește de sticla acestora ca turbată. A început de

vreo două ceasuri și cu greu s-ar putea spune când se va opri. Camille privește dezastrul neliniștit. Chiar dacă norii nu au aspectul sălbatic din *Potopul* lui Gericault, tot se simte în aer o amenințare. Trebuie să ai grijă, se gândește Camille, în viețile astea ale noastre atât de scurte, sfârșitul lumii n-o să arate cine știe cum, ci poate începe uite-așa, prostește.

— Mobilul? întrebă judecătorul. Puțin probabil să fie banii...

— De acord. Nu pune mâna decât pe sume derizorii, dacă ar face-o pentru bani și-ar calcula mai bine loviturile și ar alege prăzi mai bogate. Avera lui Trarieux tatăl era de șase sute douăzeci și trei de euro, a lui Maciak, încasările curente. Lui Gattegno i-a golit cardurile.

— Mici plusuri în trecere?

— Posibil. Mai degrabă mă gândesc la încercarea de a genera piste false. Vrea să complice puțin cercetările simulând furturile.

— Și atunci? Să avem de-a face cu o dementă?

— Poate. În orice caz, e ceva de factură sexuală.

Cuvântul-cheie e spus. Începând de la el se poate adăuga orice, se simte imediat. Judecătorul are și el opinia lui. Camille nu ar paria cine știe ce pe experiența sexuală a insului, dar școală tot a făcut, așa că nu îi este frică să aibă propria teorie.

— Ea... dacă despre ea este vorba...

Încă de la început, judecătorul s-a dovedit mort după astfel de efecte. Evident și-a compus un laitmotiv pentru toate cazurile, amintind de fiecare dată de reguli, de prezumția de nevinovăție, de necesitatea de a se baza pe fapte de netăgăduit, tăvălindu-se cu încântare în statutul celui care dă lecții în toate situațiile. Când bagă câte o strâmbă de genul ăsta, prin care amintește că nimic nu este încă dovedit, lasă să se instaleze și o clipă de tăcere, pentru ca toată lumea să priceapă bine subtextul. Le Guen dă din cap. Mai apoi va zice: „Măcar noi l-am cunoscut adult. Închipuiește-ți-l în ultimul an de liceu ce enervant trebuie să fi fost!”

— Toarnă acid în gura victimelor, continuă, în sfârșit, judecătorul. Dacă ar fi o motivație sexuală, cred că l-ar utiliza altfel, nu?

O aluzie. E pe ocolite. A teoretiza înseamnă a te distanța de real. Păi, așa ceva nu se ratează.

— Mai precis se poate? solicită Camille.

— Ei bine...

O secundă de ezitare în plus, iar Camille sare pe el:

— Da...?

— Ei bine, ar trebui ca acidul să-l toarne, mai degrabă, pe...

— Pe pulă? îl întrerupe Camille.

— Aăă...

— Sau, poate, pe coaie? Sau și pe pulă și pe coaie?

— Da, într-adevăr, mi se pare că da...

Le Guen ridică ochii în tavan. Când îl aude pe judecător vorbind iarăși, își zice „gata, runda a doua”, chestie care deja îl obosește.

— Domnule comandant Verhoeven, sunteți deci de părere că femeia a fost violată, da?

— Da. Cred că omoară fiindcă a fost violată. Se răzbună pe bărbați.

— Bine, dar acidul sulfuric îl toarnă pe gâtul bărbaților...

— Cred că este vorba despre o amintire traumatică a felației. Știți, se mai întâmplă...

— Exact, confirmă judecătorul. Este chiar mai frecvent decât s-ar putea crede. Din fericire, nu toate femeile traumatizate de această practică ajung criminale în serie. Sau, cel puțin, nu în maniera aceasta...

Uimire: judecătorul zâmbește, Camille e ușor dezorientat. Or, zâmbetele în contratimp sunt ceva mai greu de interpretat.

— În orice caz, indiferent care i-ar fi motivele, de făcut, asta face. Bine, bine, știu, în cazul în care despre ea este vorba...

Spunând asta, Camille ridică arătătorul în aer, semn că da, da, știm refrenul.

Judecătorul continuă să zâmbească, îl aprobă și se ridică.

— În orice caz, așa ori ba, ceva în gât tot i-a rămas fetei ăsteia.

Toată lumea rămâne cu gura căscată. Mai ales Camille.

Alex încearcă o ultimă manevră de rezistență, nu sunt îmbrăcată cum trebuie, nu pot ieși așa, nu mi-am adus nimic cu mine, ba sunteți perfectă și, dintr-odată, sunt una în fața celeilalte, în living, Jacqueline privind-o fix, scufundându-și ochii în ochii ei verzi și dând din cap cu o admirație amestecată cu regrete, de parcă și-ar privi o parte din propria viață, ca zicând ce bine e să fii frumoasă, să fii tânără și, cu voce tare, sunteți perfectă și chiar asta și crede, iar Alex nu mai are ce răspunde, iau un taxi, abia de are timp să realizeze ce se întâmplă că au și ajuns. Sala de bal e foarte mare. Alex consideră că, în sine, povestea e tragică, e ca la circ, ca la grădina zoologică, genul de spațiu care declanșează o tristețe imediată și inexplicabilă plus că, pentru a umple o astfel de sală, e nevoie de vreo opt sute de oameni, iar ei nu sunt decât cincizeci. O orchestră, acordeon, orgă electronică, instrumentiști în jur de cincizeci de ani, dirijorul poartă perucă șaten care-i tot alunecă din cauza transpirației, iar Alex se întreabă dacă nu cumva până la urmă o să-i cadă pe spate. De jur împrejur, cam o sută de scaune. În centru, pe parchetul care strălucește ca o monedă nou-nouță, vreo treizeci de cupluri trec încolo și înapoi deghizate în dansatori de bolero ori charleston, în invitați la nuntă, în spanioli de la solduri. Te-ai crede la congresul însinguraților. Jacqueline gândește altfel, se simte acasă, îi place și asta se vede. Cunoaște multă lume, o prezintă, „Laura”, îi face cu ochiul, apoi adaugă „nepoata mea”. Sunt oameni de patruzeci-cincizeci de ani. Pe aici, cei de treizeci de ani par orfani, în cazul în care este vorba despre fete, ori dubioși, dacă sunt bărbați. Și vreo zece femei tonice, de vârsta Jacquelinei, împoțonate, coafate, machiate, la brațul unor soți politicoși și răbdători, cu dunga pantalonilor impecabilă, femei zgomotoase și glumețe, genul despre care se zice că sunt „mereu gata de orice”. Alex e primită cu îmbrățișări, de parcă întâlnirea ar fi fost așteptată cu nerăbdare de o groază de vreme, însă, apoi, foarte repede, e uitată, fiindcă aici, înainte de orice, lumea a venit să danseze.

La drept vorbind, totul nu e decât un imens pretext, fiindcă Mario e aici, iar Jacqueline pentru el a venit. Ar fi trebuit să îi spună lui Alex, ar fi fost mult mai simplu. Omul are vreo treizeci de ani, corp de zidar, cam stângaci, dar de o virilitate incontestabilă. Prin urmare, de o parte Mario, zidarul, de cealaltă

Michel, mai degrabă genul de fost director de întreprindere mică ori mijlocie, cu cravata bine strânsă la gât, genul care își trage cu vârful degetelor mânecile cămășii pentru a i se vedea butonii cu inițialele gravate pe ei. Un costum verde-deschis, foarte deschis, cu o vipușcă extrem de subțire, neagră, cum poartă și alții din sală – te întrebi unde altundeva s-ar mai putea afișa cu o asemenea îmbrăcăminte. E îndrăgostit lulea de Jacqueline, lucru care se vede limpede, numai că, prin comparație cu Mario, își duce greu cei cincizeci de ani. Lui Jacqueline i se fâlfâie de Michel. Alex privește jocul acesta al seducției. Aici, cu doar câteva cunoștințe rudimentare despre comportamentul uman, poți interpreta toate relațiile.

Există și un bar într-un colț al sălii, care aduce mai mult a chioșc de răcoritoare și unde lumea se strânge când muzica e mai puțin atractivă și unde se spun și bancurile. Tot acolo se produc și apropierile dintre bărbați și femei. În unele momente, e o întregă mulțime în colțul acela, iar cuplurile care dansează par încă și mai însingurate, ca figurile de pe tortul de nuntă. Dirijorul accelerează puțin ritmul, ca să termine mai repede, după care își încearcă norocul cu o altă melodie.

Undeva, după două noaptea, sala începe să se golească, doar câțiva bărbați mai înlănțuie înfierbântați niște femei pe ringul de dans, fiindcă mai rămâne extrem de puțin timp pentru a se hotări ce vor face.

Mario dispare, Michel le propune să le însoțească, Jacqueline refuză, nu, vor lua un taxi, dar mai înainte se îmbrățișează, ce seară formidabilă au petrecut, își promet orice și de toate.

În taxi, Alex riscă să-i amintească de Michel unei Jacqueline cam cherchelită, care răspunde printr-o confidență ce nu are nimic din ceea ce ar trebui să fie un secret:

— Mi-au plăcut întotdeauna bărbații mai tineri decât mine.

O spune cu o mică strâmbătură, ca și cum ar anunța că nu poate rezista să nu mănânce ciocolată. Și ambele sunt de cumpărat, se gândește Alex, fiindcă, mai devreme ori mai târziu, Jacqueline tot îl va avea pe Mario, dar o va costa scump într-un fel sau altul.

— Te-ai plictisit?

Jacqueline îi ia mâna într-a ei și o strânge cu putere. Ciudat lucru, are mâini reci, cu degete prelungi, cu piele pergamentoasă, cu unghii interminabile. În mângâiere pune întreaga afecțiune pe care ora târzie și amețeața dată de alcool o permit.

— Nici vorbă, o asigură Alex cu convingere, chiar m-am distrat.

Însă se hotărăște ca mâine să plece. Încă din zori. Nu are rezervare, ceea ce nu e deloc bine, dar tot va găsi ea un tren.

Ajung. Jacqueline se clatină pe pantofii cu tocuri înalte. Haide, e târziu. Se sărută la intrare, ai grijă să nu faci zgomot să trezim pe cineva, pe mâine, da? Alex zice da la tot ceea ce i se spune, urcă în camera ei, își ia valiza, coboară și o lasă lângă recepție, păstrează doar geanta, trece în spatele tejghelei și împinge ușa micului living.

Jacqueline își scoate pantofii. Tocmai și-a turnat un pahar uriaș de whisky. Acum, că a rămas singură, numai cu ea însăși, pare cu o sută de ani mai bătrână.

Când o vede pe Alex intrând, zâmbește, ați uitat ceva. Nu mai are timp să articuleze propoziția, fiindcă Alex pune mâna pe receptorul telefonului și o izbește cu el în tâmpla dreaptă. Jacqueline se răsucește din cauza șocului și se prăbușește. Paharul i se rostogolește prin cameră, parcă valsând. Până când femeia să încerce să își revină din șoc, Alex ia cu ambele mâini telefonul greu de bachelită și o lovește din toate puterile în moalele capului, e stilul ei de a ucide așa, spărgând capete și, pe urmă, așa merge cel mai repede când nu ai altă armă. De această dată trei, patru, cinci izbituri zdravene, ridicând brațele cât mai sus cu putință și treaba e rezolvată. Căpățâna e destul de bine aranjată, dar baba tot nu e moartă, un al doilea avantaj al unor astfel de lovituri este că doboară, dar permite celui pus la pământ să se bucure și de desert. Încă două lovituri peste față. Alex realizează că Jacqueline poartă proteză, ieșită acum pe trei sferturi din gură, de-a curmezișul, făcută din acrii, cu cea mai mare parte a dinților spartți, așa că mare lucru n-a mai rămas. Din nas curge sânge. Alex se dă precaută la o parte. Îi leagă mâinile și picioarele cu firul de la telefon, în fine, baba mai mișcă puțin, dar nu mai are de ce să își facă griji.

Alex își protejează întotdeauna foarte bine nasul și figura, lucrează de la distanță, cu brațele cât mai întinse și, de altfel, chiar are dreptate, mai ales că materialul sintetic al protezei, la contactul cu acidul sulfuric concentrat, provoacă o efervescentă de o rară intensitate.

Sub efectul arderii limbii și a gâtului, proprietărea scapă un strigăt răgușit, înfundat, foarte animalic, pântecelul i se umflă ca o bășică încărcată cu heliu. Poate că țipătul nu e decât un act reflex, cine știe. Alex nădăjduiește, totuși, să fi simțit durerea.

Deschide fereastra care dă spre curte și întredeschide ușa pentru a se face curent apoi, când aerul devine mai respirabil, închide ușa, lasă fereastra deschisă, caută *Bailey's*-ul, nu dă de el, încearcă vodca, mă rog, nu e chiar rea și se așază pe canapea. Trage cu ochiul la corpul bătrânei. Așa, moartă, ai zice că e complet dezarticulată. În privința feței, n-a prea mai rămas mare lucru, cărnurile topite de acid au provocat hemoragii de toxină botulinică, o ciorbă mizerabilă.

Ptiu!

Alex e sfârșită de oboseală.

Ia o revistă și se apucă să rezolve cuvinte încrucișate.

Se bate pasul pe loc. Relația cu judecătorul, starea vremii, ancheta, nimic nu merge. Până și Le Guen a ajuns irascibil. Și fata asta de care tot nu se știe nimic. Camille și-a terminat rapoartele și mai trage de timp. Nu are nici un chef să se întoarcă acasă. Dacă nu l-ar aștepta Doudouche...

Lucrează toți câte zece ore pe zi, au înregistrat până acum zeci de depoziții, au recitat zeci de rapoarte și de procese-verbale, au reasezat informațiile de care dispun, au cerut lămuriri, au verificat datele, orele, au interogat tot felul de oameni. Și nimic. Așa ceva e normal să te pună pe gânduri.

Louis strecoară mai întâi capul pe ușă, apoi intră. Observând hârtiile răspândite pe birou, face un semn comandantului: se poate? Camille răspunde la fel: da. Louis întoarce foile unele după altele: sunt portrete ale fetei. Portretul-robot stabilit de cei de la Criminalistică este îndeajuns de asemănător cu originalul pentru a permite martorilor să o recunoască, numai că e lipsit de viață, pe când aici, chiar fără model, Camille l-a reconstituit, transfigurându-l. Fata nu are încă un nume, dar, în desenele de pe birou, are un suflet. Camille a desenat-o de zece, de douăzeci, poate de treizeci de ori, de parcă ar fi cunoscut-o personal, de pildă, aici, la o masă, fără îndoială într-un restaurant, cu bărbia în palme, ca și cum ar fi ascultat pe cineva spunându-i un banc, cu ochi limpezi și surâzători. Dincoace plânge, tocmai și-a ridicat fruntea, e ceva destul de tulburător, ai zice că nu își găsește cuvintele, iar buzele îi tremură. Pe altă foaie, e pe stradă, merge legănându-și șoldurile, tocmai a fost atrasă de o vitrină în care i se reflectă chipul uimit. Sub creionul lui Camille, fata aceasta este incredibil de vie.

Louis ar vrea să îi spună cât de bune sunt desenele, dar nu o face, fiindcă își amintește că deseori Camille o desena pe Irene tot așa, încontinuu, stând la birou, mereu dădea de crochiuri noi pe care le mâzgălea vorbind la telefon, era ca un fel de produs involuntar al gândirii lui.

Prin urmare, Louis tace. Nu schimbă nici un cuvânt.

Nu, Louis nu va mai rămâne decât puțin, are câteva lucruri de pus la punct. Camille înțelege, se ridică, își pune paltonul, își ia pălăria și iese.

În trecere, se întâlnește cu Armand. Care dă extrem de rar pe la

birou la ora asta, își zice Camille. Armand și-a înfipt câte o țigară după fiecare ureche, iar vârful unui pix cu patru culori îi iese din buzunarul hainei uzate. Semn că a apărut un nou angajat pe undeva, pe la etajele superioare. Circumstanță în care flerul polițistului nu dă niciodată greș. Fiindcă nici un nou-venit nu poate face nici măcar doi pași prin clădire fără a da de bătrânul copoi, cel mai simpatic de pe întreg pământul, gata să îl călăuzească prin labirintul de coridoare, prietenii, bârfe, un individ cu sufletul în palmă, care înțelege al naibii de bine tinerii. Camille se dă în vânt după chestia asta. Parcă ar fi un număr dintr-un spectacol de varietăți, în care spectatorul prost inspirat urcă pe scenă, unde este deposedat de ceas și de portofel fără să își dea seama. Pe măsură ce conversația înaintează, nou-venitul este golit de țigări, de pix, de blocnotes, de planul Parisului, de biletele de metrou, de bonurile de masă, de cartela de parcare, de mărunțiș, de ziarul din ziua respectivă, de revista de cuvinte încrucișate, Armand ia orice în prima zi. Întrucât, pe urmă, ar fi prea târziu.

Camille și Armand ies împreună. Dimineața, Camille dă mâna cu Louis, seara, niciodată. Cu Armand o face seara, fără însă a spune vreun cuvânt.

În fond, toată lumea știe, dar nimeni nu comentează, Camille este prizonierul propriilor obiceiuri, pe care le impune celor din jurul lui, apărând continuu cu altele noi.

De fapt, nu este vorba atât despre obiceiuri, cât despre ritualuri. Despre modalități de recunoaștere. Alături de el, viața este o veșnică sărbătoare, doar că nimeni nu știe ce se sărbătorește. Și un limbaj. Chiar atunci când își pune ochelarii, pentru Camille nu înseamnă, pur și simplu, uite că-mi pun ochelarii, ci, după caz, trebuie să stau să mă gândesc, ia mai lăsați-mă-n pace, mă simt bătrân sau așa o să fiu peste zece ani. Pentru Camille, a-și pune ochelarii e cam același lucru cu gestul lui Louis de a-și îndepărta șuvița rebelă, intră într-un cod de semne. Camille s-ar putea să fie așa și din cauza înălțimii. Simțind nevoia să se știe bine ancorat în lumea în care trăiește.

Armand strânge mâna lui Camille și fuge la metrou. Camille rămâne pe loc. Ușor descumpănit. Degeaba e atât de drăguță Doudouche și face tot ce poate să-i între în voie, să te întorci seara acasă doar pentru atâta lucru...

Camille a citit pe undeva că abia atunci când nu mai crezi în nimic apare semnul care te poate mântui.

Și chiar așa se și întâmplă.

Ploaia, care tocmai s-a potolit, reîncepe și mai îndrăcit. Camille își ține pălăria cu mâna din cauza rafalelor de vânt și înaintează către stația de taxi, în care nu se vede nici o mașină. În fața lui sunt doi bărbați, sub umbrele negre, nervoși, uitându-se în depărtare, aplecați către stradă, ca niște călători care pândesc nerăbdători un tren întârziat. Camille se uită la ceas. Mai bine metroul. Se întoarce, face câțiva pași, apoi se întoarce din nou. Se oprește și privește manevrele din jurul stației de taxi. O mașină trece foarte încet prin zona rezervată, atât de încet, încât pare un semn de apropiere afectivă, o invitație discretă, vagă, geamul e coborât... Dintr-odată, Camille e convins că a găsit. Nu-l întrebați de ce. Poate fiindcă a epuizat toate celelalte soluții. Cu autobuzul nu era posibil din cauza orarului, cu metroul, prea riscant, cu atâtea camere de supraveghere, ca să nu mai vorbim că, după o anumită oră, când peroanele sunt aproape goale, întotdeauna se găsește câte cineva care să te măsoare din cap până-n picioare. Cu taxiul, nici nu se punea problema. Nici că e mijloc mai bun pentru a fi observat din apropiere.

Prin urmare.

Prin urmare, așa s-a întâmplat. Nu mai stă pe gânduri, își infundă pălăria pe cap, trece pe lângă clientul din fața lui, mormăie o scuză și se apleacă spre geamul coborât.

— Cât face până pe cheiul Valmy?

— Cincisprezece euro?... încearcă șoferul.

Dintr-o țară din est, dar care, oare, la cât se pricepe Camille la accente... Deschide portiera din spate. Mașina pornește. Șoferul ridică geamul. Poartă o haină de lână tricotată în casă, cu fermoar. Camille nu a mai văzut de cel puțin zece ani așa ceva. De când și-a aruncat-o pe a lui. Trec câteva minute, iar Camille închide ochii liniștit.

— Totuși, nu, zice, duceți-mă mai bine pe cheiul Orfevres.

Șoferul se uită în oglinda retrovizoare.

Prim-plan: legitimația de polițist a comandantului Camille Verhoeven.

Louis e pe punctul de a pleca, tocmai își pune paltonul Alexander McQueen, când apare Camille cu prada proaspătă. Louis e uluit.

— Ai o clipă? întrebă Camille și, fără a mai aștepta răspunsul, îl bagă pe șofer într-o sală de interogatoriu și se lasă în fața lui, pe un scaun.

N-are cum să dureze prea mult. De altfel, Camille asta îi și explică insului:

— Eu zic că o să ne înțelegem așa, ca între oameni serioși, nu?

Conceptul de „oameni serioși” e cam complicat pentru un lituanian de cincizeci de ani. În consecință, Camille se refugiază în valori mai sigure, în explicații mai rudimentare și, deci, mai eficiente:

— Noi, poliția, vreau să zic, putem să acoperim toate zonele. Pot mobiliza suficienți angajați ca să închidem accesul la gările de Nord și de Est, Montparnasse, Saint-Lazare, ba chiar și la Invalizi, de unde se pleacă la aeroportul Roissy. Putem curăța două treimi din taxiurile ilegale din Paris în mai puțin de un ceas și putem să-i împiedicăm pe ceilalți să lucreze măcar vreo două luni. Pe cei pe care îi prindem îi aducem aici, îi dăm deoparte pe cei fără acte, cu acte false, cu acte expirate, le ardem o amendă în valoare egală cu prețul mașinii, iar mașina o rechiziționăm. Mda, altfel nu putem face, asta-i legea, înțelegi? Pe urmă, sunt jumătate dintre voi în avioanele de Belgrad, Talin, Vilnius, nu-ți face griji, aici ne ocupăm noi de rezervări, iar pe cei care mai rămân îi băgăm doi ani la răcoare. Ce zici, flăcău?

Taximetristul lituanian nu stăpânește prea bine franceza, dar înțelege esențialul. Mai mult decât neliniștit, se uită la pașaportul lăsat pe masă, pe care Camille îl tot netezește cu dosul palmei, de parcă ar vrea să îl șteargă.

— O să-l păstrez și pe ăsta, dacă nu ai nimic împotriva. Ca amintire a întâlnirii noastre. În schimb, îți dau ăsta.

Și îi întinde mobilul. Expresia comandantului Verhoeven se schimbă brusc, nu mai glumește. Lasă telefonul să cadă pe tăblia metalică a mesei.

— Uite care e treaba: o să bagi în priză gașca asta a voastră. Vreau o fată, douăzeci și cinci-treizeci de ani, arată bine, dar e dusă rău. O jigodie. Unul dintre voi a luat-o marți, pe 11, de undeva dintre biserica și poarta Pantin. Vreau să știu unde a dus-o. Ai douăzeci și patru de ore.

Alex simte că suferințele îndurate în cușcă au zguduit-o considerabil, că încă mai trăiește în umbra acelor evenimente. Groaza că ar putea muri în felul acela, mâncată de șobolani... Numai când se gândește și o apucă tremuratul și, dintr-odată, nu se mai regăsește pe ea însăși. Trebuie să își capete echilibrul, să nu se mai clatine tot timpul. Corpul i-a rămas încovoiat, contracții musculare neașteptate o trezesc în miez de noapte, ca amprenta unei dureri care nu mai vrea să se șteargă odată. Pe întuneric, în tren, i-a scăpat un țipăt. Se spune că, pentru a ne permite să supraviețuim, creierul alungă amintirile neplăcute, păstrându-le doar pe cele frumoase. Poate că așa e, dar probabil că îi ia ceva timp din moment ce Alex, dacă închide ochii mai mult, resimte totul până-n măruntaie și nenorociții ăia de șobolani...

Când iese din gară, e după-amiază. În tren a reușit până la urmă să adoarmă și, trezindu-se de-a binelea abia pe trotuarul parizian, e de parcă ar ieși dintr-un vis dezlânat. Destul de amețită.

Trage de valiza pe role, sub cerul cenușiu. Strada Monge, un hotel, o cameră liberă cu fereastră spre curtea interioară și un iz ușor de fum de țigară. Dezbrăcarea, apoi direct la duș, fierbinte la început, apoi călduț și, în sfârșit, rece, după care inevitabilul halat alb de prosop care transformă hotelurile ordinare în palate ale săracilor. Cu părul ud, anchilozată, înfometată, iat-o acum în fața oglinzii. Singurul lucru care îi place cu adevărat la ea însăși sunt sânii. Îi privește în timp ce își usucă părul. I-au crescut târziu, când își pierduse orice speranță, dintr-odată, pe la treisprezece, dacă nu paisprezece ani. Sau mai târziu? Înainte, „plată ca o scândură”, era tot ce auzea zi de zi la școală. De câțiva ani, prietenele ei purtau deja decolteuri, pulovere mulate, unele aveau chiar sfârcurile clar reliefate, parcă din titan, iar ea, nimic. I se mai zicea și „lopată de pâine”, deși nu a știut niciodată ce e aceea, nimeni nu știa, atâta doar că termenul era utilizat pentru a-i denunța în ochii întregii lumi pieptul înfiorător de plat.

Restul se întâmplase mult mai târziu, la liceu. La cincisprezece ani, pe neașteptate, toate s-au potrivit la locul lor: sânii, zâmbetul, fesele, ochii, tot trupul. Și mersul. Mai înainte, Alex era chiar nasoală, având ceea ce indirect se cheamă un trup în formare, un corp care întârzia să se definească, un fel de nici cal, nici măgar,

genul care nu-ți spune nimic, lipsit de grație, de personalitate, bun, vedeai că e fată, dar nimic altceva, până și mama ei i se adresa cu „biata mea fată”, părând consternată, dar, în realitate, considerând că neajunsurile fizice nu făceau decât să îi confirme tot ceea ce credea despre fiica ei. O netoată. Când Alex s-a machiat pentru întâia oară, mama ei a izbucnit în hohote, nu a spus nici un cuvânt, nimic, doar atât, a izbucnit în hohote de râs, Alex a fugit în baie și-a șters fața și s-a privit rușinată în oglindă. Nici când a coborât înapoi, mama ei nu a zis nimic. Doar un zâmbet în colțul buzelor, extrem de discret, care spunea tot ceea ce credea despre ea. Apoi, când Alex a început să se transforme cu adevărat, mama s-a făcut că nu observă.

Acum, totul a rămas mult în urmă.

Își pune chiloții, sutienul și caută prin valiză, dar nu poate să își amintească ce a făcut cu ea. Nu a pierdut-o, nu, cu siguranță nu, e convinsă că o să-o găsească, întoarce valiza cu fundul în sus, întinde totul pe pat, scormonește prin compartimentele laterale, se străduiește să își amintească, se revede pe trotuar, bun și cum era îmbrăcată? Aha, totul revine pe loc în fața ochilor, bagă mâna printre haine, în căutarea unui buzunar anume.

— Ia uite-o!

O victorie incontestabilă.

— Doar ești o femeie liberă.

Cartea de vizită e ușor îndoită pe la colțuri, cam așa era și când i-o oferise, cu o cută de-a latul. Formează numărul. Spune, cu privirile lipite de pătratul de carton:

— Bună ziua. Felix Maniere?

— Da, cine e?

— Bună, sunt...

Gaură neagră. Prenumele... Ce prenume i-a spus?

— Julia? Alo, tu ești, Julia?

Numai că nu strigă. Alex respiră ușurată. Zâmbește.

— Da, eu sunt.

Vocea pare că vine de departe.

— Sunteți la volan? îl întreabă. Deranjez?

— Nu, ba da, nu, mă rog...

Chiar se bucură să o audă. De-asta se și precipită.

— Atunci cum e, da sau nu? întreabă Alex râzând.

Joacă el tare, dar evident deja a luat bătaie.

— Pentru dumneavoastră, întotdeauna da.

Alex așteptă un pic, pentru a degusta răspunsul prompt, pentru

a-i savura sensul, pentru ceea ce vrea să zică.

— Sunteți drăguț.

— Unde sunteți acum? Acasă?

Alex se așază pe pat și dă din picioare.

— Da. Și dumneavoastră?

— La muncă...

Scurta tăcere care urmează este, pentru ei, un soi de vals al ezitărilor, fiecare așteptând pasul celuilalt. Alex e foarte sigură pe ea. Nu are cum să rateze.

— Mă bucur că m-ați sunat, spune Felix până la urmă. Mă bucur enorm.

Mie-mi spui? Și ce plăcere o să-i facă... Alex îl revede tot mai bine pe măsură ce îi aude vocea, fizicul de bărbat cam dărâmat de efort și care începe să ia în greutate, silueta cu picioare cam scurte și chipul care o emoționează când și-l amintește, care o impresionase de prima dată, ochii lui de o vagă tristețe, cu privirea cam pierdută.

— Și ce faceți la serviciu?

Spunând-o, Alex se întinde în pat, cu fața spre fereastra deschisă.

— Fac calculele pentru săptămâna care urmează, fiindcă mâine plec și, dacă nu urmăresc atent totul, șapte zile, știți cum e...

Se oprește dintr-odată. Alex zâmbeste. Ce distractiv: nu are decât să ridice din sprânceană ori să tacă pentru a-l opri sau pentru a-l porni. Dacă ar fi în fața lui, i-ar ajunge să suradă într-un anume fel, privindu-l în ochi și întorcând ușor capul pentru ca bărbatul să își întrerupă vorbele ori să își schimbe ideea. Exact așa și face. Amuțește, iar lui îi rămân cuvintele în gât, simțind că răspunsul nu e cel potrivit.

— Bun, oricum nu contează, dar dumneavoastră ce faceți?

La prima discuție, la ieșirea din restaurant, făcuse asupra lui acea impresie covârșitoare pe care se pricepe perfect să o provoace bărbaților. Doar cunoaște prea bine rețeta. Mersul puțin nesigur, căderea aproape insesizabilă a umerilor, privirea cu capul puțin lăsat într-o parte și cu ochii larg deschiși, naivi aproape, buzele umezite... Îl revede în seara aceea, pe trotuar, amețit de gândul că ar putea-o avea. Lăcomia sexuală îi transpira prin toți porii. Prin urmare, e foarte simplu:

— Stau întinsă. La mine-n pat.

Nici nu trebuie mai mult, voce gravă și suavă, gata cu amabilitățile, doar atât cât să se creeze starea de incertitudine, de

încurcătură. Tonul denotă informație pură, dar fără conținut. Tăcere. Parcă aude avalanșa neuronală declanșată în mintea lui Felix, care nu mai este în stare să găsească un singur cuvânt. Drept pentru care râde prostește și, cum ea tot nu reacționează, ba, din contră, adună în propria-i tăcere întreaga tensiune de care este în stare, râsul bărbatului e gătuț și se stinge:

— În pat la dumneavoastră...

Felix e complet pierdut. În clipa aceasta nu mai e decât telefonul mobil pe care îl ține la ureche, transformându-se în unde pentru a ajunge până la ea, nu mai e decât aerul respirat de ea și care-i umflă ușor pânțelele ferm, încoronat cu bikini albi și minusculi, pe care-i ghicește minusculi, ba e deja transformat în chiar acești bikini, în țesătura lor, e pur și simplu atmosfera din dormitor, toate microparticulele de praf care o învăluie, nu mai poate scoate un singur sunet, de nimic nu mai este în stare. Alex surâde tandru. Iar el o aude.

— De ce zâmbiți?

— Fiindcă mă faci să râd, Felix.

I-o mai fi spus pe nume până acum?

— Daaa...

Nu prea știe cum trebuie înțeles râsul acela.

— Ce faci diseară? merge Alex mai departe.

Bărbatul înghite în sec de două ori la rând.

— Nimic...

— Deci, mă inviți la cină?

— Diseară?

— Bine, înțeleg, pică prost, îmi pare tare rău...

Surâsul lui Alex se transformă într-un zâmbet larg ascultând torentul vijelios de scuze, de justificări, promisiuni, explicații, precizări, motivații, timp în care își aruncă ochii la ceas. S-a făcut șapte și jumătate seara. Îl întrerupe scurt:

— La opt?

— Da, la opt!

— Unde?

Alex închide ochii și pune picior peste picior: prea e simplu! Lui Felix îi ia mai bine de un minut până să propună restaurantul. Alex se apleacă spre noptieră și își notează adresa.

— E un local foarte bun, o asigură. Adică, în orice caz, e bun... O să vedeți și singură. Dacă n-o să vă placă, putem merge în altă parte.

— Păi, dacă e bun, de ce să mergem în altă parte?

— Ziceam și eu... chestie de gust...

— Corect, Felix, exact asta mă și interesează, să văd care îți sunt gusturile.

Alex închide și se întinde ca o pisică.

Judecătorul a cerut în mod expres să fie prezenți toți, cu cățel cu purcel. Întreaga echipă, în frunte cu Le Guen și Camille și Louis și Armand. Fiindcă ancheta bate jalnic pasul pe loc.

Acum, nici chiar așa... Oricum, a apărut ceva nou. Ceva adevărat, serios, cu totul nou și, ca să aibă cu toții de câștigat, judecătorul i-a solicitat lui Le Guen să adune chiar mai multe elemente decât ar fi nevoie. Nici nu intră bine în biroul de la brigadă, că Le Guen și începe încercările de a-l potoli pe Camille cu priviri pline de subînțelesuri. Cel din urmă simte cum urcă încordarea în el. Cu mâinile la spate, își freacă degetele unele de altele de parcă s-ar pregăti pentru o operație de înaltă precizie. Se uită la judecătorul care intră pe ușă. După cum s-a purtat încă de la inițierea anchetei, poți ghici că, pentru el, singura dovadă de inteligență înseamnă a avea ultimul cuvânt. Și nici azi nu are de gând să lase să-i scape bucățica din gură.

Din punctul de vedere al vestimentației, e ca scos din cutie. Costum sobru, gri, cravată sobră, gri, eleganța eficientă întruchipând Justiția. După costumul cehovian, Camille ghicește că Vidard își va juca rolul ca la teatru. Fără a avea vreun merit. Rolul judecătorului este deja scris, iar piesa s-ar putea intitula: „Cronica unei noutăți anunțate”, fiindcă întreaga echipă știe deja la ce să se aștepte. Rezumatul ar putea fi: „Sunteți cu adevărat niște imbecili!”, întrucât teoria pusă pe tapet de Camille a fost demontată.

Acum două ceasuri, anunțul a căzut ca un trăsnet: o anume Jacqueline Zanetti, patroană de hotel la Toulouse, fusese asasinată. Mai întâi fusese lovită violent în cap, cu o înverșunare evidentă, apoi legată, crima fiind încununată de acidul sulfuric concentrat.

Camille l-a sunat imediat pe Delavigne. S-au cunoscut la începutul carierei, acum douăzeci de ani, cel din urmă fiind acum comisar la Toulouse. În patru ore s-au sunat de șapte sau opt ori, Delavigne este un ins direct, serviabil, solidar și cu totul dedicat amicului lui, Verhoeven. Toată dimineața, Camille, de la birou, a asistat la primele constatări și interogatorii, de parcă ar fi fost la fața locului.

— Fără îndoială, spune judecătorul, este vorba despre aceeași

criminală. De la un asasinat la altul, modalitatea de operare este, în linii mari, identică. Conform raportului, doamna Zanetti a fost omorâtă sâmbătă, la primele ore ale dimineții.

— Hotelul ei este destul de cunoscut pe la noi, a spus Delavigne, un stabiliment *very quiet*.

Mda, așa e Delavigne, își împănează cu bună știință conversația cu anglicisme. Chestie care îl cam scoate din pepeni pe Camille.

— Fata a ajuns în Toulouse marți, s-a dat de urma ei într-un hotel de lângă gară, unde s-a cazat sub numele de Astrid Berma. A doua zi a schimbat hotelul. Miercuri a ajuns la Zanetti, la Pre Hardy, unde s-a instalat sub numele de Laura Bloch, iar joi *în the night* îi trage mai multe telefoane-n cap. Și-n mutră. După care o termină cu acid sulfuric, golește casa de bani, circa două mii de euro și dispare.

— În orice caz, nu face economie de identități...

— Nu, din punctul ăsta de vedere, nimic de zis. Nu știm dacă folosește mașina, trenul sau avionul. O să cercetăm la gară, la autogară, la agențiile de închiriat mașini, printre taximetriști, dar ne trebuie puțin timp.

— Ampretele îi sunt peste tot, subliniază judecătorul și în camera închiriată și în livingul doamnei Zanetti, evident, treaba asta nu o deranjează. Nu apare în fișele noastre, e conștientă de acest fapt, așa că nu are nici un rost să se mai încurce cu ștergerea urmelor. De parcă ne-ar provoca.

Faptul că se află în interior, împreună cu un judecător și un comisar-șef, nu-i împiedică pe ceilalți să asculte de una dintre regulile lui Camille: la ședința de sinteză, toată lumea rămâne în picioare. Camille nu scoate un cuvânt, stând sprijinit cu spatele de ușă. Așteptând continuarea.

— Și mai ce? întrebă Delavigne. Păi, joi seara a însoțit-o pe Zanetti la balul de la Central, o șmecherie destul de *picturesque*...

— În ce sens?

— Se ține acolo un soi de bal al bătrânilor singuri. Celibatari, amatori de dans... Ținută completă, costume albe, eșarfe la gât și rochii cu volane... Mie mi se pare destul de funny, *dar pe tine cred că te-ar cam deprima*.

— Înțeleg.

— Nu, nu prea cred că-ți dai seama...

- Adică?
- Zău, nu-ți poți închipui. Localul ăla ar trebui trecut în circuitul pentru turiști japonezi pe post de *pinnacle of achievement!*
- Albert!
- Ce?
- Poți s-o mai lași în mă-sa cu anglicismele, că, pe bune, m-apucă toți dracii!
- OK, boy!
- Așa e mult mai bine... O fi crima legată de ieșirea la bal?
- Fără date suplimentare, n-aș crede. Nu avem nici o mărturie în acest sens. Seara s-a dovedit „animată”, „simpăticuță”, cineva a zis chiar „formidabilă”, în concluzie o seară de rahat, însă oricum fără probleme, fără certuri, mai puțin inevitabilele cuplări, în care fata nu s-a băgat. Se pare că s-a dovedit deosebit de retrasă. De parcă ar fi fost acolo numai spre a-i face plăcere doamnei Zanetti.
- Se cunoșteau?
- Zanetti a prezentat-o drept nepoata ei. Nu ne-a luat nici măcar un ceas pentru a ne lămuri că nu are nici frați, nici surori. În familia ei nu există mai multe nepoate decât candidate la comuniune într-un bordel.
- Aș zice că la chestia asta chiar nu te pricepi...
- Ba da, stimate domn! La Toulouse, în privința fecioarelor de dus la comuniune, proxeneții noștri sunt inflexibili!
- Sigur, știu că ați aflat toate aceste informații de la colegii dumneavoastră de la Toulouse, adaugă judecătorul. Numai că nu acesta ar fi punctul de interes.
- Hai odată, dă-i drumul, îi răspunde în gând Camille.
- Interesant e că, până acum, nu a omorât decât bărbați mai în vârstă decât ea și că uciderea unei femei de peste cincizeci de ani dă peste cap ipoteza. Mă refer la teoria domnului comandant Verhoeven cu natura sexuală a crimelor.
- Parcă era și a dumneavoastră, domnule judecător.
- Vocea lui Le Guen. Clar, i s-a acrit și lui.
- Corect! confirmă judecătorul.
- Și zâmbește aproape mulțumit.
- Am făcut cu toții aceeași greșală.
- Nu e nici o greșală, intervine Camille.
- Toți își îndreaptă privirile spre el.

— Pe scurt, zice Delavigne, la bal s-au dus împreună, aici dăm pe afară de mărturie de la prietenii și cunoștințele victimei. Fata

este descrisă drept politicoasă, *smiley (sorry)*, toată lumea a recunoscut-o după portretul-robot pe care mi l-ai trimis. Drăguță, zveltă, cu ochii verzi, șaten-roșcată. Două femei sunt sigure că era vorba despre o perucă.

— Cred că au dreptate.

— Și-au petrecut seara la Central, apoi s-au întors la hotel pe la trei dimineața. Crima trebuie să fi avut loc la puțin timp după ce au ajuns acasă întrucât (aici e ditamai aproximarea, ce să zic, trebuie să așteptăm rezultatul autopsiei pentru a fi siguri) legistul consideră că fapta a fost comisă pe la trei și jumătate.

— Să se fi certat?

— Posibil, dar atunci a fost o ceartă în toată legea. Ca s-o-nchei cu acid sulfuric...

— Nimeni nu a auzit nimic?

— *No one. Sorry...* Ce-ai vrea, la ora aia toată lumea trăgea la aghioase. Și apoi, vreo câteva telefoane-n freză nu fac cine știe ce zgomot.

— Zanetti asta trăia singură?

— Depinde de perioadă, după câte se știe. În ultima vreme, da, era singură.

— Nu ipoteza contează, domnule comandant. Puteți să vă cramponați de orice teorie vreți, chestia asta nu ne face să înaintăm nici cu un deget și, din păcate, nici nu schimbă rezultatul. Avem de-a face cu o criminală total imprevizibilă, care se deplasează rapid și des, care ucide la întâmplare bărbați și femei, care se mișcă în voie și nici că-i pasă de noi din moment ce nu se află în fișierele noastre. În consecință, întrebarea mea este simplă, domnule comisar-șef: cum credeți că vom pune mâna pe ea?

— Bine, dacă zici că e vorba doar de o jumătate de oră... Dar mă conduci pe urmă până acasă?

Felix e gata să promită absolut orice. Totuși, are senzația că lucrurile nu merg cum ar trebui cu Julia, că acesteia nu i s-a părut pasionantă conversația. Încă de prima dată, de la plecarea de la restaurant, a simțit că nu se ridicase la nivelul ei, iar adineauri, la telefon, tot nu a găsit calea cea bună. Avea totuși scuza că, în clipa în care îl sunase, i se păruse atât de incredibil, încât își pierduse cumpătul. Acum și ideea cu cina. De unde i-o fi venit în minte tocmai restaurantul ăla? Bine, ce să fi zis luat așa, pe nepregătite?... Fata asta te sună întinsă în pat, ți-o mai și spune, pe urmă diseară, de acord, diseară, unde? Sigur că nu mai știi pe ce lume te afli și dai drumul la ce-ți amintești din prima, după care...

La început, o distrase să îl excite. Mai întâi cu rochia aleasă. Știa ce efect urma să aibă. Și nu ratase: când o văzuse, maxilarul inferior era cât pe ce să îi cadă pe trotuar. După care, Alex zisese:

— Bună seara, Felix...

Punându-și mâna pe umărul lui, îi atinsese foarte ușor obrazul cu buzele, rapid, cu un gest de familiaritate. Și l-a simțit topindu-se din picioare pe Felix ăsta, l-a pus cu roțile-n sus modul ei de a acționa, fiindcă putea să însemne la fel de bine „de acord, la noapte vom fi împreună” sau „să rămânem prieteni”, de parcă ar fi fost colegi de serviciu. Alex se pricepe excelent la chestiile astea.

L-a lăsat să îi povestească viața lui profesională, cu scannerele, imprimantele, firma, șansele de promovare, colegii care nu-i ajungeau nici până la degetul mic și ultimul venit lunar, Alex lăsase chiar să îi scape un „Ah!” admirativ, iar Felix se umflase în pene, având impresia că a crescut cu acea ocazie în ochii ei.

Nici vorbă însă, pe Alex o distrează la acest bărbat figura lui care îi provoacă senzații puternice, derutante, dar, mai ales, să îi observe violența dorinței. Doar din acest motiv e aici. Gândul că o vrea în patul lui îi tâșnește prin toți porii. Virilitatea îi este gata să explodeze la cea mai mică scânteie. Când îi zâmbește, îl vede atât de încordat, de-ai zice că e gata să ridice masa. Cam așa s-ar întâmpla prima dată? O fi vreun ejaculator precoce? se întrebă Alex.

Ei, de-acum sunt în mașină. Alex își ridică rochia puțin mai sus

decât s-ar cuveni, e mai mult decât poate bărbatul să suporte, deja au plecat de zece minute, așa că îi pune palma pe coapsă, sus, foarte sus. Alex nu zice nimic, ci închide ochii, zâmbind în sinea ei. Când îi redeschide vede clar că l-a scos din minți, că, dacă ar avea cum, acolo, pe șoseaua de centură i-ar trage-o. Ia te uită unde au ajuns, tocmai trec de poarta Villette, pe aici pe undeva semiremorca l-a făcut praf pe Trarieux. Alex se simte ca-n paradis, palma lui Felix mai urcă un pic, dar i-o oprește. Gestul e calm, cald, părând mai degrabă o promisiune decât o interdicție. Îl prinde de încheietura mâinii într-un asemenea fel încât... Dacă rămâne tot în erecția asta, gagiul nu mai ajunge întreg la destinație, face explozie în zbor. Nu mai spun nimic, atmosfera din mașină e pur și simplu palpabilă, fierbinte, iar tăcerea a rămas suspendată ca o rachetă de semnalizare pe cer. Pe Alex nu o neliniștește faptul că Felix conduce repede. După ieșirea de pe centură, o cetate imensă, un rând enorm de imobile cam triste. Bărbatul parchează mașina dintr-o mișcare, se întoarce spre ea, dar Alex e deja afară, netezindu-și rochia cu dosul palmei. Iese și el și se îndreaptă spre clădire fără să își mai ascundă umflătura din pantaloni, pe care ea se face că nu o vede. Ridică ochii spre cele douăzeci de etaje.

— La doisprezece, îi spune el.

Pereții sunt cam coșcoviți, murdari, plini de inscripții obscene. Câteva cutii poștale sparte. Lui parcă i-ar fi rușine, s-ar zice că abia acum se întreabă de ce nu o fi dus-o la un hotel. Cuvântul „hotel”, însă, pronunțat chiar la ieșirea din restaurant, nu ar fi putut însemna decât „vreau să te fut”, așa că nu îndrăznise să-l pronunțe. Uite că, dintr-odată, i se face rușine. Alex îi surâde pentru a-l asigura că nu are nici o importanță și, la drept vorbind, așa și este, pentru ea nu are nici o importanță. Ca să-l liniștească complet îi pune încă o dată mâna pe umăr și, pe când el își caută cheile, îl sărută scurt, fierbinte în partea de jos a obrazului, chiar lângă gât, acolo unde știe că-l trec fiori. Bărbatul încremenește parcă, își revine, deschide ușa, aprinde lumina și spune:

— Intră, mă întorc imediat.

Apartament de celibatar. De bărbat divorțat. Felix se repede în dormitor. Alex își scoate haina, o lasă pe canapea și se întoarce pentru a-l privi. Patul nu este făcut, de altfel nimic nu este aranjat, iar el încearcă să rezolve cu gesturi ample. Când o observă în prag îi zâmbește încurcat, își cere scuze, încearcă să încheie cât mai repede, chiar se grăbește să pună totul la punct, să se scoată cum

o putea. Un dormitor fără inger păzitor, un dormitor de bărbat fără femeie. Un computer vechi, haine răspândite prin tot locul, o valiză diplomat demodată, un trofeu de fotbal din vremuri imemorabile pe o etajeră, într-o ramă o reproducere în serie a unei acuarele, din cele ce se găsesc de obicei prin camerele de hotel, scrumiere pline ochi, acum e în genunchi pe pat, întinzând cearșaful, aplecat mult înainte, Alex se apropie, e chiar în spatele lui, ridică trofeul de fotbal cu ambele mâini deasupra capului și, încă de la prima lovitură în ceafă, colțul de marmură al soclului pătrunde în craniu vreo trei centimetri. Zgomot surd, ca o vibrație a aerului. Violența șocului o dezechilibrează, face un pas în lateral, se întoarce spre pat, caută un unghi mai bun, ridică iarăși brațele deasupra capului și lasă iarăși să cadă trofeul, cu toate puterile, țintind atent. Marginea soclului sparge osul occipital, Felix e prăbușit pe burtă, cuprins de convulsii... E dat gata. Economie de energie.

Poate că deja e mort și doar sistemul neurovegetativ motivează contracțiile.

Se apropie, se apleacă din curiozitate, îl ridică de umăr, ba nu, pare doar inconștient. Geme și tot mai respiră. Pleoapele i se mișcă din reflex. Craniul e atât de zdrobit încât, din punct de vedere clinic, e pe jumătate mort. Ba, să zicem, pe două treimi.

Prin urmare, nu chiar mort.

Cu atât mai bine.

În orice caz, după câte-a luat în sfecclă, mare pericol nu mai reprezintă.

Îl întoarce pe spate. E greu, dar nu mai opune nici o rezistență. Prin jur sunt suficiente cravate, curele, destul pentru a-i lega bine mâinile și gleznelor, chestie de câteva minute.

Alex se duce în bucătărie, în trecere își ia geanta, se întoarce în dormitor, scoate flaconul, se așază călare pe pieptul lui, îi sparge câțiva dinți forțându-i maxilarul cu piciorul lămpii, îndoiaie o furculiță și i-o bagă în gură ca să o țină deschisă, se dă la o parte, îi afundă gâtul sticlei până-n laringe, în care îi varsă liniștită jumătatea de litru de acid sulfuric concentrat.

Lucru care, inevitabil, îl trezește.

Nu pentru mult timp.

Ar fi jurat că imobilele de genul acesta sunt deosebit de zgomotoase. De fapt, noaptea e chiar liniște, iar orașul, de jur împrejur, e destul de frumos văzut așa, de la etajul doisprezece. Caută repere cunoscute, dar e destul de greu să înțeleagă pe

întuneric unde se găsește. Nu observase nici că șoseaua de centură trece destul de aproape, probabil că pe acolo o luaseră, dacă este așa, atunci Parisul este de partea cealaltă. Alex are simțul orientării...

În apartament e dezordine, însă de laptop Felix avea grijă, o geantă frumoasă și bine aranjată, cu compartimente pentru dosare, pixuri, cablu de alimentare. Alex ridică ecranul, deschide aparatul, se conectează la internet, aruncă amuzată o privire la site-urile cele mai frecventate, unele pornografice, altele de jocuri on line. Se întoarce spre dormitor:

— Ce mai șmecheraș și Felix al nostru!...

Apoi își tastează numele. Nimic. Poliția tot nu știe cine este. Zâmbește. E gata să închidă, se răzgândește, tastează *poliția – mandate de cercetare – crime*, trece de primele rezultate și, în sfârșit, găsește. Este căutată o femeie care are la activ mai multe crime, se face apel la posibili martori, Alex are reputația unei „periculoase”. Acum, dacă e să te iei după starea în care se află Felix, în cealaltă cameră, calificativul e meritat cu prisosință. Și, cinstit vorbind, portretul-robot e mai degrabă reușit. Probabil că au folosit fotografiile făcute de Trarieux pentru a-l realiza. Fără îndoială, se descurcă bine băieții ăștia de la poliție. Doar atât, cu genul ăsta de privire absentă, chipurile par întotdeauna cam moarte. Dacă schimbi pieptănătura și culoarea ochilor, ai altă persoană. Exact asta va și face. Alex închide scurt laptopul.

Înainte de plecare, mai aruncă o privire prin cameră. Trofeul de fotbal a rămas pe pat, cu colțul lui însângerat, de care sunt lipite fire de păr. Reprezintă un fotbalist surprins în clipa în care trage un șut care ar trebui să fie și golul victoriei. În schimb, victoriosul din pat nu prea pare să fi câștigat meciul. Acidul i-a topit tot gâtul, care nu mai este acum decât o grămadă de cărnuri dezintegrate, albe și trandafirii. S-ar zice că dacă ai trage ceva mai tare, ai putea desface capul dintr-o mișcare. Ochii i-au rămas deschiși, holbați, dar e limpede că peste ei a trecut o umbră, ca un voal mai care le-a stins privirea, de parcă ar fi ochii de sticlă ai unui urs de pluș. Alex a avut unul și știe.

Fără să îl mai întoarcă, bagă mâna dedesubt, în buzunarul hainei, după chei. Coboară scările și ajunge în parcare.

Utilizează telecomanda de deschidere a oblonului parcării în ultimul moment, când e gata să urce în mașină.

În următoarele cinci secunde demarează. Coboară cu totul geamul, fiindcă nu-i place mirosul de tutun. Alex își zice că, de

acum, Felix s-a lăsat de fumat, ceea ce îi va face bine. Cu puțin înainte de intrarea în oraș, face un ocol și oprește mașina pe malul canalului, în fața antrepozitelor Topitoriei de Stat. În întunericul nopții, construcția enormă seamănă cu un animal preistoric. Pe șira spinării o trec fiori, reamintindu-și ce i s-a întâmplat aici. Deschide portiera, face câțiva pași și urcă înapoi, în mașină.

La ora asta nu e nevoie de mai mult de douăzeci de minute pentru a ajunge în parcare de la Cite de la Musique.

Lasă automobilul în parcare de la al doilea etaj al subsolului, aruncă apoi cheile în canalul de scurgere și se îndreaptă către metrou.

Treizeci și șase de ore pentru a da de urma șoferului care făcea pe taximetristul și care luase fata de la Pantin.

Termenul fusese depășit cu douăsprezece, dar rezultatul apăruse.

Se merge cu trei mașini fără însemne specifice, către strada Falguiere. Nu prea departe de locul de unde a fost răpită. Camille e îngrijorat. În seara în care a avut loc incidentul, au interogat toți vecinii, fără cel mai mic rezultat.

— Să ne fi scăpat ceva atunci? îl întreabă pe Louis.

— Nu neapărat.

Și totuși...

Acum sunt în taximetrul unui slovac. Un tip deșirat, cu fața ca o lamă de cuțit și ochii nervoși. Treizeci de ani probabil, chelie precoce pornind din vârful capului, ca la călugări. A recunoscut fata după portretul-robot. Nu și ochii, a zis. Normal, aici are ochi verzi, altădată fusese descrisă ca având ochi albaștri, cu siguranță utiliza lentile de contact. Dar tot ea era.

Slovacul conduce mai mult decât prudent. Louis se pregătește să intervină, însă Camille i-o ia înainte. Dintr-o mișcare se împinge înainte, pe banchetă, picioarele îi ating podeaua așa că, în mașina destul de mare, ceva gen 4X4, mai că ar putea sta în picioare fără să atingă plafonul cu capul, ceea ce îl irită încă și mai tare. Pune mâna pe umărul șoferului:

— Dă-i drumul mai repede, băiete, n-are cine să te oprească pentru depășirea vitezei legale.

Extrem de impulsiv băiatul. Accelerează brusc și Camille se trezește împins până în fundul scaunului din spate, cu picioarele în aer, nu tocmai genul de chestie care ar fi fost de făcut, slovacul pricepe imediat, încetinește și dă drumul unui șuvoi de scuze și-ar da toți banii, mașina și nevasta numai să uite domnul polițist incidentul. Camille vede roșu în fața ochilor, însă Louis îi pune palma pe braț întorcând capul, doar nu e momentul pentru prostii de felul ăsta. Privirea nu cuvintele acestea le spune, ci, mai degrabă, ceva de genul: Am cam pierde vremea dacă ne înfuriem, fie și cât de cât, nu credeți?

Strada Falguiere, strada Labrouste.

Pe drum, șoferul povestește. Tariful fusese fixat la douăzeci și

cinci de euro. Când o observase, în apropierea stației de taxi fără nici o mașină, de lângă biserica Pantin, fata nu mai stătuse să discute, deschisese portiera și se lăsase să cadă pe banchetă. Era ruptă de oboseală, mirosea urât a transpirație, a murdărie, chestii de-astea. Drumul îl parcurseseră în tăcere, capul fetei se mișca în toate părțile de parcă nu și-ar fi putut înfrânge somnul, dar pe slovac nu îl interesau motivele. O fi fost drogată? Ajunși aici, în cartier, se întorsese, dar fata nu se uita la el, ci fixa strada prin geam, apoi îl privise și ea de parcă ar fi căutat ceva sau nu și-ar fi dat seama pe unde se află, după care îl anunțase:

— O să așteptăm puțin... Puteți să trageți pe dreapta?

Și îi arătase un loc ceva mai în față. Nu așa se înțelesesem. Șoferului îi sărise muștarul. După felul în care redă scena se poate intui atmosfera: fata afundată pe scaunul din spate, tăcând, iar șoferul în criză de furie, doar se pricepe el la șmecherii de-astea, nu e genul care să se lase băgat în rahat de te miri cine, mai ales de-o gagică. Numai că aceasta îi spusese, fără să se fi uitat la el:

— Ia nu mă freca la cap, ori așteptăm ori mă car.

Nici nu mai era nevoie să îi spună că nu are de gând să dea vreun ban. Bine, ar fi putut să zică „așteptăm sau chem poliția”, dar, nici vorbă, amândoi știau cam cum stătea treaba, erau cam în aceeași situație, adică nu se prea pupau cu legea. Egalitate de forțe. Prin urmare, taxiul se urnise, ea arătase despre ce loc era vorba și acolo și parcase.

— Aștept pe cineva, n-are cum să dureze prea mult, adăugase fata.

Slovacului nu îi plăcuse cu nici un chip să rămână așa, fără nimic de făcut și cu individa care putea. Fără să știe pe cine și de ce așteaptă. Fata ținuse să se plaseze cu fața spre stradă, uitându-se atentă la un loc anume (slovacul arată în față, nimeni nu știe spre ce trebuie să privească, doar că înainte, asta-i tot). Chestia cu întâlnirea, că trebuia să apară cineva, nu o crezuse nici o secundă. Nu părea periculoasă. Mai degrabă neliniștită. Camille îl ascultă spunând cum așteptaseră. Ghicește că șoferul, neavând altceva mai bun de făcut, începuse să își imagineze tot soiul de povești cu fata aceea, povești de gelozie, de iubire ratată, că, probabil, pândea un bărbat sau o femeie, o rivală, dacă nu cumva era vorba despre vreo poveste de familie din cele cu mult mai frecvente decât s-ar putea crede. Își aruncase privirea în oglinda retrovizoare. Nu era urâtă, dacă ar fi fost curată ar fi fost cu totul altceva. Sleită de puteri cum era, chiar că te întrebai de unde-o fi scăpat...

O vreme rămăseseră amândoi la pândă. De întâmplat, nu se întâmpla nimic. Camille înțelege că fata dorea să vadă dacă Trarieux aflase despre evadarea ei și dacă nu cumva o aștepta pe undeva, pe lângă casă.

La un moment dat, scosese trei hârtii de zece euro și ieșise din mașină fără să spună vreun cuvânt. Șoferul o văzuse plecând în direcția indicată, dar nu se mai uitase după ea și, neavând nici un chef să rămână pe acolo în miez de noapte, o întinsese cât putuse de repede. Camille coboară și el. În seara răpirii trecuseră prin filtru întreaga zonă, până unde se aflau acum. Ce oare să se fi întâmplat?

Ies cu toții din mașini. Camille face semn către imobilele din față.

— Locuiește într-una din clădirile a căror intrare se vede de aici. Louis solicită imediat echipe suplimentare. Ceilalți...

Distribuie rolurile. Toată lumea la treabă, e grabă mare. Camille se sprijină gânditor de portiera taxiului.

— Pot să plec? întrebă încet șoferul, parcă temându-se să nu fie auzit.

— Poftim? Nu, nu, pe tine te păstrez.

Camille îi privește mutra alungită, ca o zi de post. Zâmbește.

— Hai, c-ai urcat în grad. Ești șoferul personal al unui comandant de poliție. Nici până acum nu ți-ai dat seama că te afli în țara ascensiunii sociale?

— Era tare drăguță! zice vânzătorul arab.

Armând s-a oferit să-l interogheze. Mereu se prezenta voluntar când era vorba despre comercianți, mai ales despre cei din băcăniile, chilipir care nu se arăta în fiecare zi. Când pune întrebări, sperie cu alura lui ciudată, de aurolac, merge printre rafturi, impresionează cu tot felul de apropouri neliniștitoare și, de parcă nu s-ar întâmpla nimic, devalizează magazinul luând de ici un pachet de gumă de mestecat, de dincolo o cutie de Coca Cola, încă una, pune întrebări privind în gol, iar vânzătorul îl vede cum își umple buzunarele pigulind ba o tabletă de ciocolată, ba niște pungulițe cu bomboane, ba ceva biscuiți, măcar niște napolitane trase-n ciocolată, căci lui Armand tare-i mai plac dulciurile. Deși nu află mare lucru despre fată, insistă. Cum o chema? Nu plătea decât cash, niciodată cu cardul ori cu cecuri? Venea deseori? Cum era îmbrăcată? Bun și în seara aceea ce cumpărase exact? Când buzunarele stau să plesnească, spune vă mulțumesc pentru colaborare și se duce să le golească în portbagaj, unde are întotdeauna pungi folosite pentru ocazii similare.

Pe doamna Guenaude o descoperă Camille. Are cam șaiszeci de ani, e greoaie, iar părul îl poartă sub casca de baie. Grasă și roșie în obraji ca o măcelăreasă, cu priviri alunecoase. Și foarte enervantă. Cu adevărat foarte, foarte, foarte enervantă, răsucindu-se în fel și chip ca o școlăriță căreia i-ai propune să i-o tragi, genul de femeie care calcă pe nervi comandantii de poliție. Dar și genul care sună la poliție fără multă vorbă, înfășurându-se în suverana condiție de proprietar. Nu, era pur și simplu o vecină oarecare, cum să zică, dacă o cunoștea? Da și nu. Greu să-i înțelegi răspunsurile care numai a răspunsuri nu seamănă. Ce enervant!

Camille are nevoie de patru minute ca s-o pună în dificultate pe doamna Guenaude. Gabrielle. Care detestă minciuna, escrocheria și ipocrizia. Și reaua-voință. Ea și soțul ei fuseseră brutari-patiseri. Pe 1 ianuarie 2002, Dumnezeu coborâse din ceruri pe pământ, sub forma trecerii la euro. Or, când se deplasează în persoană pe pământ, Dumnezeu nu e genul care să se zgârcească la minuni. Înmulțind pâinile, înmulțise și mălaiul din buzunare. De șapte ori. De azi pe mâine. Dumnezeu are geniul simplificării lucrurilor.

Ajunsă văduvă, tușa Guenaude închiriaza la negru tot ce are. Pentru a face un bine, „că dac-ar fi pentru mine...” În ziua în care

sticleții asaltaseră cartierul, nu fusese acasă. Eram la fi-mea, la Juvisy. Bun, nu contează. La întoarcere, când aflase că fata căutată semăna îngrozitor cu fosta ei locatară, nu sunase la poliție, n-aveam de unde ști că era chiar ea, dacă i-ar fi dat prin cap, sper că nu vă îndoiiți că...

— Cred că vă bag la zdup, zice Camille.

Se-ngălbenește, deci amenințarea are efect. Pentru a o liniști, Camille adaugă:

— Așa că, la pârnaie, cu economiile pe care le-ați făcut, vă puteți asigura toate suplimentele de la cantină.

Așadar, aici, pe fată o chema Emma. De ce nu? După Nathalie, Lea, Laura, Camille se așteaptă la orice. Ca să se uite la portretul robot, doamna Guenaude trebuie să se așeze. Numai că nu se așază, se prăbușește. Da, ea e, chiar ea e, ah, ce emoție, se apasă cu mâna pe piept, iar Camille se întreabă dacă nu cumva o va șterge pentru a-și întâlni bărbatul în paradisul răufăcătorilor. Doar trei luni stătuse Emma la ea, nu primise nici o vizită, mai lipsea uneori, însă săptămâna trecută fusese nevoită să plece în grabă, tocmai se întorsese dintr-o deplasare în provincie cu un torticolis, alunecase și căzuse pe undeva, prin sud, plătise cele două luni, avea o problemă în familie, după câte îi explicase și părea foarte îngrijorată din cauza plecării intempestive. Brutăreasa dă din ea tot ce are, nu mai știe cum să facă să îl mulțumească pe comandantul Verhoeven. Dacă ar îndrăzni, i-ar propune o sumă de bani. Uitându-se însă la micul polițai cu privirea lui înghețată, simte că n-ar fi cel mai bun lucru. Camille reface povestea, în pofida dezordinii informațiilor. Doamna Guenaude îi arată un sertar în care se află o bucată albastră de hârtie cu adresa pe care o primise. Camille nu se grăbește, nu-și face iluzii, deschide totuși sertarul și își scoate telefonul mobil.

— E scrisul ei?

— Nu, al meu.

— Așa mă gândeam și eu...

Dictează adresa și rămâne cu telefonul lipit de ureche. În față, deasupra bufetului, e un goblen înrămat, reprezentând un cerb pe sub bolta unei păduri de culoarea mărului verde.

— Pare cam prost cerbul ăsta...

— L-a făcut fata mea, încearcă s-o dreagă doamna Guenaude.

— Chiar că sunteți un pericol.

Coana Guenaude scormonește de zor prin fundul memoriei. Emma lucra la o bancă, nu știe la care, una străină parcă. Camille

pune întrebări, dar știe deja toate răspunsurile, bătrâna pune mâna pe o groază de bani, așa că nu se făcea să-și bage nasul în treburile altora, doar așa sună contractele nescrise când te apuci să închiriezi la negru.

Adresa e falsă. Camille închide telefonul.

Louis sosește cu doi specialiști de la criminalistică. Proprietăresei i se taie picioarele și nu-i poate însoți când aceștia urcă la etaj. Nu, încă n-a găsit pe altcineva căruia să îi reînchirieze. Polițiștii știu deja ce vor descoperi în apartamentul Emmei: amprente de la Lea, ADN-ul Laurei, urmele lui Nathalie.

Camille mai toarnă ceva gaz pe foc:

— Era să uit: o să fiți acuzată și pentru complicitate la crimă. La crime, vreau să zic, la plural...

Deși pe scaun, Gabrielle Guenaude caută ceva de care să se țină și nu dă decât de tăblia mesei. E transpirată toată, în transă aproape.

— Stați, stați așa! Îl cunosc pe cel de la firma de mutări!

Camille se întoarce spre ea.

— Cutii, mobile demontate, nu avea mare lucru, știți cum e, începe femeia înfrigurată.

Camille înțelege că pentru matracuca asta de Guenaude persoanele care nu posedă mare lucru sunt nimic ori nu e cine știe ce de capul lor. Camille sună imediat la firmă în cauză, secretara nu se arată prea grăbită să comunice, pe bune, așa, prin telefon nu poate da nici un fel de informații, doar nu știe cu cine are de-a face.

— OK, răspunde Camille, o să vin personal! Vă previn, însă, că, dacă ajung până acolo, vă închid taraba cel puțin un an, vă torn un control fiscal de-o să spuneți și ce bani ați avut la grădiniță, iar pe dumneavoastră personal vă bag la pușcărie pentru obstrucționarea justiției și, în caz că aveți copii, vi-i trimit direct la DDASS⁴!

Deși imposibilitatea faptului e mai mult decât evidentă, amenințarea își face efectul: secretara se sperie, îi dă adresa depozitului de mobile și numele sub care fata și le lăsase – Emma

⁴ Direction Departementale des Affaires Sanitaires et Sociales – instituție descentralizată pentru politici sanitare și sociale, cu rol de control administrativ și judiciar, care, deși nu se mai ocupă cu instituționalizarea copiilor, a rămas astfel în mentalul colectiv francez. (N.T.).

Szekely.

Camille cere să îi repete pe litere.

— Cu S și Z la început, da? Uitați cum stau lucrurile: interziceți imediat accesul la boxa respectivă. M-ați înțeles? Absolut nimeni nu mai intră acolo! E clar?

Nu sunt decât zece minute până la depozit. Camille închide și urlă din nou:

— O echipă! Acum!

Și se năpustește spre scări.

Din precauție, Alex coboară în parcare pe scări. Motorul Renaultului Clio demarează doar la un sfert de cheie. Înăuntru e răcoare. Înainte de a demara se uită în oglinda retrovizoare. Deși obosită, își trece vârful arătătorului pe sub ochi și își trimite un zâmbet care se transformă în grimasă. Scoate limba și pornește.

Treaba încă nu e gata. Scoate cardul de acces, iar în partea de sus a rampei se ridică bariera vopsită în alb și roșu. Calcă pedala de frână. Un polițist în uniformă e în fața ei, ridicând brațul în sus, îndreptându-l către ea cu arătătorul întins, cu picioarele desfăcute, somând-o să se oprească, după care se întoarce aducând brațele la orizontală pentru a sublinia interdicția. Prin față le trece un convoi de mașini fără însemne, cu sirenele urlând.

În clipa următoare zărește un cap chel depășind doar cu puțin limita de jos a ferestrei uneia dintre mașini. Parcă ar fi un cortegiu prezidențial. După aceea, polițistul îi face semn că poate trece. O ia imediat la dreapta.

Demarează cam dintr-o bucată, așa că, în portbagaj, cele două cutii mici cu înscrisul „Personal” se lovesc una de alta, însă Alex e liniștită, sticlele cu acid sunt, ca de fiecare dată, bine împachetate. Nu e nici un risc.

E aproape zece seara. Un fiasco. Camille și-a regăsit cu greu calmul. Mai ales nu trebuie să se mai gândească la fața comică a administratorului depozitului, un cretin cu tenul palid și cu lentile groase și murdare, cu adevărat ochelari de cal, ba încă și mai și.

Din punctul de vedere al comunicării: fata – care fată? Mașina – care mașină? Lăzile – care lăzi? Se deschide boxa în care sunt lăsate lucrurile fetei și toată lumea e cu sufletul la gură. Totul e aici, zece cutii închise cu scotch, efectele ei personale. Se năpustesc asupra lor, Camille ține să le desfacă pe toate chiar acum. Numai că mai sunt chestiunile de procedură, inventarul, operațiunea e grăbită cu un telefon dat judecătorului, se ia totul, cutiile, mobilele demontate, până la urmă nu e cine știe ce greutate și există speranța ca, astfel, să se mai limpezească informațiile și să i se afle identitatea. Ancheta a ajuns la o cotitură esențială.

Unda de nădejde îndreptată către camerele de supraveghere de la fiecare etaj se evaporă rapid. Nu din cauza duratei conservării înregistrărilor, ci fiindcă sunt montate doar de formă.

— Sunt decorative, dacă vreți, adaugă administratorul pufnindu-l râsul.

A fost nevoie de întreaga seară pentru a fi făcut inventarul și pentru ca specialiștii să preleveze probele indispensabile. Fuseseră puse deoparte mobilele, o adunătură din cele din care se vând peste tot, corpurile de bibliotecă, masa pătrată de bucătărie, patul cu somieră, saltelele pe care criminaliștii le verificaseră cu bețișoare cu capete de bumbac și pensete. Pe urmă au golit cutiile. Haine de sport, de plajă, de vară, de iarnă.

— Din astea se vând prin toate hipermarketurile din lume, spune Louis.

Aproape două cutii de cărți. Numai ediții de buzunar. Celine, Proust, Gide, Dostoievski, Rimbaud. Camille citește titlurile: *Călătorie la capătul nopții*, *O iubire a lui Swan*, *Falsificatorii de bani*. Louis cade pe gânduri.

— Ce e? îl întreabă Camille.

Louis nu răspunde imediat. *Legături periculoase*, *Crinul din vale*, *Roșu și negru*, *Marele Gatsby*, *Străinul*.

— Ai zice că e raftul unei liceene.

Și, într-adevăr, alegerile par urmarea unei decizii aplicate, exemplare. Toate cărțile au fost citite și deseori recitite, unele sunt de-a dreptul făcute ferfeniță, cu pasaje întregi subliniate, uneori până la ultima pagină. Poți vedea semne de exclamare, de întrebare, x-uri mai mici ori mai mari, cel mai adesea cu stiloul cu cerneală albastră, aproape ștearsă.

— Citește exact ce trebuie, vrea să o facă așa cum se cuvine și e meticuloasă, confirmă Camille. O imatură?

— Nu știu. Poate o regresivă.

Lui Camille îi cam scapă rafinamentele de judecată ale lui Louis, dar sesizează esențialul. Maturizarea fetei nu e încheiată. Nu cu totul.

— Vorbește puțin italiana și engleza. A început clasicii literaturii universale, dar nu i-a dus până la capăt.

Camille își notează și asta. *Logodnicii, Amantul fără domiciliu fix, Numele trandafirului*, dar și *Alice, Portretul lui Dorian Gray, Portret de femeie* sau *Emma*, în original.

— Fata despre care s-au cules mărturiile în cazul uciderii lui Maciak parcă vorbea cu un accent străin, nu?

Pliante turistice le confirmă ipoteza.

— Nu e o proastă, a făcut ceva școală, vorbește două limbi străine, bine, nu perfect, dar tot înseamnă un exercițiu direct în limbile respective... Chiar o vezi alături de Pascal Trarieux?

— Ori seducându-l pe Stefan Maciak? completează Louis.

— Ori asasinând-o pe Jacqueline Zanetti?

Louis își notează rapid. Prin intermediul pliantelor s-ar putea recompune itinerarul fetei, cel puțin parțial, pe unele dintre cataloagele agențiilor de turism există datele de apariție, s-ar putea trece la o redesenare din bucăți numai că, în toată povestea, nu există nici un nume. Nici un document oficial. Nici o urmă care să permită identificarea. Ce viață să ducă, oare, o fată care are atât de puține lucruri de care să fie legată?

La încheierea serii, concluzia cade cu greutatea certitudinii:

— A triat totul. Nu există nici un obiect personal, în caz că poliția ar da de ascunzătoare. Nimic care să ne poată ajuta.

Cei doi se ridică în picioare. Camille își pune haina, dar Louis ezită, ar mai rămâne puțin să mai scormonească, să mai caute.

— Nu te mai omorî, bătrâne, lasă Camille să-i scape. Are o carieră bogată în urmă și, după cum se organizează, s-ar putea să mai aibă încă destulă de-acum încolo.

E și opinia lui Le Guen.

Începe seara de sâmbătă. Sunt pe cheiul Valmy.

I-a dat un telefon lui Camille, iar acum stau amândoi pe terasa La Marine. Poate că din cauza apei de alături, care te duce cu gândul la pește, au optat pentru vinul alb. Le Guen s-a așezat prudent. A mai văzut scaune care n-au fost în stare să-i reziste. Cel de sub el a rezistat șocului.

Când stau de vorbă în afara orelor de program, cel mai adesea urmăresc o schemă fixă, vorbind de toate și despre nimic, problemele de serviciu rămânând pentru ultimele secunde, schimbă despre ele două sau trei fraze.

Firește, astăzi, în mintea lui Camille se învârte doar vânzarea tablourilor la licitație. Cea care va avea loc mâine dimineață.

— Chiar n-ai păstrat nimic? se miră Le Guen.

— Nu. Lichidez stocul. Dau tot.

— Parcă înțelesesem că deja le-ai vândut.

— Nu, tablourile acum le vând. Și banii îi dau. Pe toți.

Lui Camille i-ar fi imposibil să spună când a luat hotărârea, a apărut așa, dintr-odată, dar simte că e o hotărâre matură. Le Guen nu comentează. Totuși, întrebarea e mai puternică decât el:

— Cui?

La asta, Camille încă nu s-a gândit. Vrea să doneze banii, însă nu știe cui.

— Mașina asta chiar merge mai repede sau am eu halucinații? întreabă Le Guen.

— Nu, ăsta e ritmul normal, răspunde Camille, trebuie doar să te obișnuiești.

O spune relaxat, dar, în realitate, lucrurile merg tot mai rău. A fost descoperit corpul unui anume Felix Maniere, ucis la domiciliu. Un coleg de serviciu dăduse alarma observând că nu mai apare la „ședința de importanță crucială” pe care chiar el o convocase. Fusesse descoperit cât se putea de mort, cu capul aproape despărțit de trup și gâtul topit cu acid sulfuric, iar cazul ajunsese direct la comandantul Verhoeven, convocat de urgență pe seară, de judecător. Caz deosebit de grav.

Traseul se reface rapid. De pe telefonul mobil al victimei se notează cele mai noi apeluri primite. Ultimul, chiar din seara morții, venea de la un hotel de pe strada Monge. Conform verificărilor, acolo trăsesse fata la întoarcerea de la Toulouse. Îi dăduse întâlnire la cină în aceeași seară. Asta îi spusese viitorul mort unuia dintre colegi, plecând în grabă de la birou.

Cu mici deosebiri de coafură și de culoare a ochilor, recepționera de la hotel o recunoscuse în portretul robot. Fata se evaporase a doua zi dimineață. Firește, nume fals și plată în numerar.

— Și năzdrăvanul ăsta de Felix cine mai e? întreabă Le Guen.

Fără să mai aștepte răspunsul, își aruncă ochii pe raportul lui Camille.

— Patruzeci și patru de ani...

— Da, confirmă Camille. Tehnician la o firmă de computere. Locuia singur. În curs de divorț. Cu siguranță alcoolic.

Le Guen amuțește și parcurge documentul în viteză, scoțând din când în când câte un „hmmm” care seamănă mai mult a geamăt. Măcar de-ar ofta ca lumea...

— Care e treaba cu laptopul?

— A dispărut. Dar pot să te asigur că nu pentru a i-l lua a fost ucis cu lovituri date cu o statueta și i s-a turnat o jumătate de litru de acid pe gât.

— Tot fata?

— Cu certitudine. O fi schimbat ceva măsuri cu el. Ori s-a folosit de laptop și nu a vrut să se vadă cu ce scop...

— Bun și-atunci? Atunci ce facem?...

Le Guen nu obișnuiește să se enerveze. Presa națională, care n-a reacționat nici la anunțul morții lui Jacqueline Zanetti (asasinarea unei proprietărese de hotel din Toulouse are un iz cam provincial), în sfârșit a luat atitudine. Atmosfera departamentului din Seine-Saint-Denis e cam lipsită de strălucire, dar chestia cu acidul place. Sigur, tot fapt divers e, dar modalitatea de a ucide are ceva nou, aproape exotic. Deocamdată, este vorba despre doi morți. Aproape un criminal în serie, dar nu chiar-chiar. Oricum, de vorbit se vorbește, dar nu cu cine știe ce patimă. Dacă apare și a treia victimă, chiar că or să dea pe spate. Cazul va fi propulsat la începutul tuturor jurnalelor televizate, Le Guen la ultimul etaj al Ministerului de Interne, judecătorul Vidard la ultimul etaj al Ministerului Justiției și va începe să plouă cu înjurături mai ceva decât gloanțele în bătălia de la Gravelotte. Polițiștii nici nu îndrăznesc să se gândească la posibilele scăpări de informații către presă în legătură cu precedentele crime de la Reims și de la Etampes... În curând va putea fi văzută o hartă a Franței (cam aceeași cu cea din biroul lui Camille, presărată cu mici ace colorate) împodobită cu biografia tulburătoare a victimelor și promisiunea unui *road movie* criminal a la *francaise*. O veselie. Mare bucurie mare...

Deocamdată, Le Guen nu resimte decât „puternici curenți descendenți”, nu e ce poate fi mai rău, dar tot e greu de suportat. Pentru așa ceva, e un șef bun, necazurile cu superiorii ierarhici le păstrează doar pentru el. Tot ceea ce transpare e un soi de preaplin, numai că astăzi Camille îl vede dând pe dinafară.

— Ți-au tras-o ai mari?

Le Guen e ca fulgerat de întrebare.

— Cam ce-ți închipui, Camille?

Asta e problema cu plurilor, scenele se cam repetă.

— Vasăzică, avem o fată răpită și închisă într-o cușcă, laolaltă cu șobolanii, al cărei răpitor se sinucide blocând șoseaua de centură vreo jumătate de noapte...

De pildă, scena asta Le Guen și Camille au mai jucat-o de cel puțin cincizeci de ori în decursul carierei lor comune.

— ... și fata pe care a răpit-o se eliberează de una singură, înainte de a o găsi noi, după care se află că a mai înecat vreo trei cu acid sulfuric...

Lui Camille i se pare că prea seamănă a teatru boulevardier și se pregătește să i-o spună, dar Le Guen o ține pe-a lui:

— ... iar până să punem noi la punct dosarul, mai trimite și o tipă din Toulouse în paradisul hotelierilor, se-ntoarce la Paris...

În concluzie, Camille așteaptă finalul previzibil și gata scris:

— ... apucă să mai pună cu roțile-n sus și un celibatar care, fără discuție, își propusese să i-o tragă liniștit, iar tu mă-ntrebi...

— ... dacă ți-au tras-o ai mari? încheie Camille în locul lui.

Camille e deja în picioare și a ajuns la ușa pe care o deschide plictisit.

— Unde te duci? urlă Le Guen.

— Decât să-mi frece cineva ridichea, prefer să mă văd cu judecătorul Vidard.

— Ești complet lipsit de gust.

Alex lasă să treacă două camioane, apoi și un al treilea. Din locul în care a parcat poate observa perfect manevrele făcute de semiremorcile care sosesc unele după altele în fața platformei de încărcare. De două ore, muncitorii încarcă niște paleți mari cât casa.

Noaptea trecută inspectase terenul. A trebuit să sară peste zidul împrejmuitor, ceea ce nu fusese deloc simplu, se urcase pe capotă unde, dacă ar fi fost văzută, întreaga poveste ar fi ajuns la sfârșit. Dar tot a rămas câteva minute pe coama zidului. Fiecare vehicul avea număr de înregistrare înscris pe dreapta față, alături de destinație. Toate urmau să plece în Germania, la Koln, Frankfurt, Hanovra, Bremen, Dortmund. Ea însă are nevoie de cel pentru Munchen. Reține numerele de înmatriculare și de ordine deși, oricum, era ușor de recunoscut după autocolantul lipit pe toată partea de sus a parbrizului, cu inscripția BOBBY. Nu s-a dat jos de pe zid decât în momentul în care a auzit venind un câine de pază, care-i mirosise prezența.

Cu treizeci de minute mai devreme reperase și șoferul, care se suise în cabină pentru a-și lăsa lucrurile personale și a lua niște acte. Un bărbat înalt și slab, în salopetă albastră, de vreo cincizeci de ani, cu părul tuns scurt și o mustață groasă ca o perie pentru păianjeni. În definitiv, nu fizicul conta, ci doar să vrea să o ia cu el. Alex a dormit în mașină până la patru dimineața, când s-au deschis porțile. Agitația începuse cu adevărat abia după o jumătate de ceas și de atunci nu mai contenise. Alex e încordată, fiindcă acțiunea nu trebuie în nici un caz ratată, altfel adio orice strategie, nu ar mai fi decât... Decât ce? O chestie care ar aștepta poliția în camera de la hotel...

În sfârșit, cu puțin înainte de șase dimineața, bărbatul se apropie de camionul al cărui motor toarce deja de un sfert de oră, își mai verifică o dată actele, glumește cu un muncitor și alți doi șoferi și, până la urmă, se urcă în cabină. Acesta este momentul pe care și l-a ales ca să iasă din automobil, să-i dea ocol, să deschidă portbagajul, să își ia rucsacul, să se asigure, de după capacul portbagajului, că nu se intercalează vreun alt vehicul și, când e sigură de toate acestea, o ia la fugă spre poarta pe unde ies camioanele.

— Nu fac niciodată autostopul. E prea periculos.

Bobby o aprobă. Pentru o fată nu ar fi prea prudent. Apreciază felul în care s-a descurcat, așteptând cuminte la poarta unei firme specializate mai degrabă decât să stea cu mâna ridicată la marginea drumului.

— Și, pe urmă, după câte camioane sunt la noi, puteați fi sigură că tot o să găsiți unul!

E pur și simplu fermecat și nu încetează să se mire de felul special în care călătorește Alex. Mă rog, pentru el e Chloe.

— Eu sunt Robert, îi zice, întinzându-i mâna. Dar toată lumea mi spune Bobby, completează, arătând cu degetul spre autocolantul de pe parbriz.

În dreptul primului panou de oprire la intersecție își arată mirarea:

— Dar se găsesc și bilete de avion destul de ieftine. Mi se pare că, pe net, pot fi cumpărate și cu patruzeci de euro. Bun, la ore imposibile, dar dacă ai timp...

— Prefer să-mi păstrez banii ca să am cu ce trăi pe unde mă duc. Și, pe urmă, dacă tot călătorești, trebuie să mai și cunoști oamenii, nu?

Omul e simplu și prietenos. Nu a ezitat să oprească și s-o ia de cum a văzut-o lângă poartă. Alex pândea nu atât răspunsul, cât tonul lui. Se temea să nu ghicească în acesta vreo nuanță de excitație. Nu avea nici un chef să lupte ore în șir cu cine știe ce don Juan de benzinărie. Deasupra oglinzii retrovizoare, Bobby are agățată o iconiță cu Sfânta Fecioară, iar pe bord un mic aparat al cărui ecran afișează fotografii cu efect de suprapunere parțială, de stor care se ridică și se lasă, de pagină care se tot întoarce. Imaginile se repetă neconținut, lucru care obosește privirea. L-a cumpărat de la Munchen. Cu treizeci de euro. Bobby spune des cât l-a costat cutare și cutare lucru, nu atât pentru a se lăuda, cât pentru a se arăta exact, scrupulos în explicații. Așa că explică și iar explică. Trece cam jumătate de ceas până povestește despre diaporamă, familie, casă, câine, pe lângă asta are și o grămadă de fotografii ale copiilor, trei la număr.

— Doi băieți și-o fată. Guillaume, Romain și Marion. Nouă, șapte și patru ani.

Neabătuta precizie. Totuși, știe măsura lucrurilor și nu exagerează cu detaliile.

— Dar, la drept vorbind, vă cam plictisesc cu poveștile mele...

— Ba nu, nici vorbă, sunt interesante... protestează Alex.

— Sunteți dumneavoastră foarte bine-crescută!...

Ziua a început bine, iar camionul este incredibil de confortabil.

— Dacă doriți să trageți un pui de somn, nu e nici o problemă.

Arată cu degetul mare în spate, spre cușetă.

— Eu n-am încotro și trebuie s-o țin tot înainte, dar dumneavoastră...

Alex acceptă fiindcă astă-noapte nici măcar o oră n-a apucat să ațipească.

— Unde-am ajuns? întrebă, aranjându-și părul și întorcându-se la locul ei.

— Ia te uită, v-ați întors! Ați cam rămas în urmă cu somnul. Suntem în Sainte-Menehould!

Alex e uimită: cât au mers! A avut un somn agitat. Obișnuitei angoase i s-a adăugat disperarea. Călătoria spre graniță înseamnă o întorsătură dureroasă a lucrurilor. Începutul fugii. Și al sfârșitului.

Când conversația lânzește, ascultă emisiunile de la radio, știrile, muzica... Alex e continuu la pândă în timpul opririlor, al pauzelor obligatorii de odihnă, al momentelor în care Bobby își bea cafeaua. Are termos, mâncare, tot ce e nevoie la drum lung, dar trebuie să se mai și oprească, e o muncă grea. Cum se întrevede câte o oprire, Alex e din nou la pândă. Dacă e vorba despre o parcare unde șoferii se odihnesc, se prefăce adormită, e prea puțină lume și deci crește riscul de a fi descoperită. În benzinării riscul scade, deci Alex coboară, se învârte câțiva pași, face cinste cu cafeaua fiindcă s-au împrietenit. Și așa, la cafea, ceva mai devreme, a întrebat-o despre scopul plimbării:

— Sunteți studentă?

Nici el n-o crede. O fi arătând ea tânără, dar peste treizeci tot are și, pe urmă, obosită în halul ăsta nu prea se leagă. Alex chicotește.

— Nu, infirmieră. Mă duc să încerc să găsesc ceva de lucru pe acolo.

— Păi, dacă nu sunt indiscret, de ce tocmai în Germania?

— Fiindcă nu vorbesc germana, răspunde Alex cu toată convingerea de care e în stare.

Robert râde fără a fi convins că a înțeles răspunsul.

— Atunci puteați să vă duceți și în China. Numai dacă nu cumva vorbiți chinezește. Chiar așa: știți chineza?

— Nu. În plus, e și prietenul meu la Munchen.

— Aha...

Face figura bărbatului care înțelege. Mustața groasă se ridică și coboară în timp ce capul i se clatină într-o parte și-ntr-alta.

— Și cu ce se ocupă?

— Informatician.

— E neamț?

Alex aprobă din cap, habar nu are unde poate ajunge conversația în felul acesta, nu are cine știe ce avantaj și nu-i place situația.

— Soția dumneavoastră cu ce se ocupă?

Bobby aruncă paharul de plastic în coșul de gunoi. Întrebarea nu l-a supărat, dar l-a întristat. Au pornit iarăși la drum, schimbă pe ecranul micului aparat fotografiile până ajunge la fotografia nevestei, o femeie cu totul oarecare, de vreo patruzeci de ani, cu părul drept. Pare bolnavă.

— Scleroză în plăci, explică Bobby. Vă dați seama, cu trei copiii... Acum numai Dumnezeu știe cum va mai fi.

Spunând asta arată către iconița Sfintei Fecioare, care se clatină ușor sub oglinda retrovizoare.

— Credeți că o să vă ajute?

Alex n-a vrut să spună asta. Bărbatul se întoarce spre ea, dar nu e supărat, fiindcă se referă la un lucru absolut limpede pentru el, de domeniul evidenței:

— Mântuirea înseamnă iertare. Nu credeți?

Alex nu înțelege prea bine, ea și religia... Până în acest moment n-a observat, dar, de cealaltă parte a tabloului de bord, Bobby a mai lipit un autocolant cu inscripția: „Iisus se întoarce. Sunteți pregătiți?”

— Se vede cu ochiul liber că nu credeți în Dumnezeu! exclamă Bobby zâmbind.

Constatarea nu conține nici o umbră de reproș.

— Eu, dacă nu aș avea credința... continuă el.

— Cu toate acestea, răspunde Alex, nu s-ar putea zice că bunul Dumnezeu nu v-a aranjat de toată frumusețea. Și totuși, nu sunteți pornit împotriva lui.

Bobby face un gest din care s-ar putea înțelege: OK, știu, mi s-a mai spus.

— Dumnezeu ne pune la încercare.

— N-am cum să vă contrazic...

Dintr-odată, conversația se stinge de la sine și amândoi se uită la drum.

După o vreme, Bobby anunță că vrea să se odihnească. Apare o benzinărie mare cât un oraș.

— Aici opresc de obicei, explică surâzător. Timp de o oră.

Se află la douăzeci de kilometri de ieșirea din Metz.

Mai întâi, Bobby coboară din mașină, se întinde și respiră adânc. Nu fumează. Alex îl vede plimbându-se încolo și înapoi prin parcare, făcând mișcări cu brațele și își zice că toată gimnastica aceea este și din cauza faptului că se știe privit. O fi executând-o și când e singur? Apoi se întoarce în camion.

— Dacă-mi permiteți... spune, cocoțându-se în cabină. Nu vă faceți griji, am ceasul deșteptător aici.

Arată spre frunte.

— Voi profita ca să fac și eu câțiva pași, răspunde Alex. Și ca să dau un telefon.

Șoferul se crede spiritual replicându-i:

— Sărutați-l și din partea mea!

După care trage perdeaua cabinei.

Alex e în parcare, printre mulțimea de camioane. Simte nevoia să se dezmoștească.

Cu cât trece timpul, cu atât își simte sufletul mai greu. Efectul nopții nedormite, își zice, știind foarte bine că nu despre asta este vorba. Ci despre efectul călătoriei.

Prezența ei pe autostradă nu are decât un singur sens, să sublinieze măsura în care partida e pe sfârșite.

Degeaba se tot prefăce, chiar îi este frică de adevăratul sfârșit. Care se va întâmpla mâine, se va întâmpla în curând.

Alex începe să plângă încetișor, cu brațele apăsându-și pieptul, în picioare, printre camioanele enorme trase unul lângă altul ca niște imense insecte adormite. Oricum ar fi, viața tot pune mâna pe noi, n-ai ce-i face, niciodată nu ai cum să-i scapi.

Își tot repetă aceste cuvinte, se smiorcăie, își trage nasul, încearcă să respire profund pentru a scăpa de greutatea care-i apasă coastele, pentru a-și însufleți inima obosită, dar e o încercare dificilă. Trebuie să părăsească totul, asta își repetă pentru a-și face curaj. Mai târziu nu se va mai gândi la așa ceva, fiindcă totul va fi șters. Doar de asta se află aici, pe autostradă, fiindcă se pregătește să se despartă de ce a fost. Meditând astfel, de pe piept parcă începe să i se ridice greutatea. Mergând, aerul proaspăt o liniștește, o înviorează. Încă vreo câteva respirații adânci și lucrurile vor fi mai bune.

Pe deasupra trece un avion pe care îl ghicește după luminile pâlپătoare, în triunghi.

Rămâne o vreme privindu-l cum traversează bolta cu o încetineală uimitoare și, cu toate acestea, avionul prinde viteză și până la urmă dispore.

Asta se întâmplă deseori: avioanele te pun pe gânduri.

Benzinăria domină autostrada printr-o pasarelă la capetele căreia sunt grupate snack-baruri, chioșcuri de presă, magazine cu alimente și multe altele. De cealaltă parte a pasarelei, pe sensul invers, se poate reveni la Paris. Alex urcă în cabină și închide cu grijă portiera, pentru a nu-l trezi pe Bobby. Întoarcerea ei a întrerupt somnul bărbatului, dar, peste numai câteva secunde, îi simte iarăși respirația grea, ale cărei valuri se încheie fiecare cu câte un șuierat.

Trage mai aproape rucsacul, își pune haina, verifică dacă nu a uitat ceva, dacă nu i-a căzut vreun obiect de prin buzunare, dar nu, totul e-n ordine, totul e la locul lui.

Îngenunchează pe scaun și trage ușor perdeaua.

— Bobby, șoptește.

Nu vrea să-l trezească brusc. Însă nici vorbă de așa ceva, omul doarme adânc. Alex se întoarce, deschide torpedoul, dar nu găsește nimic și îl închide la loc. Nici sub scaunul pasagerului nu dă de vreun obiect. Abia sub cel al șoferului descoperă o trusă cu capac de plastic, pe care o trage mai aproape.

— Bobby, repetă.

De data asta are ceva mai mult succes.

— Ce e?

Nu s-a trezit chiar de tot. Pune întrebarea din reflex, încă în brațele somnului. Cu atât mai rău. Alex ține șurubelnița ca pe un pumnal și, dintr-o mișcare, i-o înfige în ochiul drept. Cu un gest precis. Normal, dacă e infirmieră... Și cum a pus multă forță, șurubelnița și-a croit un drum incredibil în interiorul craniului, scufundându-se în creier. Suficient de mult pentru a încetini reacțiile șoferului, care încearcă să se ridice, picioarele zbatându-i-se în toate direcțiile. Bobby urlă. Și atunci, Alex îi implântă o a doua șurubelniță în gât. Cu la fel de multă precizie, dar aici a avut timp suficient pentru a ținti cum trebuie. Fix deasupra mărilor lui Adam. Urletul se transformă într-un soi de bolboroseală. De altfel, Alex apleacă ușor capul, încruntându-se, nu înțelege nimic din ce zice gagiul ăsta. Totodată, evită mișcările brațelor lui Bobby, ar

omori și-un bou dintr-o lovitură de labă, animalul ăsta. Bărbatul începe să se sufoce vizibil. În pofida dezorganizării, Alex își urmează disciplinat planul. Smulge șurubelnița din ochiul drept, se ferește și o înfige în gât, lateral, iar sângele începe să curgă în valuri. Pe urmă se întoarce spre rucsac. Oricum, cu șurubelnița implantată în gât, unde ar putea să se ducă Bobby? Când se întoarce spre el, își dă seama că va muri curând. Nici nu mai e nevoie să se obosească să îl lege, mușchii sunt paralizați și a început să horcăie. Cel mai greu e să îi descleșteze maxilarele, asta da, încercare, fără câteva lovituri de ciocan își poate pierde toată ziua după fundul lui. Prin urmare, ciocanul. În trusă găsești tot ce îți trebuie, uluitoare șmecheriile astea. Alex îi sparge dinții și de sus și de jos, doar atât cât e nevoie pentru a băga gâtul sticlei cu acid sulfuric în gura lui Bobby. E greu de priceput ce simte gagiul în halul în care a ajuns. Acidul i se scurge pe gât și nimeni nu va ști niciodată ce a simțit cu adevărat. De altfel, nici nu contează. Cum s-ar zice, doar intenția contează.

Alex își strânge lucrurile și e gata de plecare. O ultimă privire aruncată spre Bobby, ca o mulțumire adusă Celui de Sus pentru darurile sale. Dat naibii, șantierul din cabină. Un ins lungit, cu o șurubelniță înfiptă în ochi până la mâner, de parc-ar fi un ciclop căzut la pământ. Secționarea jugularei l-a golit pe jumătate de sânge în doar câteva minute, acum e alb ca un cearșaf, cel puțin partea de sus a capului, fiindcă cea de jos e un terci, nu-i poți spune altfel. Cabina e plină de sânge. Când se va coagula, va fi un spectacol de toată frumusețea.

N-ai cum să omori un om în felul acesta fără să te murdărești. Vena jugulară stropește rău. Alex caută prin rucsac și își schimbă tricoul. Cu restul de apă minerală din sticlă se spală repede pe mâini, pe brațe și apoi se șterge pe tricoul folosit, pe care-l lasă pe scaun. Apoi, cu rucsacul în spate, traversează pasarela și ajunge în cealaltă parte, pe direcția către Paris.

Alege o mașină rapidă, fiindcă nu are nici un chef s-o lălăie. Una înmatriculată în departamentul Hauts-de-Seine. Nu prea se pricepe la mărci de mașini, dar are dubii în privința rapidității. La volan e o femeie de vreo treizeci de ani, elegantă, zveltă, brunetă, genul plină de bani. E toată numai zâmbet și zice da imediat. Alex își aruncă rucsacul pe bancheta din spate și se așază. Mașina o ia din loc.

— Plecăm?

Alex surâde și întinde mâna:

— Mă cheamă Alex.

După ce își recuperează mașina, Alex se duce la aeroportul Roissy-Charles-de-Gaulle. Se uită o clipă la panoul cu plecări: America de Sud e prea scumpă pentru bugetul ei, America e, pur și simplu, țara polițiștilor, așa că nu mai rămâne decât Europa și, în Europa, pentru ea nu rămâne decât Elveția. Dintre toate destinațiile, e cea mai bună. Platformă internațională, loc de trecere și anonimatul în care își poate organiza liniștită viața. Doar acolo se spală biografiile criminalilor de război și banii proveniți din droguri, o țară tare primitoare pentru asasini. Alex își cumpără un bilet pentru Zurich cu plecarea a doua zi, la opt patruzeci și profită de trecerea prin aeroport ca să intre prin magazine și să își cumpere o valiză aspectuoasă. La drept vorbind, nu a îndrăznit niciodată să își ofere lucruri cu adevărat de lux. E prima dată și nici că putea găsi ocazie mai potrivită. Renunță la valiză și ia o geantă de voiaj din piele ecologică și cu o superbă monogramă în relief. O avere. E încântată. Cumpără și o sticlă de whisky Bowmore de la duty-free. Plătește cu cardul. Calculează în minte și se liniștește: e la limită, dar se descurcă.

Apoi alege Villepinte, zona industrială care nu se mai termină, plină ochi de parcări și de hoteluri pentru angajați. În afara câtorva complet goale, nici că se găsește loc mai anonim și mai însingurat pe planetă. Hotelul Volubilis. Ansamblu de clădiri impersonale, care anunță trecătorii: „Confort și intimitate”. Confortul înseamnă o sută de locuri de parcare, intimitatea, o sută de camere identice, care se plătesc dinainte, fiindcă încrederea nu face parte din contract. Alex mai scoate o dată cardul la înaintare. Cât se face până la Roissy, o întreabă pe recepționeră, care îi răspunde standard: douăzeci de minute. Alex își face un calcul în minte și comandă taxiul pentru a doua zi la opt dimineața.

Se vede că e epuizată, observă și ea în oglinda din ascensor, în care abia de se recunoaște.

Etajul trei. Mocheta e tocită. Camera e imposibil de descris. Nu-și poate imagina câți au trecut pe aici, numărul serilor însingurate și al nopților agitate ori grele. Al cuplurilor frauduloase care au intrat plini de dorințe, care s-au rostogolit prin pat și au ieșit cu sentimentul de a-și fi ratat viața. Alex își lasă geanta lângă ușă și privește decorul grețos, întrebându-se de unde să înceapă.

E fix opt seara, nu e nevoie să se uite la ceas, e de ajuns să

asculte semnalul sonor al jurnalului televizat care vine din camera din dreapta. Dușul îl lasă pentru mai târziu, deocamdată își scoate peruca blondă, ia trusa de toaletă din valiză, își scoate lentilele de contact de culoarea peruzelei și le aruncă în veceu. După care se schimbă punându-și niște blugi lălâi și un pulover direct pe piele. Își golește pe pat toate lucrurile, își pune rucsacul în spate și iese din cameră luând-o pe coridor, apoi pe scări. Așteaptă câteva secunde pentru ca recepționera să se îndepărteze de teighea, după care se strecoară în parcare și ajunge lângă mașină. I se pare că s-a făcut dintr-odată un frig cumplit. E noapte de-a binelea. Are pielea de găină. Deasupra parcării se aud avioanele al căror zumzet e amortizat de norii grei, care aleargă pe cer ca niște demenți.

A cumpărat o rolă de saci menajeri. Deschide portbagajul. Încearcă să-și alunge lacrimile. Desface cutiile pe care scrie *personal* și, interzicându-și să se gândească la ceea ce face, ia tot ce găsește, fără să se uite, suspinele care îi urcă din plămâni nu vrea să le audă, pune tot ce-i cade în mână în sacii menajeri, caietele din liceu, scrisorile, fragmentele de jurnal intim, monedele mexicane, din când în când se șterge la ochi cu mâneca puloverului, scâncește, dar nu vrea să se oprească, nu se mai poate, e imposibil, trebuie să meargă până la capăt, să se despartă de tot, de bijuteriile-fantezie, de fotografiile, să lase totul, fără să mai stea pe gânduri, fără amintiri și paginile de roman, totul se cere aruncat, totul și micul cap de negru din lemn, șuvița blondă prinsă în elastic roșu, suportul de chei, o inimioară cu numele „Daniel” gravat pe ea, prima mare dragoste din școala primară, inscripție aproape ștearsă de-acum, în sfârșit, asta este, Alex leagă și cel de-al treilea sac cu sfoară albă, toată povestea e un pic cam mult pentru ea, mult prea mult, prea violent, așa că se întoarce, aproape că se prăbușește în portbagajul deschis și își ia capul în mâini. Ar vrea să urle. Să urle. Dacă ar putea. Dacă ar mai avea putere. Pe alea parcării înaintează lent o mașină. Alex se ridică grăbită și se preface că umblă după ceva în portbagaj, mașina trece și oprește ceva mai încolo, cât mai aproape de recepție, fiindcă întotdeauna este mai bine să nu ai mult de mers.

Cei trei saci menajeri sunt jos. Alex încuie portbagajul, îi ridică și iese din parcare cu pași mari, hotărâți. Poarta glisantă care s-ar presupune că oprește accesul nu a mai fost, probabil, utilizată de ani de zile, iar acum ruginește sub stratul gros de vopsea, albă cândva. Pe strada din zona industrială trec doar câteva mașini

rătăcite, aflate în căutarea vreunui hotel exact la fel cu al ei, apoi un scuter, nici vorbă de pietoni, în definitiv de ce s-ar plimba cineva prin acest deșert dacă nu ar fi împins de gânduri similare cu ale lui Alex? Și, de altfel, unde-ai putea ajunge luând-o pe una dintre străzile de aici decât la alte străzi, absolut identice? Pubelele sunt aliniate pe trotuar, în fața gardului fiecărei firme – sunt cu zecile pe aici. Alex merge câteva minute apoi, dintr-odată, se decide. Asta e. Deschide pubela din fața ei, aruncă sacii înăuntru, ridică rucsacul, trânteste cu putere capacul și se întoarce la hotel. Acum aici zace viața lui Alex, o fată nefericită, care a săvârșit câteva crime, o fată disciplinată, slabă, seducătoare, pierdută, necunoscută poliției, Alex, care în seara asta s-a făcut mare, Alex, care-și șterge lacrimile, care respiră profund în ritmul pasului hotărât, care ajunge înapoi la hotel, care trece de data aceasta fără nici o grijă prin fața recepționerei absorbite de televizor, Alex, care urcă la ea în cameră, se dezbracă și intră cu gura larg deschisă sub dușul cald, apoi fierbinte.

Uneori, a lua o decizie este ceva misterios. De exemplu, pe următoarea, Camille nu ar fi în stare să o explice.

La începutul serii s-a gândit la cazul la care lucrează, la numărul de crime pe care fata aceea le va mai comite până când va fi pusă în imposibilitatea de a mai face rău. Însă, mai ales, s-a gândit îndelung la fata însăși, al cărei chip l-a desenat de o mie de ori, la tot ceea ce a reaprins în viața lui. În seara asta, își dă seama ce anume a greșit. Fata nu are nimic de-a face cu Irene, pur și simplu a confundat el persoanele și situațiile. Răpirea de acum, firește, a legat-o imediat de răpirea lui Irene, după care n-a încetat să asocieze evenimentele fiindcă descoperirea, teribil de apropiate de realitate, emoții și spaima similare, care au făcut să renască în el sentimentul unei vinovății asemănătoare. Tocmai din cauza asta un polițist nu are voie să ancheteze un caz în care este prea implicat din punct de vedere afectiv. Camille observă că, de fapt, nu a căzut într-o capcană imaginată de alții, ci și-a întins-o singur. Prietenul lui, Le Guen, nu a făcut altceva decât să îi propună să se confrunte, în sfârșit, cu realitatea. Camille ar fi putut pasa altcuiva cazul, însă nu a făcut-o. Așa că tot ceea ce i se întâmplă, din voința lui se întâmplă. Fiindcă avea nevoie.

Camille își încălță pantofii, își pune haina, ia cheile mașinii și, peste un ceas, conduce lent pe străzile adormite care duc la liziera pădurii de la Clamart.

O stradă la dreapta, una la stânga, apoi șoseaua rectilinie care se pierde printre copacii uriași. Ultima dată când a trecut pe aici și-a așezat între picioare arma de serviciu.

Zărește clădirea, aflată la vreo cincizeci de metri. Luminile farurilor se reflectă în geamurile murdare, înguste, înghesuite unele în altele ca pe acoperișurile în pantă ale unor uzine. Camille oprește motorul, dar lasă farurile aprinse.

Deja în ziua aceea a avut unele îndoieli. Nu cumva s-a înșelat?

Stinge farurile și iese din mașină. Noaptea, pe aici, sunt mai răcoroase decât în Paris, dacă nu cumva îi e lui, pur și simplu, frig. Lasă portiera deschisă și se îndreaptă spre clădire. Cam pe aici trebuie să fi fost în clipa în care elicopterul a apărut dintr-odată de dincolo de coroanele copacilor. Aproape doborât de suflu, Camille a luat-o la fugă. Nu își mai amintește dacă mai avea ori nu pistolul în mână. Ba, fără îndoială, da, deși toate s-au întâmplat

demult și e greu să își amintească detaliile.

Atelierul e, de fapt, o casă fără etaj, reședință a paznicului unei proprietăți azi dispărute și care, de la depărtare, seamănă un pic cu o casă țărănească, cu balustrada ei de scânduri distanțate între ele, unde te-ai aștepta să dai peste un balansoar. Camille reface un drum parcurs de sute de ori în copilărie, în adolescență, când venea să își vadă mama pictând și să lucreze alături de ea. Pe când era copil, pădurea nu îl atrăgea, se plimba pe la marginea ei doar câțiva pași, spunând că preferă să rămână acasă. A fost un băiat singuratic. Necesitatea produce calitatea, cum s-ar zice, fiindcă ar fi fost și greu să își găsească tovarăși de joacă la înălțimea pe care o avea. Nu-i plăcea să fie mereu obiectul batjocurii. Mai bine nu se mai juca nimeni cu el. În realitate, în pădure îi era frică. Până în ziua de azi, copacii aceștia uriași... Camille are aproape cincizeci de ani. Deci, a depășit vârsta când credea că l-ar putea răpi regele arinilor. Dar are aceeași înălțime ca la treisprezece ani, iar dacă rezistă, cu noaptea aceasta, cu pădurea din apropiere și casa solitară, toate adunate produc efectul dorit. Aici picta mama lui și tot aici a murit Irene.

În cameră. Alex stă cu brațele încrucișate. Să își sune fratele. Când îi va recunoaște vocea, va zice: „A, tu erai? Ce mai vrei?” și deja se va înfuria, din prima clipă. Cu atât mai rău. Ridică receptorul, se uită pe autocolantul de pe aparat ca să știe ce are de făcut, aha, trebuie să formeze 0 pentru legătura cu exteriorul. A reperat un loc în care s-ar putea întâlni, undeva lângă zona industrială și-a notat adresa pe un petic de hârtie. Îl caută, îl găsește, trage aer în piept și formează numărul. Îi răspunde mesageria vocală. Ciudat, doar nu își închide niciodată mobilul, nici măcar noaptea, spunând că, pentru el, serviciul e sfânt.

O fi trecând prin vreun tunel ori și l-a uitat pe măsura de la intrare, cine știe, în definitiv, nici așa nu e rău, o să-i lase un mesaj: *Alex sunt. Trebuie să te văd. E urgent. Vino în Aulnay, pe bulevardul Jouvenel numărul 137, la noapte, la unsprezece și jumătate. Dacă întârzii, așteaptă-mă.*

Dă să închidă, se răzgândește și adaugă: *Dar nu mă face să te aștept.*

E prinsă de atmosfera din cameră. Întinsă pe pat, rămâne mult timp așa, visătoare, timpul se scurge încet, gândurile se înlănțuie singure, împinse de propria lor mișcare, aude televizorul din camera de alături, oamenii nici nu își dau seama cât de tare au dat sonorul și cât își pot deranja vecinii. Dacă ar vrea, i-ar putea face să tacă. Ar ieși din camera ei, ar suna la ușa de alături, bărbatul ar deschide surprins, fiindcă ar fi probabil un bărbat oarecare, precum cei pe care i-a ucis până acum. Câți sunt? Cinci? Șase? Mai mulți? Ar surâde cum știe ea să o facă, așa, drăguț și-ar zice stau în camera de alături și-ar face un semn discret din cap, sunt singură, pot să intru? Uluit, bărbatul s-ar da la o parte, iar ea ar zice imediat, nu doriți să mă vedeți goală? Cu tonul cu care ar zice n-ați vrea să tragem perdelele? Gura bărbatului ar rămâne căscată de mirare și-ar avea obligatoriu și un pic de burtă, ar fi trecut de treizeci de ani, toți sunt așa, toți cei pe care i-a omorât aveau puțină burtă, chiar și Pascal Trarieux, din cauza berii, lua-i-ar naiba pe toți. Și-ar desface pe loc pulpanele halatului și l-ar întreba: Cum vă par? Chiar visează să facă asta o dată, măcar o dată. Să își desfacă halatul și, goală pușcă, să întrebe: Cum vă par? Fiind sigură de răspuns, sigură că bărbatul ar deschide

brațele, iar ea s-ar putea ghemui la pieptul lui. În realitate, i-ar spune: n-ați vrea mai întâi să închideți televizorul? Bărbatul s-ar repezi spre aparat bătăindu-se, scuzându-se, căutând stângaci butonul, îngrozitor de excitat de miraculoasa apariție. Perfect, acum e cu spatele, aplecat, nu are decât să ia cu amândouă mâinile lampa din aluminiu de pe noptieră și să-i tragă una chiar după urechea dreaptă, nimic mai simplu, odată amețit totul ar deveni un joc de copii, știe ea unde trebuie pocnit pentru a-l da gata pentru câteva clipe, ca să aibă suficient timp pentru următoarele lovituri, pe urmă cearșafurile tocmai bune pentru a-l lega, o jumătate de litru de acid concentrat turnat pe gât și treaba ar fi gata, televizorul nu ar mai face nici un zgomot, clientul nu-l mai dă mai tare, așa că poate petrece o seară liniștită.

Cam asta visează Alex cu ochii deschiși, întinsă pe pat, cu mâinile sub cap. O năpădesc amintirile. Lipsite de regrete. Într-un fel, avea nevoie de toate acele crime, îi erau necesare. Trebuia să îi facă să sufere, să-i vadă murind, da, chiar nu regretă nimic. Ba chiar ar fi putut fi mai mulți, mult mai mulți. Asta e povestea ei.

A venit vremea să guste puțin alcool. Se gândește că ar merita să își umple până sus paharul de plastic din baie cu whisky, dar se răzgândește și bea direct din sticlă. Îi pare rău că nu și-a luat și țigări. Doar e sărbătoare. Sunt aproape cincisprezece ani de când n-a mai fumat. Nu știe totuși de ce și-ar fi cumpărat, doar nu i-a plăcut niciodată să fumeze. Dorea să fie și ea ca toată lumea, avea visul tuturor fetelor, să fie ca toate celelalte. E destul de sensibilă la whisky, nu-i trebuie mult ca să se amețească. Îngânând cântece ale căror cuvinte nu le știe, fredonând fără încetare, își aranjează lucrurile, împătorește hainele una câte una, cu grijă, făcându-și bagajul ca la carte. Îi place curățenia, toate apartamentele prin care a trecut au fost întotdeauna impecabile. Pune în ordine produsele cosmetice, pasta de dinți, periuța pe mica etajeră crem din plastic, arsă cu țigara, instabilă, din baie. Din trusa de toaletă extrage tubul cu pastilele fericirii. Un fir de păr e prins sub capac, deschide tubul, ia firul de păr, ridică mâna cât mai sus și îl lasă să cadă ca pe o frunză moartă, s-ar fi bucurat să găsească un pumn de fire pentru a le face să cadă ca o ploaie, ca fulgii de nea, cândva, în copilărie, când se ducea la una dintre prietenele ei, se jucau deseori așa, în iarbă, udându-se cu furtunul de stropit florile. De la whisky i se trage. Fiindcă în timp ce își făcea bagajul a tot sorbit din sticlă și, oricât de mici au fost înghițiturile, tot a luat-o de cap

rapid.

Când termină de aranjat lucrurile, deja se clatină. Nu a mai mâncat de mult, așa că doar puțin alcool și uite că s-a amețit. La asta nu s-a gândit. Chestie care o face să râdă, un râs nervos, încordat, un râs neliniștit, mereu a fost așa, neliniștea e a doua ei natură alături de cruzime. Când era mică, nu și-ar fi închipuit că ar fi capabilă de atâta cruzime, își zice, în timp ce pune în dulapul din perete superba geantă de voiaj. E un subiect la care meditează. A fost un copil cât se poate de cuminte, ceilalți chiar ziceau de fiecare dată: ce adorabilă e Alex! Mică, era destul de urâțică, iar oamenii îi lăudau firea pentru a descoperi, măcar așa, vreo calitate la ea.

Și, cu astfel de gânduri, trece și seara. Trec orele.

Alex soarbe din pahar, iar și iar și plânge îndelung. Nici nu-i vine să creadă ce rezervă de lacrimi poate avea.

Fiindcă, în noaptea aceasta, trăiește marea însingurare.

Ca un foc de pistol în noapte. Trosnetul treptei de lemn care se rupe imediat ce pune piciorul pe ea. Camille e cât pe ce să cadă, se prinde de ceva, își păstrează totuși echilibrul, cu piciorul drept prizonier în scândura ruptă. S-a rănit. Încearcă să își scoată piciorul și e obligat să se așeze. Dintr-odată, iată-l cu spatele la atelier, cu fața spre mașina cu farurile aprinse. Așa a văzut sosind ajutoarele. Era complet pierdut, l-au luat din locul unde se află și acum, stând exact așa. Sau o fi fost dincolo, stând în picioare lângă balustradă?

Camille se ridică și înaintează prudent pe scândurile verandei care scârțâie amenințând să se prăbușească și ele. Nu reușește să își aducă aminte locul exact unde se găsea.

Dar ce rost are să îți amintești? Să câștigi timp.

Camille se întoarce spre ușă. A fost încuiată în grabă, dar nu folosește la nimic fiindcă ambele ferestre ale casei sunt sparte și nici un pătrățel de geam nu a mai rămas întreg. Își trece un picior peste cercevea, apoi pe celălalt, ajunge înăuntru, cărămida veche, roșie, se mișcă sub tălpile lui, ochii încep să se acomodeze cu semiîntunericul.

Inima îi bate repede, puternic, picioarele abia îl mai duc. Înaintează câțiva pași.

Pereții dați cu var sunt plini de inscripții. Vede o saltea făcută praf, două farfurii, iar pe jos lumânări arse complet, sticle și cutii de bere goale. Vântul suflă prin încăperi. O bucată din acoperiș s-a prăbușit în colțul atelierului, așa că se vede direct spre pădure.

Totul e teribil de trist, fiindcă nu a mai rămas nimic de care să își agațe amărăciunea. Până și aceasta e acum altfel, ceva care se întoarce violent, dintr-odată, pe neașteptate.

Corpul lui Irene purtând un copil.

Camille cade în genunchi și izbucnește în lacrimi.

Alex se învârte încet prin camera de hotel, goală, tăcută, cu ochii închiși, ținând tricoul cu brațul întins ca pe o eșarfă pentru dans ori gimnastică, lăsând imaginile să urce la suprafață pentru a-și revedea, unul câte unul, toți morții ei, într-o ordine stranie, aleatorie. Pe când tricoul, flamura ei, mângâie în trecere pereții în vârtejuri largi, în memorie îi revine chipul umflat al cafegiului din Reims, al cărui nume l-a uitat, cu ochii lui ieșiți din orbite. Apar și alte amintiri. Alex dansează, se-nvârte iar și iar și flamura se transformă în armă, iată acum rictusul îngrozit al șoferului de camion. Al lui Bobby. Numele acestuia și-l amintește. Cu tricoul înfășurat în jurul pumnului lovește ușa, apoi își lasă mâna să alunece lent, ca pentru a înfige un șurub într-un ochi imaginar, pe urmă apasă, vârând unealta cât mai adânc, mânerul ușii pare că urlă de atâta apăsare, dar rezistă, Alex își învârte pumnul cu toată puterea, arma se afundă și dispăre, Alex e fericită, se învârte și zboară, dansează și râde și astfel, îndelung, cu arma înfășurată peste pumn, Alex ucide iar și iar, trăiește iar și iar. După care și dansul și dansatoarea sunt sleite de puteri. Chiar s-o fi dorit toți bărbații aceia? Așezată pe pat, cu sticla de whisky între genunchi, Alex își închipuie cum au dorit-o, uite, de pildă, Felix, căruia îi revede privirile înfierbântate. Asta chiar era plin până la refuz de dorință. Dacă ar fi în fața ei l-ar privi în adâncul ochilor, cu buzele ușor întredeschise, așa ar face, ținând tricoul în mâini ar mângâia încetșor, cu măiestrie, sticla de whisky strânsă între genunchi, ca pe un falus gigantic, iar el ar exploda, Felix ăla, de altfel asta a și făcut, a explodat în zbor, ogiva nucleară a țâșnit în cealaltă parte a patului. Ruptă de corpul rachetei.

Alex aruncă în sus tricoul pe care și-l imaginează însângerat, iar acesta aterizează moale, ca o pasăre de mare, pe fotoliul șubred de lângă intrare.

Ceva mai târziu, când se face noapte de-a binelea, vecinul stinge televizorul și adoarme fără a realiza miracolul de a rămâne viu în apropierea lui Alex.

În picioare, în fața chiuvetei, cât mai departe cu putință de oglindă pentru a se vedea toată, goală și solemnă, Alex se privește fără a face nimic altceva, doar așa, pentru bucuria de a se vedea.

Așadar, asta este Alex. Asta și nimic altceva.

Nu poți să nu plângi când ești fix în fața ta.

În ea, fisura sporește, simte că se prăbușește, că e prinsă.

Imaginea ei în oglindă e mult prea puternică.

Și atunci se întoarce brusc cu spatele la oglindă, se așază în genunchi și, fără ezitare, se izbește puternic cu ceafa de faianța chiuvetei o dată, de două, de trei, de patru, de cinci ori, tare, de fiecare dată mai tare, în același loc al craniului. Loviturile fac un zgomot infernal, ca de gong, fiindcă Alex pune în mișcări întreaga ei energie. La ultima izbitură e gata, dezorientată, plină de lacrimi. Sunt o mulțime de lucruri nebunești, disparate în craniul ei, dar nu din noaptea aceasta. De mult sunt așa. Se ridică abia ținându-se pe picioare și înaintează până lângă pat, unde se prăbușește. Capul o doare cumplit, durerea sosește în valuri dese, închide ochii și se întreabă dacă nu cumva sângerează pe pernă. Cu mâna stângă prinde cu toată precizia de care mai este capabilă tubul cu barbiturice, îl așază pe pânțele și lasă să-i alunece în palmă, cu precauție (câtă tortură-n craniul!) întregul conținut, pe care-l înghite dintr-odată. Se ridică abia-abia în coate, se întoarce către noptieră, șovăie, apucă sticla de whisky, o strânge cu putere, cu toată puterea de care este în stare și bea, bea, bea cât îi permite respirația, golind-o aproape pe jumătate în doar câteva secunde, după care o scapă pe jos și o aude rostogolindu-se pe mochetă.

Se prăbușește pe pat inertă.

Luptă cu greața care o asaltează.

Izbucnește în lacrimi fără să-și dea seama.

Corpul e aici, dar spiritul e de acum în alt loc.

Și se-nvârte, se-nvârte... Totul se înfășoară în jurul vieții ei, iar ce mai rămâne se închide în sine.

Creierul îi este deodată cuprins de panică, o reacție pur neuronală.

Ceea ce se petrece în aceste clipe nu privește decât învelișul sufletului ei. Iar clipele sunt numărate, sunt fără de întoarcere și conștiința lui Alex e deja în altă parte.

Dacă există vreo altă parte.

Întreg stabilimentul e întors cu susul în jos. Accesul e blocat, parcare păzită, într-un furnicar de girofaruri, mașini, uniforme. Pentru clienți, pare un serial TV, doar că nu e noapte. Fiindcă astfel de lucruri se văd prin seriale mai mult noaptea. Or, nu e decât șapte dimineața, clipa când sună ceasul, când se eliberează camerele, când agitația atinge punctul de fierbere. De o oră patronul își tot cere scuze clienților, se încurcă în ele, împarte asigurări că situația e sub control, deși toți se întreabă ce ar putea el promite serios în asemenea clipe.

Era deja la ușă când Camille și Louis au apărut. Dându-și seama ce se întâmplă, Louis o ia înaintea șefului, cum face de obicei, preferând să discute el primul cu patronul hotelului fiindcă, în astfel de împrejurări, dacă îl lasă pe Camille, în jumătate de ceas izbucnește războiul civil.

Prin urmare, Louis, cu un gest binevoitor și plin de înțelegere, îl îndepărtează pe bărbat din ușă pentru ca trecerea să fie liberă. Camille stă de vorbă cu un agent de la comisariatul local, care a ajuns primul la locul faptei.

— Am recunoscut-o imediat după portretul din mandatul de căutare.

Așteaptă felicitări, însă nimic, polițistul ăsta scund e orice, numai amabil nu, merge repede și-i ai zice că este adunat cu totul înăuntrul lui, încuiat parcă acolo. Refuză să ia ascensorul, așa că vor urca pe scara de beton pe unde nimeni nu umblă niciodată și care răsună ca într-o catedrală.

Totuși, agentul adaugă:

— Până să veniți nu am lăsat pe nimeni să intre.

Urmarea e stranie: întrucât accesul în cameră a fost interzis până la sosirea specialiștilor de la Criminalistică și cum Louis a rămas la parter pentru a-l liniști pe patronul hotelului, Camille intră de unul singur în încăpere, de parcă ar fi cineva din familie sosit la căpătâiul unui apropiat și căruia, din pudoare, i se respectă dreptul la intimitate și e lăsat câteva clipe singur lângă rămășițele pământești.

— În locurile lipsite de măreție, moartea este întotdeauna destul de trivială. Nici tânăra de aici nu a scăpat. S-a înfășurat în cearșaf, iar convulsiile care au urmat au făcut-o să se chircească de-ai fi zis că este corpul unei egiptene în așteptarea mumificării. O mână

îi atârnă peste marginea patului, lipsită de vlagă și extraordinar de feminină. Figura este marcată și ea de suferință. Privirea înghețată se pierde undeva, în tavan. La colțurile gurii se observă dâre de vomă. E multă durere adunată în imaginea aceasta.

Ca de fiecare dată când te afli în preajma morții, în încăpere se simte prezența a ceva misterios. Camille rămâne la intrare. E totuși obișnuit cu cadavrele, a văzut multe în douăzeci și cinci de ani de meserie, dacă ar sta într-o zi să calculeze, i-ar ieși cam echivalentul unui sat. Dar sunt cadavre care îi produc o impresie anume și altele care n-o fac. Inconștientul e cel care asigură triajul. Cel de față îi face rău. Îl face să sufere. Nu știe de ce.

Mai întâi se gândește că mereu ajunge prea târziu. Din cauza asta a murit Irene, fiindcă i-a lipsit reflexul potrivit, fiindcă s-a încâpățânat, a ajuns prea târziu, iar ea era moartă. Dar de acum gata, știe că nu despre așa ceva este vorba, că istoria nu se repetă stupid, că nici o altă moartă nu poate lua locul lui Irene. În primul rând, fiindcă Irene era nevinovată, pe când aici, în nici un caz nu poate fi vorba despre nevinovăție.

Cu toate acestea, nu își poate alunga îngrijorarea. Și nu își poate explica starea în care se găsește.

Simte, știe că este ceva ce nu a înțeles. Poate chiar de la început. Fata asta cu siguranță a luat niște secrete cu ea. Camille s-ar bucura să se poată apropia, să o privească de la o distanță mai mică, să se aplece spre cadavru, să înțeleagă.

A alergat după fată cât era vie, o vede acum moartă și tot nu știe nimic despre ea. Câți ani să aibă? De unde o fi venind?

Și, în definitiv, cum o cheamă cu adevărat?

Mai aproape de el, pe scaun, e geanta. Își scoate mânușile de cauciuc din buzunar și le trage pe mâini. Ia geanta, o deschide, e o geantă obișnuită, cu tot ce poate pune o fată în ea. Incredibil. Găsește cartea de identitate.

Treizeci de ani. Morții nu seamănă niciodată cu ființele vii care au fost. Se uită la fotografia oficială, apoi la tânăra moartă, întinsă în pat. Nici unul dintre cele două chipuri nu seamănă cu nenumăratele portrete pe care le-a desenat în cursul ultimelor săptămâni, având încredere în portretul-robot. Dintr-odată, fața acestei femei rămâne de nepătruns. Care să fie cea bună? Cea datată, din cartea de identitate? Poate să fi avut douăzeci de ani, coafura e demodată, nu zâmbește și se uită în gol. Sau portretul-robot al criminalei în serie, rece, fix, greu de amenințări și multiplicat în mii de exemplare? Ori cel adevărat să fie acesta,

lipsit de viață, al tinerei moarte și întinse în fața lui, al cărei corp, ca detașat de ființa fetei, e locuit de dureri imposibil de exprimat?

Camille îi găsește o ciudată asemănare cu tabloul *Victima* al lui Fernand Pelez, remarcând efectul stupefiant al morții, atunci când se abate asupra omului.

Fascinat de figura moartei, Camille uită că nu știe cum o cheamă. Mai privește o dată cartea de identitate.

Alex Prevost.

Camille repetă numele.

Alex.

Așadar, gata cu Laura, cu Nathalie, cu Lea, cu Emma.

Alex e.

În sfârșit, e... Era.

Partea a III-a

Judecătorul Vidard este foarte mulțumit. Sinuciderea criminaliei este rezultatul logic al analizei făcute de el, al abilității și încăpățânării de care dă dovadă. Ca orice om vanitos și judecătorul atribuie talentului personal ceea ce, în realitate, se datorează norocului și circumstanțelor. Exact invers decât Camille, e-n al nouălea cer. Calm, însă. Și cu cât e mai rezervat, cu atât îl simți mai plin de sentimentul victoriei. Camille i-o citește pe buze, în poziția corpului, în felul concentrat în care își pune echipamentul de protecție. E ridicol cu boneta de chirurg și cizmele albastre.

S-ar fi putut mulțumi să privească totul de pe coridor, fiindcă tehnicienii de la Criminalistică au trecut deja la treabă, dar nu, nici vorbă, o criminală în serie în vârstă de treizeci de ani, mai ales moartă, e ca un trofeu de vânatoare, trebuie observată de aproape. Și e satisfăcut. Intrând în cameră, arată ca un împărat roman. Apropiindu-se de pat, buzele i se mișcă ușor, iar când iese, expresia lui vrea să însemne: caz clasat. Îi face semn lui Camille, arătând în același timp către cei de la Criminalistică:

— Concluziile îmi trebuie cât de repede, mă-nțelegeți...

Adică, vrea să comunice. Rapid. Camille e de acord. Rapid.

— Trebuie să facem lumină în problema asta, nu-i așa? adaugă judecătorul.

— Bineînțeles, confirmă Camille, cât mai multă lumină.

Judecătorul se pregătește să plece. Camille aude cartușul intrând pe țeavă.

— Chiar era timpul să se termine povestea asta, completează judecătorul. Pentru toată lumea.

— Vreți să spuneți și pentru mine?

— Ca să spun lucrurilor pe nume, da.

Își scoate echipamentul de protecție. Boneta și cizmele nu sunt conforme cu greutatea imperială a cuvintelor sale.

— Domnule comandant Verhoeven, în cazul de față v-a lipsit, în primul rând, luciditatea. Ați rămas în urma evenimentelor. Vă dați seama că nici măcar aflarea identității victimei nu vi se datorează dumneavoastră, ci ei. Ați fost salvat de gong, dar erați atât de departe de rezolvare încât, fără acest... „incident” fericit (aici arată către cameră), nu sunt sigur că vi s-ar mai fi lăsat cazul. Consider că nu ați fost la...

— La înălțime? propune Camille. Ba da, ba da, domnule

judecător, spuneți-o, doar aveți cuvântul pe buze.

Uluit, judecătorul face câțiva pași pe coridor.

— Fiindcă vi se potrivește ca stil, începe Camille. Nu aveți nici destul curaj pentru a spune ce gândiți, nici suficientă sinceritate pentru a gândi ceea ce spuneți.

— Atunci, chiar am să vă spun ceea ce gândesc în forul meu interior...

— Tremur...

— Cred că nu mai sunteți făcut pentru cazurile grele.

Face o pauză pentru a sublinia faptul că gândește, că, om inteligent fiind și conștient de importanța funcției, nu lasă prea ușor să-i scape cuvintele din gură.

— Reluarea activității nu este prea concludentă, domnule comandant. Poate că ar trebui să vă mai luați puțină distanță...

Toate obiectele trec mai întâi pe la laborator. Apoi sunt lăsate temporar în biroul lui Camille. N-ai fi zis, la prima vedere, dar ocupă ceva spațiu. Au fost aduse două mese pe care Armand le-a acoperit cu niște pânze, apoi au împins biroul, cuierul, scaunele, fotoliile, după care au fost etalate toate lucrurile fetei. E greu să ai în față atâtea obiecte infantile și să te gândești că au aparținut unei femei de treizeci de ani – lasă impresia că persoana n-a apucat să se maturizeze. La ce bun să păstrezi atâta vreme o baretă ieftină, roz, cu strasuri, complet uzată și un bilet de cinematograf?

Toate lucrurile au fost luate de la hotel, cu patru zile în urmă.

După ce a ieșit din camera moartei, Camille a coborât la parter, unde Armand lua depoziția recepționarului, un tânăr cu părul dat într-o parte cu gel, de parcă tocmai îi trăsese cineva o palmă. Din motive care păreau strict practice, Armand s-a instalat în restaurantul în care clienții luau micul dejun, spunând:

— Permiteți?

Fără a mai aștepta răspuns și-a turnat o cană de cafea, așezând-o alături de patru cornuri, un pahar cu suc de portocale, o farfurie cu cereale, un ou tare, două felii de jambon și câteva triunghiuri de brânză topită. A pus întrebările în timp ce mânca și asculta atent răspunsurile, dovadă că, fie și cu gura plină, a intervenit rectificând:

— Adineauri ați spus ora douăzeci și două și treizeci.

— Da, a recunoscut recepționarul îngrozit de apetitul polițistului atât de slab, dar, știți, dacă e vorba de cinci minute, niciodată nu poți să...

Armand a făcut semn că înțelege. La încheierea interogatoriului, a cerut:

— N-aveți vreo cutie sau ceva de genul ăsta?

Fără să mai fi așteptat răspunsul a întins trei șervete pe masă, vărsase panerul cu cornulețe și a strâns cele patru colțuri într-un nod frumos, ca un soi de bocceluță pentru cadouri. Pe urmă explicase recepționarului îngrijorat:

— E pentru prânz... Cu tot cazul ăsta, nu știi dacă mai ai timp să mănânci ceva.

Era șapte și jumătate dimineața.

Camille a intrat într-o sală de conferințe pe care Louis a

rechiziționat-o în vederea interogatoriilor. În fața lui era acum menajera care o descoperise pe Alex, o femeie de cincizeci de ani cu chipul palid și obosită de muncă. Face curat după cină, se duce acasă, însă, uneori, din lipsă de personal, trebuie să se întoarcă dimineața, încă de la ora șase, pentru primul schimb. E greoaie, iar spatele îi e deformat.

În mod normal nu intră în camere decât pe la sfârșitul dimineții și asta doar după ce a bătut îndelung și a ascultat la ușă, fiindcă a mai văzut niște scene... Ar putea povesti multe, dar prezența polițistului scund, care a intrat și se uită la ea o cam îngheață. Bărbatul nu spune nimic, nici nu se mișcă din loc, cu mâinile în buzunarele paltonului pe care nu și l-a scos de când a sosit. Tare friguros trebuie să mai fie, dacă nu cumva o fi fiind bolnav. Atâta că în dimineața aceasta s-a înșelat. Pe hârtia care i s-a înmănat era notat că la 317 clientul a părăsit hotelul, deci i s-a dat verde la curățenie.

— Era scris urât. Și am citit 314, explică.

E destul de vehementă, nu vrea să se interpreteze că toată povestea e din vina ei.

— Dacă ar fi fost scris corect, nu s-ar fi întâmplat așa ceva.

Pentru a o liniști, Louis își așază mâna cu unghiile îngrijite pe brațul femeii și închide ochii. Chiar are uneori un aer de cardinal. Iată de ce, pentru întâia oară de la intrarea neanunțată în camera 314, menajera pricepe că, dincolo de regretabila confuzie, pe care nu mai termină să o întoarcă pe toate părțile, problema este tânăra de treizeci de ani care s-a omorât.

— Mi-am dat seama imediat că e moartă.

Tace, își caută cuvintele, doar a mai văzut cadavre în viața ei. Numai că nu contează, de fiecare dată e ceva neașteptat, ceva ce te-ntoarce pe dos.

— A fost o lovitură, ce să mai vorbim!

Revede tabloul și își duce mâna la gură. Louis îi arată că înțelege senzația, păstrând tăcerea, Camille nu zice nici el nimic, privind-o și așteptând.

— O fată așa frumoasă... Care părea atât de plină de viață...

— Vi s-a părut plină de viață?

Întrebarea vine din parte lui Camille.

— Ei, evident, nu în cameră... Nu asta am vrut să spun.

Și, cum cei doi bărbați nu reacționează, menajera completează, vrea să fie totul în ordine, în definitiv vrea să fie de ajutor. Din cauza poveștii cu numărul camerei, nu reușește să scape de

gândul că, până la urmă, tot i se va reproșa ceva. Și ține să se apere.

— Când am văzut-o, în seara de dinainte, părea plină de viață! Asta am vrut să spun! Mergea așa, hotărâtă, nu știu cum să vă explic!

Se enervează. Louis intervine, calm:

— Prin urmare, ați văzut-o în seara de dinainte?

— Îhâm, pe stradă, acolo-n față! Ieșise cu niște saci menajeri.

Nu termină bine ce are de spus că ambii bărbați au și dispărut. Îi vede alergând către ieșire.

Camille îl agață în trecere pe Armand și încă trei agenți și acum gonesc toți spre ușa hotelului. Și la dreapta și la stânga, la vreo cincizeci de metri, mașini de gunoi înghit conținutul pubelelor pe care niște muncitori le ridică grăbiți, polițiștii urlă, însă de la depărtare nimeni nu pricepe ce vor. Camille fuge în susul străzii alături de Armand, gesticulând, Louis în jos, se flutură legitimațiile, agenții suflă cât pot în fluier, iar măturătorii încremenesc fiecare în poziția în care e prins. Polițiștii ajung lângă ei cu sufletul la gură. Gabori care să aresteze pubele n-au mai văzut în viața lor.

Femeia de serviciu, emoționată, este condusă ca o celebritate în devenire, înconjurată de reporteri și de admiratori. Arată locul unde se afla aseară, când s-a întâlnit cu tânăra aceea.

— Veneam cu scuterul din partea aia. Și-am văzut-o aici. Cam pe-aici...! Nu mai știu chiar exact.

Sunt rostogolite vreo douăzeci de pubele până în parcare hotelului. Pe patron îl apucă pandaliile.

— N-aveți dreptul... începe el.

Camille îl întrerupe:

— Ce n-am dreptul?...

Patronul renunță, chiar că e o zi împruțită, de parcă nu ar fi ajuns sinuciderea, acum mai sunt golite și pubelele în parcare.

Armand descoperă cei trei saci menajeri.

Chestie de fler. De experiență.

Duminică dimineață, Camille îi deschide fereastra lui Doudouche ca să se poată uita spre piață, fiindcă îi place la nebunie chestia asta. Imediat ce termină micul dejun, înainte de ora opt și după o noapte în care a dormit foarte prost, intră într-una din acele perioade lungi, obișnuite de ezitare, în care toate soluțiile par greșite, în care a face ori a nu face un lucru pare la fel de lipsit de importanță. Groaznic este, în aceste incertitudini, faptul de a cunoaște, în sinea lui, soluția pentru care va opta. A se prefăca că își pune întrebări, că ezită, nu este decât o formă de a acoperi o decizie discutabilă, dar, aparent, rațională.

E ziua în care se vând la licitație operele mamei sale. A declarat că nu va da pe acolo. Acum, e sigur.

E de parcă licitația ar fi trecut, iar Camille s-ar fi proiectat în viitor. Reflectează la produsele scoase la vânzare. Și la ideea de a nu păstra banii, ci de a-i dona. Până acum a refuzat să se întrebe la cât se va ridica suma. Chiar dacă nu își dorește să socotească, mintea i-a aliniat cifrele, e ceva mai puternic decât el. N-o să fie niciodată la fel de bogat ca Louis, dar, oricum. Suma se va ridica pe undeva, pe la o sută cincizeci de mii de euro, după părerea lui. Poate chiar mai mult, pe la vreo două sute. Îi e ciudă că face asemenea calcule, însă cine nu s-ar comporta la fel? La moartea lui Irene, compania de asigurări i-a plătit apartamentul pe care îl cumpăraseră împreună și pe care l-a vândut imediat după aceea. Cu ceea ce a obținut l-a cumpărat pe cel de acum, adăugând și un mic împrumut pe care l-ar fi putut rambursa din vânzarea tablourilor mamei lui. Genul acesta de calcule e cea dintâi fisură în cele mai bune hotărâri. La început o să își spună: măcar îmi pot plăti datoriile, iar de donat, voi dona ce rămâne. Pe urmă: îmi voi plăti datoriile și îmi voi schimba mașina, iar de donat, voi dona ce rămâne. Așa arată mecanismul. Până când nu mai rămâne nimic. Și va sfârși prin a expedia două sute de euro în beneficiul cercetărilor privind cancerul.

Haide, zice Camille scuturându-se, concentrează-te asupra esențialului.

O lasă singură pe Doudouche pe la ora zece, trece prin piață și, cum e răcoare și plăcut, pornește pe jos spre serviciu. Merge cât de repede poate, cât îl ajută picioarele lui scurte. Apoi, renunțând la încăpățănare, coboară la metrou.

Deși e duminică, Louis l-a anunțat că va veni și el la brigadă pe la unu.

Încă de la sosire, Camille e într-o conversație tăcută cu obiectele aliniat pe masa cea mare. Ai zice că se află în fața tarabei unei fetițe în zi de târg de vechituri.

În seara zilei în care a fost descoperită, după ce fratele ei s-a dus la Institutul medico-legal ca să identifice cadavrul, doamna Prevost, mama fetei, a fost rugată să le vorbească despre obiectele pe care le recunoștea.

Era o femeie destul de scundă, energică, cu față colțuroasă, care își purta firească părul alb și hainele cam uzate. Totul, la ea, anunța același mesaj: suntem o familie modestă. Nu acceptase nici să își scoată paltonul, nici să lase geanta pe masă, fiindcă, pur și simplu, se grăbea să plece.

— A și avut multe de înghițit dintr-odată, spusese Armand, care o și întâmpinase. Fata dumneavoastră s-a sinucis azi-noapte, după ce a omorât pe puțin zece persoane, e un anunț care te cam dezarmează, e de înțeles.

Camille stătuse îndelung de vorbă cu ea, pe coridor, ca să o pregătească pentru încercarea dificilă, aceea de a se afla în fața atâtor lucruri personale ale fetei ei, care fusese, pe rând, copilă, adolescentă, tânără, genul acela de lucruri fără prea mare valoare, dar care îți fac un rău infinit în ziua în care îți moare copilul. Doamna Prevost era stăpână pe ea, nu plângea, spusese că înțelege despre ce e vorba, dar când ajunsese în fața mesei cu amintiri, se prăbușise, i se adusese un scaun. Astfel de momente sunt penibile pentru spectatori, care trec de pe un picior pe altul, condamnați la răbdare, la inactivitate. Doamna Prevost nu își lăsase geanta din mână, de parcă ar fi fost într-o vizită grăbită, rămăsese așezată, arătând spre unele obiecte, dintre care multe nu îi erau cunoscute ori nu își amintea să le fi văzut. Perplexă, nesigură, ai fi zis că se găsește în fața portretului chinezesc al fetei ei și, prin urmare, nu o putea recunoaște. Pentru ea era de parcă nu ar fi văzut decât piesele dispartate ale unui puzzle. Să-și vadă fiica dispărută redusă la grămada aia de fleacuri i se părea nedrept, emoția cedase locul indignării, făcând-o să întoarcă ochii în toate părțile:

— De ce să fi păstrat toate prostiile astea? Sunteți siguri că ale ei au fost?

Camille desface brațele. Trece reacția în categoria metodelor

defensive în fața situațiilor violente, deseori oamenii în stare de șoc dovedesc o anumită doză de brutalitate.

— Uitați, continuă femeia, da, ăsta chiar e al ei.

Arată spre micul cap de negru din lemn. Dă să-i spună povestea, însă renunță. Pe urmă, paginile din romane.

— Citea mult. Tot timpul.

Când, în sfârșit, apare Louis, e deja ora două. Începe cu foile de carte. *Măine, în bătălie, să te gândești la mine. Ana Karenina*. Pasaje subliniate cu cerneală violet. *Middlemarch* al lui George Eliot, apoi *Doctor Jivago*. Louis le citise pe toate. *Aurelian, Casa Buddenbrook*. Se vorbise despre operele complete ale lui Marguerite Duras, dar în teancul de foi nu există decât una sau două din *Durerea*. Louis nu face nici o legătură între titluri, e mult romantism în toată povestea, după cum se așteptau, căci tinerele sentimentale și mari asazine sunt ființe cu inima fragilă.

Se duc la masă, în timpul căreia Camille primește un telefon de la prietenul mamei sale, care a organizat licitația de dimineață. Nu au prea mare lucru să își spună, Camille îi mai mulțumește o dată, nu știe ce altceva să facă. Se interesează discret de bani. Poți ghici că, de cealaltă parte, prietenul spune că vor discuta mai târziu subiectul, că, înainte de orice, a făcut-o pentru Maud. Camille tace, conștient să se vadă cât de curând, știind că nu o vor face niciodată. Polițistul închide. Două sute optzeci de mii de euro. Licitatia a depășit toate așteptările. Până și micul autoportret, operă lipsită de importanță, a ajuns la optsprezece mii de euro.

Louis nu se miră. Cunoaște mersul pieței, cotațiile, are experiență în domeniu.

Două sute optzeci de mii. Camille nu își mai revine. Ar vrea să facă un calcul, să vadă câte salarii de-ale lui înseamnă. Multe. Nu se simte deloc în largul lui, are senzația că i s-au îngreunat buzunarele, însă, de fapt, greutatea îi apasă pe umeri. Care i se apleacă ușor.

— Am făcut o prostie să vând totul.

— Nu neapărat, răspunde Louis, circumspect.

Camille rămâne totuși la părerea lui.

Perfect bărbierit, cu fața dreptunghiulară, hotărâtă, cu privirea vioaie și gura expresivă, cărnoasă, lacomă. Stă drept, cu ceva milităros în atitudine, contrazis doar de părul negru, ondulat, dat pe spate. Cureaua cu cataramă argintată subliniază volumul pântecelui, care se vrea proporțional cu poziția socială, rezultat al meselor de afaceri, sau al căsătoriei, sau al stresului, sau al tuturor la un loc. Pare trecut de patruzeci de ani, dar nu are decât treizeci și șapte. Mai bine de un metru optzeci și umeri largi. Thomas nu e gras, dar e masiv și, totuși, ai zice că e un adolescent.

Camille l-a văzut deja la Institutul Medico-legal, când a venit pentru recunoașterea cadavrului. S-a aplecat atent, îndurerat, deasupra mesei de aluminiu. Nu spusese nimic, doar făcuse un semn din cap, da, ea e, după care cearșaful fusese tras peste corp.

Nu își vorbiseră în ziua aceea. E greu să prezinți condoleanțe când defuncta este o criminală în serie care a răvășit viețile câtorva familii. N-ar fi știut ce să zică, dar, din fericire, nu asta este treaba poliției.

Pe coridor, la întoarcere, Camille rămăsese tăcut. Louis spusese: — Când l-am cunoscut, parcă avea mai mult simț al umorului...

Așa era, își amintise Camille, Louis îl întâlnise cel dintâi, în timpul anchetei despre moartea fiului lui Trarieux.

E luni după-amiază, ora cinci. Louis, în costum Brioni, cămașă Ralph Lauren și pantofi Forzieri, e așezat la birou. Armand stă alături, cu ciorapii făcuți armonică deasupra încălțărilor.

Camille e pe un scaun din fundul încăperii, aplecat peste un bloc de desen, de parcă nu l-ar interesa despre ce este vorba. Până una-alta, schițează din memorie portretul lui Guadalupe Victoria, primul președinte al Mexicului, al cărui chip l-a văzut pe niște monede de acolo.

— Când ni se va da corpul?

— În curând, răspunde Louis. Foarte curând.

— Au trecut deja patru zile...

— Știu, știu, întotdeauna lucrurile stau în felul acesta.

Obiectiv vorbind, în acest gen de practică, Louis atinge perfecțiunea. Trebuie să fi învățat foarte devreme inimitabila expresie compătimitoare, moștenire de familie, de castă. Încă de dimineață, Camille l-a desenat pe post de Sfântul Marcu uitându-

se la dogele Veneției.

Louis își trage în față carnetul și dosarul, cu aerul că dorește să încheie cât mai rapid niște formalități penibile.

— Așadar, sunteți Thomas Vasseur, născut la 16 decembrie 1969.

— Cred că este trecut și în dosar.

Nu agresiv, dar autoritar. Agasat.

— Ah, da, da! îl asigură Louis cu o sinceritate debordantă. Doream doar să verificăm dacă este totul în ordine. Ca să închidem odată dosarul, nu pentru altceva. După câte știm, sora dumneavoastră a ucis șase persoane, cinci bărbați și o femeie. Moartea ei ne împiedică să reconstituim evenimentele. Dar tot trebuie să spunem ceva familiilor, sper că înțelegeți. Ca să nu mai vorbim despre judecător.

Ia te uită, își zice Camille, a apărut și judecătorul în discuție. Ăla care ardea de dorința de a comunica, drept pentru care obținuse aprobarea superiorilor ierarhici, ca să vezi cum îi ardea pe toți dorul de comunicare!... N-o fi vreo glorie sinuciderea unei criminale în serie, e mai puțin decât dacă ar fi fost arestată, însă din punctul de vedere al siguranței publice, al liniștii cetățenilor, al păcii comunității și al altor frecții de același gen, ar trebui să profite de ocazie. Asasina e moartă. E cam ca atunci când, în Evul Mediu, se anunța că fusese omorât lupul: nu se schimbă fața lumii, dar e ceva liniștitor, dând senzația că există o justiție supremă care ne apără. Prin urmare, justiția supremă poate de-acum să se lăfăie. Vidard s-a predat jurnaliștilor parcă împotriva propriei voințe și, conform spuselor lui, criminala fusese urmărită de poliție pas cu pas, așa că nu a mai avut alte variante decât fie să se predea, fie să moară. Camille și Louis văzuseră pe ecranul televizorului de la bistrou. Louis era resemnat, Camille râdea în sine. După clipa de glorie, judecătorul se potolise. Perorase el în fața microfoanelor, dar, de acum, sarcina de a încheia socotelile le revenea doar polițiștilor.

Așadar, problema este informarea familiilor victimelor. Thomas Vasseur aprobă din cap, dar își păstrează mina iritată.

Louis se adâncește câteva clipe în studierea dosarului, apoi ridică fruntea, aranjându-și șuvița cu mâna stângă:

— Prin urmare: născut pe 16 decembrie 1969?

— Da.

— Sunteți director de vânzări la o firmă de închirieri de jocuri?

— Exact: jocuri pentru cazinouri, berării, baruri de noapte.

Închiriem aparate în întreaga Franță.

— Sunteți căsătorit și aveți trei copii.

— Asta este, știți totul.

Louis își notează cu scrupulozitate. Apoi ridică iarăși privirea:

— Deci... aveți cu șapte ani mai mult decât Alex.

De această dată, Thomas Vasseur aprobă fără alte fașoane.

— Alex nu și-a cunoscut tatăl, adaugă Louis.

— Nu. Tata a murit destul de tânăr. Mama a rămas gravidă cu Alex mult mai târziu, dar nu a dorit să își refacă viața cu acel bărbat. Care, de altfel, a și dispărut.

— În consecință, i-ați ținut loc și de tată.

— Da, am avut grijă de ea. Și nu de puține ori, fiindcă într-adevăr avea nevoie de ajutor.

Louis nu intervine. Tăcerea durează destul de multă vreme. Vasseur continuă, până la urmă:

— Alex e, vreau să zic, era deosebit de instabilă.

— Da, îl întrerupe Louis, instabilă, exact așa ne-a spus și mama dumneavoastră.

Se încruntă ușor.

— Însă nu am găsit nici o referire la vreo internare ori la vreun tratament psihiatric.

— Alex nu era nebună! Era doar instabilă!

— Lipsa tatălui...

— Era vorba mai ales de caracter. Când era mică nu reușea să își facă prietene, era închisă, solitară, nu prea vorbea. Și exista și o anumită incoerență în idei...

Louis face semn că înțelege. Și cum nimeni nu zice nimic, încearcă o soluție:

— Cazul ar trebui totuși încadrat cumva...

E greu de zis dacă este vorba despre o întrebare, o afirmație sau un comentariu. Thomas Vasseur alege să aștepte întrebarea.

— Corect, răspunde până la urmă.

— Mă gândesc că mama dumneavoastră nu i-ar fi putut fi de ajuns.

— Sigur, o mamă nu-l înlocuiește cu totul pe tată.

— Alex vorbea despre acesta? Vreau să zic, punea întrebări despre el? Cerea să îl vadă?

— Nu. Avea tot ce îi trebuia acasă.

— Adică pe dumneavoastră și pe mama dumneavoastră.

— Pe mama și pe mine.

— Dragostea și autoritatea.

— Dacă vreți...

Comisarul-șef Le Guen are grijă de judecătorul Vidard, poziționându-se ca un paravan între Camille și el, fiindcă are tot ce îi trebuie pentru această misiune: și alura și nepăsarea și răbdarea. Poate să creadă ce vrea despre judecător, poate că e un ins neplăcut, dar Camille chiar că a devenit plictisitor cu atitudinea lui. De mai multe zile, de la sinuciderea fetei, se aud tot felul de bârfe. Verhoeven nu mai e ce a fost, e groaznic pe teren, nu prea-și mai găsește locul în anchetele de anvergură. Toată lumea vorbește despre fata care a luat gâtul la vreo șase persoane în doar doi ani, ca să nu mai vorbim despre cum o făcuse, cazul sărea în ochi și, trebuiau s-o recunoască, Camille lăsase impresia de a fi fost mereu cu un pas în urma faptelor. Până la sfârșit.

Le Guen citește concluziile ultimului raport al lui Camille. Se văzuseră cu un ceas mai devreme. Îl întrebuse:

— Camille, ești sigur de ceea ce vrei să faci?

— Absolut.

Le Guen clătinase din cap.

— Dacă zici...

— Dacă preferi, pot să mă duc eu să...

— Nu, nu, nu, îl întrerupsese Le Guen, lasă-mă pe mine! Mă voi vedea cu judecătorul, îi voi explica și pe urmă te țin la curent.

Camille ridicase mâinile în semn că se preda.

— Totuși, Camille, ce ai tu cu judecătorii? Mereu intri în conflict cu ei, de cum îi vezi și fără pauze! S-ar spune că e ceva mai puternic decât tine.

— Pe judecători să-i întreb!

În spatele întrebării comisarului-șef e totuși o aluzie supărătoare: nu cumva din cauza înălțimii, Camille are tendința de a se opune autorității?

— Așadar, pe Pascal Trarieux l-ați cunoscut în gimnaziu.

Nerăbdător, Thomas Vasseur suflă plictisit înspre tavan, ca și când ar vrea să stingă o lumânare lipită acolo. Dorește să se vadă că face tot ce poate ca să se stăpânească și lasă să-i scape un „da” hotărât, genul de „da” care, în mod normal, descurajează orice altă întrebare.

De această dată, Louis nu se mai retrage în spatele dosarului. Are un avantaj, doar el îl interogase cu o lună mai înainte.

— La data respectivă mi-ați declarat și vă citez: „Sigur, Pascal

ne tot freca la icre cu gagica aia a lui, Nathalie...! Măcar o dată avea și el una!”

— Și...?

— Și astăzi știm că acea Nathalie era, de fapt, Alex, sora dumneavoastră.

— Oți fi știind dumneavoastră astăzi, dar, la vremea aceea, nu avea cum să-mi dea prin cap așa ceva...

Fiindcă Louis tace, Vasseur se simte obligat să mai dezvolte un pic ideea:

— Știți, Pascal era un băiat foarte dificil. Cu fetele nu a stat bine niciodată. Ba chiar cred că mai mult gura era de el. Ne vorbea tot timpul despre Nathalie a lui, dar de prezentat nu ne prezenta pe nimeni. La drept vorbind, chiar râdeam de el. În orice caz, eu nu l-am prea luat în serios.

— Totuși, dumneavoastră i-ați prezentat-o prietenului Pascal pe Alex.

— Nu. Și, în primul rând, nu eram prieteni!

— Aha. Atunci ce erați?

— Uitați, hai s-o zicem cinstit: Pascal era un nătărău, un ins cu un IQ maxim cât al unui arici de mare. Deci, cum să zic, era un fost coleg de gimnaziu, un amic din copilărie dacă vreți, ne mai întâlneam pe ici, pe colo, dar atâta tot. Nu era „prietenul meu”.

Izbucnește în răs, destul de tare, pentru a sublinia ridicolul ipotezei.

— Aha, deci îl mai întâlneți pe ici, pe colo...

— Din când în când îl mai întâlneam pe la cafenea, când mă opream să-mi salut cunoștințele. Cunosoc încă multă lume pe acolo. Sunt născut la Clichy, el, tot acolo și am făcut și școala împreună.

— La Clichy.

— Corect. Cum s-ar zice, eram amândoi din gașca de la Clichy. Acum înțelegeți?

— Perfect! Absolut perfect!

Louis rămâne iarăși cu ochii în dosar, gânditor.

— Pascal și Alex erau și ei tot „din gașca de la Clichy”.

— Nu, ei nu! Zău, chiar începeți să mă enervați cu toate poveștile astea ale dumneavoastră despre Clichy! Dac-aveți de gând...

— Vă rog să vă calmați.

E vocea lui Camille. Cu tonul normal. De parc-ar fi un puști trimis cu desenele lui în colțul biroului, ca să aibă o preocupare și

uitat acolo.

— Vi se pun niște întrebări și sunteți rugat, pur și simplu să răspundeți la ele.

Thomas se întoarce, însă Camille nu ridică privirea, ci își vede în continuare de desenat. Aducă, doar:

— Cam așa merg lucrurile pe-aici.

Ridică în sfârșit ochii, întinde brațul cu foaia pentru a-și studia desenul, aplecându-l ușor, apoi continuă, privindu-l țintă pe Thomas pe deasupra hârtiei:

— Dacă o mai țineți așa, vă ard scurt o acuză pentru ofensă adusă autorității publice.

Camille lasă desenul pe masă și, chiar înainte de a se apleca din nou asupra lui, mai zice:

— Nu știu dacă am fost suficient de clar.

Louis lasă să se scurgă o clipă.

Pe Vasseur îl trec fiori reci pe șira spinării. Se uită când la Camille, când la Louis cu gura ușor întredeschisă. Atmosfera amintește de acele seri de vară în care, pe nepusă masă, te trezești că vine furtuna, pe care nimeni nu a observat-o sosind, dar, dintr-odată, realizezi că ai ieșit fără umbrelă, cerul s-a făcut negru și ești departe de casă. Vasseur pare că vrea să-și ridice gulerul hainei.

— Deci? reia Louis.

— Deci, ce? răspunde Vasseur, dezorientat.

— Alex și Pascal Trarieux erau și ei „din gașca de la Clichy”?

Louis pronunță cuvintele cu o incredibilă corectitudine. Chiar și în situațiile cele mai încordate. Făcând toate legăturile intervocalice presupuse de o franceză perfectă. Fără a se opri din desenat, Camille dă ușor din cap, cu admirație, e pur și simplu incredibil gagiul ăsta.

— Nu, Alex nu a copilărit la Clichy, explică Vasseur. Ne-am mutat pe când avea, nici nu mai știu bine, patru sau cinci ani.

— Și-atunci, cum de s-a întâlnit cu Pascal Trarieux?

— Habar n-am.

Tăcere.

— Prin urmare, sora l-a întâlnit pe „amicul” dumneavoastră Pascal Trarieux absolut din întâmplare...

— Așa s-ar părea.

— Și s-a prezentat ca Nathalie. După care l-a omorât la Champigny-sur-Marne cu coada hârlețului. Fără nici o legătură cu dumneavoastră.

— Ce vreți să spuneți? Doar Alex l-a omorât, nu eu!

Se enervează, vocea îi devine ascuțită, pe urmă se oprește la fel de neașteptat cum a și început. Rece, adaugă:

— În primul rând, de ce mă interogați? Aveți ceva împotriva mea?

— Nu! se grăbește Louis să îl liniștească. Veți înțelege pe parcurs. După dispariția lui Pascal, tatăl acestuia, Jean-Pierre Trarieux, a început să vă caute sora. Știm că a găsit-o, că a răpit-o de undeva, destul de departe de casă, că a sechestrat-o, a torturat-o și că, fără îndoială, își propusese să o omoare. Sora dumneavoastră a reușit ca prin minune să scape, iar restul se cunoaște. Or, exact acest lucru ne interesează. Oricum, e o ciudățenie că ieșea cu un băiat folosindu-se de un nume fals. Ce avea de ascuns? Dar, la fel de ciudat e cum de a reușit Jean-Pierre Trarieux să o găsească...

— Nu știu...

— Ei bine, avem o ipoteză.

O asemenea propoziție, spusă de Camille, ar fi fost de mare efect, planând ca o amenințare, ca o acuză, mustind de subînțelesuri. Din partea lui Louis, pare o simplă informație. Deciseseră această strategie. Avantajul cu Louis, datorită atitudinii sale de soldat englez, este că lucrul decis îl execută întocmai. Nimic nu îl poate nici distrage, nici opri.

— Aveți o ipoteză, repetă Vasseur. Pot să știu și eu care ar fi?

— Domnul Trarieux a vizitat toate cunoștințele posibile ale fiului său pe care le-a putut descoperi. Le-a arătat o fotografie de proastă calitate în care se putea vedea Pascal însoțit de Nathalie. În sfârșit, de Alex. Dar, dintre toți cei la care s-a interesat, numai dumneavoastră v-ați fi putut recunoaște sora. Și credem că exact așa s-a și întâmplat. Și că i-ați dat adresa ei.

Nici o reacție.

— Or, spuse mai departe Louis, ținând cont de starea de agitație a domnului Trarieux și de atitudinea sa evident violentă, totul ar fi îndreptățit o bătaie. Cel puțin.

Informația dă liniștită ocol încăperii.

— De ce aș fi făcut așa ceva? întrebă Vasseur sincer intrigat.

— Asta am vrea să știm și noi, domnule Vasseur. Fiul lui, Pascal, avea, după cum v-ați exprimat, un IQ de arici de mare. Tatăl nu era nici el mai evoluat și nu era nevoie să te uiți prea mult la el pentru a-i pricepe intențiile. Ar fi fost ca și când v-ați fi condamnat sora să ia o bătaie. Dar, de fapt, nu era greu de prevăzut că ar fi putut-o chiar ucide. Nu cumva asta vă și doreți,

domnule Vasseur? Adică, să vă omoare sora? Să o elimine pe Alex?

— Aveți dovezi?

— Poftim?

Tot vocea lui Camille. Strigățul începuse ca o exclamație de bucurie și se încheiase ca un răs admirativ:

— Ha, ha, ha! Mor după chestia asta!

Vasseur se întoarce.

— Când un martor întreabă dacă există probe, reia Camille, înseamnă că nu contestă concluziile. Pur și simplu, încearcă să se pună la adăpost.

— Aha!

Thomas Vasseur se hotărăște. O face calm, punându-și palmele pe birou. Îi lasă să îl privească fix, în timp ce zice:

— Puteți să îmi explicați ce caut eu aici, vă rog?

Vocea e apăsată, iar întrebarea se încheie ca un ordin. Camille se ridică. Gata cu desenul, gata cu șmecheriile, gata cu dovezile. Înaintează și se proțăpește în fața lui Thomas Vasseur.

— Pe Alex, la câți ani ați violat-o?

Thomas ridică ochii.

— Aha, deci asta era?

Zâmbește.

— Nu o puteați spune mai devreme?

În copilărie, Alex își ținea jurnalul cu intermitențe. Câteva rânduri, apoi, multă vreme, nimic. Nici măcar pe același caiet nu scria de fiecare dată. Se găsește câte ceva aproape peste tot, în lucrurile pe care le aruncase la gunoi, ba într-un maculator din care nu acoperise decât primele șase pagini, ba într-un caiet cu copertele tari, pe care se putea vedea un cal în galop, sub soarele asfințind.

Scris copilăresc.

Camille citește fără grabă: *Thomas vine în camera mea. Aproape în fiecare seară. Mama știe.*

Thomas se ridică.

— Bun. Acum, domnilor, dacă îmi permiteți...

Face câțiva pași.

— Nu cred că lucrurile vor continua așa, zice Camille.

Thomas se întoarce:

— Da? Și atunci, după părerea dumneavoastră, cum vor continua?

— După părerea mea, vă veți așeza la loc și ne veți răspunde la întrebări.

— În legătură cu ce subiect?

— În legătură cu relațiile sexuale dintre dumneavoastră și sora dumneavoastră.

Vasseur se uită când la Louis, când la Camille, prefăcându-se alarmat:

— De ce, a depus vreo plângere?

Acum într-adevăr pare să-i ardă de glume.

— Chiar sunteți amuzanți. Ei bine, n-am de gând să vă fac confidențe, n-o să aveți bucuria asta.

Își încrucișează brațele și lasă capul într-o parte, ca un artist care își caută inspirația. Reia cu blândețe:

— Ca să vă spun drept, țineam mult la Alex. Mult de tot. Enorm. Nici nu vă puteți imagina ce fetiță fermecătoare era. Cam slăbuță, cam urâtică, dar minunată. O dulce. Firește, însă și instabilă. Avea nevoie de multă autoritate, înțelegeți? Și de multă dragoste. Așa se întâmplă deseori cu fetițele.

Se întoarce spre Louis și își desface brațele, cu palmele deschise în aer, zâmbind:

— Cum spuneți, i-am fost puțin și tată!

După care își încrucișează iarăși, satisfăcut, brațele:

— Deci, domnilor, chiar a depus Alex plângere pentru viol? Pot primi și eu o copie?

După calculele făcute de Camille, punând cap la cap frânturile de text, Thomas începuse să „vină în camera ei” când Alex avea în jur de unsprezece ani. Iar el șaptesprezece. Pentru o asemenea concluzie emisese rău puține ipoteze și deducții. Frate vitreg. Protector. Câtă violență în povestea asta, se gândește Camille. Și mi se mai reproșează mie că aș fi brutal...

Revine la Alex. Au câteva fotografii din vremea aceea, însă nedatate, așa că trebuie să fie atenți la elementele de decor (mașini, haine) pentru a le putea situa în timp. Și la dezvoltarea fizică a lui Alex. Care crește de la o imagine la alta.

Camille s-a gândit iar și iar la această poveste de familie. Mama, Carole Prevost, paramedic, se mărită cu Francois Vasseur, muncitor tipograf, în 1969. La douăzeci de ani. Îl naște pe Thomas în același an. Tipograful moare în 1974. Puștiul are șase ani și, fără îndoială, nu păstrează nici o amintire legată de tatăl lui. Alex se naște în 1976.

Tată necunoscut.

„Nu merita”, spusese doamna Vasseur pe un ton care nu suporta contrazicerea, fără a-și fi dat seama de enormitatea afirmației.

Cam lipsită de simțul umorului. Pe de altă parte, a fi mama unei fete care are la activ șase crime nu te prea îndeamnă la glume. Camille nu voise să îi arate cele câteva fotografii găsite printre lucrurile lui Alex, așa că le luase de pe masă. În schimb, îi ceruse altele. Și obținuse un teanc. Împreună cu Louis le pusese în ordine, notase locurile în care fuseseră făcute, anii, personajele pe care doamna Vasseur le indicase. Thomas nu le dăduse nici una, spunând că nu are.

În cele în care Alex e copil se poate vedea o fetiță incredibil de slabă, cu fața scobită. Pomeții ies în relief, ochii sunt întunecați, iar gura mică e țuguiată. Poza, evident, fără nici un chef. Se afla pe o plajă, se vedeau baloane, umbrele, soarele îi bătea din față. Eram la Lavandou, explică doamna Vasseur. Cei doi copii. Alex, zece ani, Thomas, șaptesprezece. Capul și umerii băiatului sunt deasupra capului ei. Fata poartă un costum de baie din două piese, deși de partea de sus, dacă nu ar fi fost cochetăria, s-ar fi putut lipsi. Încheieturile mâinilor sunt foarte subțiri. Iar picioarele, cam aduse spre înăuntru, îi sunt atât de slabe, încât doar genunchii ies în

evidență. Că pare bolnăvicioasă, suferindă, încă nu ar fi nimic, dacă trăsăturile nu i-ar fi de-a dreptul dizgrațioase. Ajunge să te uiți la umerii ei. Pur și simplu tulburător, știind ce a urmat.

Cam pe atunci începuse Thomas să vină în camera ei. Poate puțin mai înainte ori după, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Fiindcă nici fotografiile din perioada următoare nu erau mai încurajatoare. Iat-o pe Alex, să zicem, la treisprezece ani. Fotografie de grup, de familie. Alex în dreapta, mama la mijloc, Thomas în stânga. Terasa unui pavilion de pe la marginea orașului. O aniversare. „Eram la fratele meu care a murit”, explică doamna Vasseur și, spunând-o, își face repede cruce. Un simplu gest deschide uneori perspective nebănuite. În familia Prevost oamenii cred în Dumnezeu, ori credeau, în orice caz, își fac cruce. Ceea ce, după părerea lui Camille, nu anunța nimic bun pentru cea mică. Alex a mai crescut puțin, nu mult, s-a mai deșirat, e la fel de slabă, disproporționată, fata pare stângace, dar e în largul ei în propriul trup. Declanșând în ceilalți dorința de a o proteja. În fotografie stă un pic în spatele celorlalți. Pe spatele pozei, mult mai târziu, cu scris de adult, Alex notase: *Regina mamă*. La drept vorbind, doamna Vasseur nu prea are nimic regal în imagine, semănând mai degrabă a femeie de serviciu îmbrăcată în haine de sărbătoare, cu capul întors spre fiul ei pentru a-i zâmbi.

— Robert Praderie.

Armand a preluat interogatoriul. Notează răspunsurile cu un pix pe un carnet nou-nouț. Doar e zi de sărbătoare la brigadă.

— Nu știi cine e. Vreuna dintre victimele lui Alex, nu?

— Exact, răspunde Armand. Șofer. Corpul i-a fost găsit într-o parcare pe autostrada de Est, în camion. Alex i-a înfipt o șurubelniță într-un ochi, alta în gâtul pe care i-a turnat o jumătate de litru de acid sulfuric.

Thomas se gândește.

— Poate-o fi avut ceva cu el...

Armand nu zâbește. E o caracteristică a lui, ai zice fie că nu înțelege ce i se spune, fie că îi este indiferent, dar, în realitate, este deosebit de concentrat.

— Da, fără îndoială, zice. Alex era cam nervoasă, după câte se pare.

— Fetele...

Subînțelegându-se: ei, știți cum sunt fetele. Vasseur e genul care poate spune și chestii obscene, căutând privirile complice ale

celorlalți. Dai de așa ceva la bătrânii arătoși, la impotenți, la perversi și, în definitiv, adesea la bărbați.

— Deci, numele de Robert Praderie nu vă spune nimic special?

— Absolut nimic. Ar trebui?

Armand nu răspunde, ci răsfoiește dosarul.

— Dar Gattegno, Bernard Gattegno?

— Îi veți trece în revistă unul după altul?

— Nu sunt decât șase, o să meargă repede.

— Ce legătură aș putea avea eu cu toți aceștia?

— Ei bine, legătura este că pe Bernard Gattegno îl cunoșteți.

— M-ar mira!

— Ba da, ia amintiți-vă! Gattegno, proprietar de service la Etampes. Ați cumpărat de la el o motocicletă în... (verifică în dosar) 1988.

Vasseur cade pe gânduri, apoi aprobă:

— Probabil. Dar a fost demult. În 1988 aveam nouăsprezece ani, cum ați vrea să-mi mai amintesc?...

— Totuși...

Armand răsfoiește paginile din dosar una după alta.

— Asta era. Avem depozitia unui prieten al domnului Gattegno, care își amintește foarte bine de dumneavoastră. Erați mare amator de motociclete pe vremea aceea, făceați plimbări, dădeți ture...

— Când?

— Prin 1988, 1989...

— Păi, dumneavoastră țineți minte toți oamenii cu care v-ați întâlnit în 1988?

— Nu, însă întrebarea nu mi se adresează mie, ci dumneavoastră.

Thomas Vasseur ia o mină obosită.

— Bun, să zicem că așa e. Că mă plimbam cu motocicleta acum douăzeci de ani. Și?

— Și verigă cu verigă: nu îl cunoșteți pe domnul Praderie, dar îl cunoșteți pe domnul Gattegno, care îl cunoștea pe domnul Praderie...

— Arătați-mi două persoane care nu au nici un fel de legătură între ele.

Armand presimte că aici este vorba despre un soi de finețe care îi scapă. Se întoarce către Louis.

— Mda, intervine acesta, cunoaștem teoria, care e tare seducătoare. Însă mă tem că ne cam îndepărtăm de subiect.

Domnișoara Toubiana are șaizeci și șase de ani. Sănătoasă tun. Cuvântul „domnișoară” îl subliniază și-l revendică. Pe Camille l-a primit alaltăieri. Tocmai ieșea de la piscina municipală, așa că au stat de vorbă doar ei doi, în cafeneaua de acolo. În părul ud se vedeau destule fire albe. E genul de femeie care nu se supără că îmbătrânește, fiindcă așa își poate pune în valoare tonusul. Cu timpul, va fi greu să nu fie confundată cu o elevă. Râde. Când se întâlnește cu părinți care vorbesc despre copiii lor, se preface interesată. În realitate, nu numai că nu ține minte nimic după aceea, dar nici măcar nu-i pasă. Ar trebui să îmi fie rușine. Însă pe Alex o ține minte mai bine decât pe alți copii, sigur, o recunoaște în fotografii, atât de slabă cum era. O fetiță care se atașa de tine foarte repede, dând mereu târcoale biroului meu, venea deseori după mine în recreație, sigur, ne înțelegeam tare bine. Totuși, Alex vorbea puțin. Cu toate acestea avea prietene, se juca, dar ceea ce te frapa era felul în care devenea serioasă „dintr-odată, avea un fel al ei de a fi serioasă ca un papă”, pentru ca imediat apoi să vorbească din nou, „era un fel de absență subită, ai fi zis că a căzut într-o groapă, straniu”. Când avea probleme se bâlbâia puțin. Domnișoara Toubiana zice că „repezea cuvintele”.

— Nu mi-am dat seama prea repede. E ceva rar. Deși observ rapid astfel de lucruri.

— Poate a survenit lent, în timpul școlii.

Domnișoara crede și ea la fel și dă din cap. Camille îi spune că o să răcească așa, cu părul ud. Îi răspunde că oricum se îmbolnăvește în fiecare toamnă, că este vorba despre „un vaccin care-mi asigură sănătatea tot restul anului”.

— Ce să se fi întâmplat, după părerea dumneavoastră?

Nu știe, clatină din cap cu ochii fixând o enigmă, nu are cuvinte, nu are idei, nu știe, nu îi vine nimic în minte, asta a fost, fetița până atunci foarte apropiată de ea s-a îndepărtat.

— I-ați spus mamei ei că începuse să se bâlbâie? Să consulte un logoped?

— M-am gândit că îi va trece.

Camille se uită atent la femeia care a început să îmbătrânească. Nu e genul care să nu fi știut ce poate însemna așa ceva. Simte ceva fals în conversație, fără a ști ce. Pe fratele ei, pe Thomas, l-a cunoscut? Da, venea cu regularitate să o ia de la școală. Exact cum îi spusese și doamna Vasseur: „Fratele ei s-a ocupat mult de Alex”. Un băiat înalt, „frumos” și-l amintește bine domnișoara.

Camille nu zâmbește. Thomas era elev la liceul tehnic.

— Alex se bucura când fratele ei venea să o ia?

— Nu, nici vorbă, păi o fetiță simte întotdeauna nevoia să se facă mare, așa că vrea să se întoarcă singură acasă ori cu prietenele ei. Iar fratele ei era ca și un adult, dacă înțelegeți...

Camille intervine:

— Când era în clasa dumneavoastră, Alex a fost violată de fratele ei.

Lasă cuvintele să cadă, fără a produce vreo deflagrație. Domnișoara se uită în altă parte, spre teighea, spre terasă, spre stradă, de parcă ar aștepta pe cineva.

— A încercat Alex să vă vorbească despre acest lucru?

Domnișoara îndepărtează întrebarea cu o mișcare a palmei, iritată.

— Un pic, da, dar dacă ar fi să te iei după tot ce povestesc copiii!... Și, pe urmă, problemele de familie nu mă privesc.

— Așadar: Trarieux, Gattegno, Praderie...

Armand pare satisfăcut.

— Bine...

Mai dă niște pagini.

— Mda... Stefan Maciak. Nici pe acesta nu îl cunoașteți...

Thomas nu spune nimic. Așteaptă să vadă încotro se îndreaptă treaba.

— Proprietar de cafenea în Reims... lămurește Armand.

— N-am pus în viața mea piciorul prin Reims.

— Mai înainte ținea o cafenea în Epinay-sur-Orge. Conform registrelor de la Distrifair, firma la care lucrați, localul făcea parte dintre beneficiarii dumneavoastră între 1987 și 1990, luând cu chirie două flipper.

— Posibil.

— Sigur, domnule Vasseur, absolut sigur.

Thomas Vasseur schimbă strategia. Se uită la ceas, pare a face un calcul rapid, după care se lasă în scaun, își încrucișează mâinile pe curea, arătând că e gata să aibă răbdare, dacă e nevoie, ceasuri întregi de-acum încolo.

— Dacă mi-ați spune unde vreți să ajungeți, poate că v-aș putea fi de ajutor.

1989. În fotografie, o casă din Normandia, undeva între Etretat și Saint-Valery, din cărămidă și piatră, cu acoperiș din ardezie, cu

peluză verde în față, cu leagăn și pomi fructiferi. Familia reunită, familia Leroy. Se pare că tatăl zicea: „Leroy, într-un cuvânt”, de parcă ar mai fi încăput vreun dubiu. Era un megaloman. Îmbogățit din vânzarea de materiale de construcție, cumpăraseră proprietatea de la o familie înnebunită de un interminabil proces de moștenire și, de atunci, făcea pe aristocratul. Pregătea grătare și își invita personalul la masă de parcă le-ar fi trimis convocări. Se gândea la primărie și visa să își îmbogățească politic cartea de vizită.

Pe fetița lui o chema Reinette. Păi da, era o stupiditate ca nume, omul ăsta chiar era în stare de orice.

De altfel, Reinette nu își vorbește deloc de bine tatăl. Îi povestește aceste lucruri lui Camille din proprie inițiativă, deși nu el i-a cerut-o.

Apare într-una dintre fotografiile lui Alex. Fetițele se îmbrățișează râzând. Poza fusese făcută de tatăl lui Reinette într-un weekend însořit. Era cald. În spatele lor, un aspersor uda grădina cu jeturi prelungi, care desenau evantaie în lumină. Încadrarea fusese proastă. Leroy nu era deloc talentat la fotografie. Adică, în afară de comerț...

Sunt aproape de bulevardul Montaigne. În biroul de la RL Productions. Astăzi își spune Reine mai degrabă decât Reinette, fără a-și da seama că asta o apropie și mai mult de tatăl ei. Produce seriale TV. După ce i-a murit tatăl, cu banii de pe casa din Normandie înființase firma aceasta. Pe Camille îl primise într-un salon de mari dimensiuni, folosit și pentru ședințe. Dincolo de ușile acestuia se văd trecând tineri preocupați de ceea ce au de făcut, cărora le ghicești importanța pe care o acordă muncii lor.

Numai uitându-se la adâncimea fotoliilor, Camille refuzase să se așeze, rămânând în picioare și arătându-i fotografiile. Pe spate, Alex scrisese: *Reinette a mea adorată, regina sufletului meu*. Scris de copil, cu cerneală violet, cu litere ori prea mari, ori prea mici. Camille verificase, deschisese stiloul pe penița căruia cerneala se uscaseră, mai era încă un cartuș gol de cerneală violet, stiloul ieftin avea aceeași culoare, probabil așa fusese moda sau era vorba despre încă o tentativă de personalizare, cum se mai găseau destule printre lucrurile fetei.

Erau într-a cincea. Deși Reinette rămăsese în urmă cu un an, se găseau în aceeași clasă, chiar dacă ea era mai mare cu doi ani, având încă puțin până să împlinească cincisprezece. În fotografie ai zice că este o ucraineană cu șuvițele fine și dese, aduse în jurul capului. Acum, privindu-se, oftează:

— Cât de ridicolă, de stupid puteam să arăt...

Reinette și Alex fuseseră cele mai bune prietene. Cum sunt fetele la treisprezece ani.

— Eram nedespărțite. Toată ziua stăteam împreună, iar seara vorbeam ore întregi la telefon. Părinții trebuiau să ne smulgă receptoarele din mână.

Camille pune întrebări, iar Reinette răspunde, nefiind genul care să se lase intimidată.

— Ce e cu Thomas?

Lui Camille chiar că i-a ajuns până peste cap povestea asta. Și, cu cât înaintează mai mult, cu atât se simte mai obosit.

— În 1986 a început să își violeze sora, îi explică lui Reinette, care își aprinde o țigară. O cunoșteți pe vremea aceea, v-a spus ceva?

— Da.

Răspuns ferm. Genul: înțeleg unde vreți să ajungeți, doar n-o să pierdem ceasuri întregi pentru asta.

— Da... și? întrebă Camille.

— Da și nimic. Ce ați vrea, să fac eu acum plângere în locul ei? După cincisprezece ani?

Camille tace. Ar avea destule de zis dacă nu s-ar simți atât de epuizat, dar are totuși nevoie de informații.

— Ce v-a spus?

— Că îi făcea rău. De fiecare dată îi făcea rău.

— Cât erați de... intime?

Reinette surâde.

— Vreți să știți dacă ne culcam împreună? La treisprezece ani?

— Alex avea treisprezece ani. Dumneavoastră cincisprezece.

— Așa e. Atunci, da. I-am făcut educația, cum s-ar zice.

— Cât timp a durat relația?

— Nu mai știu. Mult. Vedeți, Alex nu era chiar... motivată, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Nu, nu înțeleg.

— N-o făcea decât... ca să se distreze.

— Ca să se distreze?

— Vreau să zic... Nu era cu adevărat interesată de o relație.

— Însă ați știut să o convingeți.

Lui Reine Leroy nu îi place concluzia.

— Alex făcea doar ce dorea! Era liberă!

— La treisprezece ani? Cu fratele pe care îl avea?

— De acord, răspunde Louis, chiar cred că ne-ați putea ajuta, domnule Vasseur.

Pare totuși destul de îngrijorat.

— Dar, mai întâi, încă un amănunt. De amintit, nu vi-l amintiți pe domnul Maciak, proprietarul de cafenea din Epinay-sur-Orge. Cu toate acestea, conform registrelor Distrifair, în patru ani l-ați vizitat de șapte ori.

— Vizitam tot felul de clienți...

Reine Leroy își strivește țigara în scrumieră.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat. O dată, Alex a dispărut timp de mai multe zile. La întoarcere, povestea se terminase. Nici măcar nu a mai stat de vorbă cu mine. Pe urmă, părinții mei s-au mutat, am plecat de acolo și nu am mai văzut-o niciodată.

— Când se întâmpla asta?

— N-aș putea să vă spun cu precizie, e mult de atunci. Pe la un final de an. 1989 sau cam așa ceva... Nu mai știu.

În fundul biroului, Camille continuă să asculte. Și să deseneze. Numai din memorie. Chipul lui Alex pe la treisprezece ani, pe peluza casei din Normandie, unde pozează alături de prietena ei, ținându-se cu mâinile pe după talie, cu câte un pahar de plastic în mână. Camille încearcă să regăsească surâsul din fotografie. Și, mai ales, privirea. Asta îi lipsește cel mai mult. În camera de hotel, ochii îi erau deja stinși. Or, tocmai privirea ei îi lipsește.

— Așa, spune Louis. Acum Jacqueline Zanetti. Pe ea o cunoșteți mai bine?

Nici un răspuns. Plasa se strânge. Louis parcă ar fi un notar de provincie, scrupulos, politicos, meticolos, ordonat. Enervant.

— Spuneți-mi, domnule Vasseur, de cât timp lucrați pentru Distrifair?

— Am început în octombrie 1987, doar știți foarte bine. Vă previn că dacă v-ați fi dus să vă vedeți cu patronul meu...

— Da? îl întrerupe Camille din colțul lui.

Vasseur se întoarce furios.

— Dacă ne-am întâlnit cu el, ziceți, repetă Camille. Mi se pare că ghicesc o amenințare în cuvintele dumneavoastră. Continuați, chiar mă interesează.

Vasseur nu mai apucă să răspundă.

— Câți ani aveți când v-ați angajat la Distrifair? întrebă Louis.

— Optsprezece.

Camille intervine din nou:

— Spuneți-mi...

Vasseur nu mai contenește să se întoarcă ba spre Louis și Armand, ba spre Camille, așa că se ridică și își așază într-o parte scaunul, pentru a-i putea înfrunța pe toți odată fără să-și tot sucească gâtul.

— Pofțiți?

— Pe vremea aceea lucrurile erau în ordine între dumneavoastră și Alex?

Thomas zâmbește:

— Legătura mea cu Alex a mers întotdeauna bine, domnule comisar.

— Comandant, îl corectează Camille.

— Comandant, comisar, căpitan, de chestia asta zău că mi se fâlfaie.

— Ați fost trimis la cursul de formare profesională organizat chiar de firma dumneavoastră, în 1988, intervine Louis și atunci...

— Bine, bine, OK, o cunosc pe Zanetti. I-am tras-o și eu o dată, doar n-o să facem un cap de țară din atâta lucru!

— Vă duceți la specializare, la Toulouse, de trei ori pe săptămână...

Thomas face o mutră care ar trebui să însemne habar n-am, dacă vă-nchipuți că mai țin minte toate prostiile astea...

— Ba da, ba da, îl încurajează Louis, vă asigur, s-a verificat, de trei ori pe săptămână, de la ora 17 la...

— OK, de trei ori, OK!

— Să ne păstrăm calmul...

Tot vocea lui Camille.

— Șmecheria asta cam ține de scheciurile de pe vremea lui tataia, zice Thomas. *Golden boy* care scarmână dosarele, amărășteanul care ia interogatoriul și piticul care colorează-n fundul clasei...

Lui Camille i se urcă sângele la cap, sare de pe scaun și se repede spre el. Louis se ridică la rândul lui, pune palma pe pieptul șefului și închide ochii de parcă ar vrea să ia totul asupra lui, deseori acționează așa împreună cu Camille, mimând comportamentul standard față de interogat, în speranța că și comandantul se va sincroniza, numai că, de data aceasta nu folosește la nimic.

— Dar tu, băi imbecilule, cu scheciul ăla al tău: „Da, i-o trăgeam la zece ani și ce bine mai era”, cam unde crezi că o s-ajungi?

— Păi... n-am zis niciodată așa ceva!

Thomas se arată jignit.

— Îmi puneți în gură niște vorbe chiar...

E în continuare foarte calm, dar pare deosebit de contrariat.

— Nu am spus niciodată asemenea grozăvii. Nu, am spus doar...

Chiar și stând pe scaun e mai înalt decât Camille, ceea ce oferă un tablou hilar. Își trage sufletul. Apoi, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Am spus numai că țineam mult la surioara mea. Enorm. Sper că nu e nimic rău în lucrul acesta. Cel puțin, legea nu pedepsește asta.

Mină ofuscată. Adaugă, uluit:

— Dragostea frățească intră cumva sub incidența legii?

Oroare și putregai. Asta pare că vrea să zică. Dar zâmbetul trimite în cu totul altă parte.

O aniversare. De data asta, clar, pe spatele fotografiei, doamna Vasseur scrisese: *Thomas, 16 decembrie 1989.*

Fiul împlinea douăzeci de ani. Poza fusese făcută în fața casei.

— Seat Malaga, explică mândră doamna Vasseur. Bine, de ocazie, altfel nu am fi avut cum.

Thomas stă cu coatele sprijinite pe portiera larg deschisă, fără îndoială pentru a se putea observa îmbrăcămintea din imitație de piele a scaunelor. Alex e alături. Pentru fotografie, își petrecuse brațul, protector, peste umerii surorii lui. Când știi ce se întâmplă în spatele cortinei, vezi însă altfel lucrurile. Cum poza este destul de mică, pentru a vedea mai bine chipul lui Alex, Camille folosește o lupă. O desenase din memorie noaptea, când nu prea dormise, iar acum îi regăsea cu greu trăsăturile. În această fotografie, Alex nu zâmbește. E iarnă, are pe ea un palton gros, dar tot se simte că e încă foarte slabă – nu are decât treisprezece ani.

— Cum se înțelegeau Thomas și sora lui? întrebă Camille.

— Foarte bine, răspunde doamna Prevost. Întotdeauna a avut mare grijă de ea.

Thomas vine în camera mea. Aproape în fiecare seară. Mama știe.

Thomas se uită iritat la ceas.

— Aveți trei copii... zice Camille.

Thomas simte că se schimbă direcția din care bate vântul. Devine reticent.

— Da. Trei.

— Parcă și fete? Două, dacă nu mă înșel, nu?

Se apleacă spre dosarul deschis din fața lui Louis.

— Exact. Ia te uită, pe una o cheamă Camille, ca pe mine! Și Elodie... Câți ani au micuțele?

Thomas strânge din dinți și nu zice nimic. Louis se hotărăște să rupă cumva tăcerea, considerând că se impune o diversiune:

— Prin urmare, doamna Zanett... începe, dar nu mai apucă să termine.

— Nouă și unsprezece ani! îl întrerupe Camille.

Înfige degetul în pagina din dosar, victorios. Surâsul i se șterge brutal de pe buze. Se apleacă spre Thomas.

— Dar pe fetele dumneavoastră cum le iubiți, domnule Vasseur? Vă asigur că dragostea paternă nu este pedepsită de lege.

Thomas strânge din dinți și maxilarele i se contractă.

— Și ele sunt instabile? Și ele au nevoie de autoritate? Deși,

uneori, nevoia de autoritate pentru fete înseamnă nevoie de dragoste. Toți tăticii o știu...

Vasseur îl fixează îndelung pe Camille, apoi tensiunea pare a scădea dintr-odată și zâmbește cu ochii în tavan, suspinând adânc.

— Chiar că vă mișcați greoi, domnule comandant... Ceea ce, pentru un bărbat de înălțimea dumneavoastră poate fi surprinzător. Adică, vă închipuiți că voi ceda acestor provocări? C-o să vă trag un pumn în mutră, pentru a vă da ocazia să...

Extinde cercul celor cărora li se adresează:

— Nu sunteți doar înrăiți, domnilor, dar și mediocri.

Spunând-o, se ridică.

— Dacă faceți un singur pas dincolo de ușa biroului... începe Camille.

În care clipă nimeni nu mai știe pe ce lume se află. Tonul a urcat, toți sunt în picioare, până și Louis e blocat, dar caută o ieșire:

— La vremea când trăgeați la hotelul ei, doamna Zanetti îl avea ca iubit pe Felix Maniere. Domnul Maniere era mai tânăr. Erau cam doisprezece ani diferență între ei. Iar dumneavoastră cât să fi avut? Nouăsprezece? Douăzeci de ani?

— Doar n-o să ne învărtim la nesfârșit în jurul cozii. Zanetti nu era decât o curvă bătrână! Tot ce făcea în viața ei, unicul lucru care o interesa era să și-o pună cu cei mai tineri. Cred că s-a-ntins cu cel puțin jumătate dintre clienți, pe mine a sărit când nici nu deschisese bine ușa.

— Așadar, continuă Louis, doamna Zanetti se cunoștea cu domnul Felix Maniere. Cam același joc: Gattegno, pe care îl cunoșteți, se cunoștea cu Praderie, pe care nu îl cunoșteți, iar doamna Zanetti, pe care o cunoșteți, se cunoștea cu domnul Maniere, pe care nu îl cunoșteți.

Louis se întoarce neliniștit spre Camille:

— Nu știu dacă am fost limpede.

— Nu, nu prea limpede, confirmă Camille și el pus pe gânduri.

— Așa credeam și eu, dar voi lămuri imediat.

Se întoarce către Vasseur:

— Cunoșteți direct sau indirect toate persoanele asasinate de sora dumneavoastră. Dar acum? adaugă întorcându-se iarăși către șeful lui.

Camille remarcă liniștit:

— Louis, nu aș vrea să fiu nepolitic, dar formularea tot nu e

clară.

— Așa vi se pare?

— Da, așa mi se pare.

Vasseur întoarce capul când la dreapta, când la stânga: ce adunătură de dobitoci!...

— Îmi permiți?

Louis face un gest seniorial. Camille preia:

— De fapt, domnule Vasseur, pe sora dumneavoastră, Alex...

— Da, ce e cu ea?

— De câte ori ați vândut-o?

Tăcere.

— Vreau să zic: Gattegno, Praderie, Maniere... Și, dacă mă înțelegeți, nu credem că știm toate numele victimelor. Deci, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră fiindcă, organizator cum ați fost, cunoașteți cel mai bine câți ați invitat să se înfrupte din micuța Alex.

Vasseur își iese din fire.

— Îmi faceți sora curvă? Chiar nu aveți nici un respect pentru morți?

Imediat, zâmbetul i se întinde pe buze:

— Spuneți-mi, domnilor, cum credeți că veți putea dovedi așa ceva? O s-o aduceți pe Alex să depună mărturie?

Le lasă timp polițiștilor să îi aprecieze umorul.

— Sau veți chema la bară clienții? Nu o să fie prea ușor. Nu prea mai sunt ei proaspeți, după câte am înțeles, așa-zisii clienți, este?

În caiet ori carnet, Alex nu notează nicicând datele. Textele sunt vagi, îi e frică de cuvinte, chiar și singură, în fața caietelului, tot nu îndrăznește. Aproape că te întrebi dacă știa ori nu cuvintele necesare. Scria:

Joi, Thomas a venit cu prietenul lui, Pascal. Au fost colegi de școală. Pare un prost. Thomas m-a pus să stau în picioare în fața lui și mi-a făcut cu ochiul. Prietenul lui râdea. După, în dormitor, tot mai râdea, tot timpul râdea, Thomas a zis să fii drăguță cu prietenul meu. Pe urmă, în dormitor, pe prietenul lui îl vedeam cum râde peste mine, chiar și când mă durea parcă nu se mai putea opri din râs. Și nu voiam să plâng în fața lui.

Camille și-l imaginează perfect pe idiotul acela având-o pe fetiță

și răsând cu gura până la urechi. Trebuie că fusese făcut să creadă că ei chiar îi plăcea așa ceva. Până la urmă, înainte de orice altceva și, în orice caz, mai mult decât despre Pascal Trarieux, lucrul acesta spunea multe despre Vasseur.

— Nu c-ar fi doar asta, zice Thomas Vasseur lovindu-se cu palmele peste coapse, dar s-a făcut târziu. Gata, domnilor, am terminat treaba?

— Încă un punct sau două, v-aș ruga.

Thomas se uită la ceas cu înțeles, ezită câteva clipe, după care acceptă solicitarea lui Louis.

— Bun, de acord, dar haideți repede fiindcă or să fie îngrijorați cei de acasă.

Își încrucișează brațele, așadar, vă ascult.

— Vă propun să analizăm ipotezele noastre, zice Louis.

— Perfect și mie mi-ar plăcea ca lucrurile să fie limpezi. Claritatea este esențială. Mai ales când este vorba despre ipoteze.

Pare efectiv mulțumit.

— Când v-ați culcat cu sora dumneavoastră, ea avea zece ani și dumneavoastră șaptesprezece.

Vasseur, preocupat, caută privirea lui Camille, apoi pe a lui Louis.

— Domnilor, am căzut de acord că analizăm niște simple supoziții!

— Exact, domnule Vasseur! îl asigură Louis. Aici este vorba despre ipotezele noastre și vă rog doar să ne spuneți dacă ele ascund contradicții interne... imposibilități... lucruri de genul acesta.

S-ar putea crede că Louis joacă teatru, însă nici vorbă, e stilul lui obișnuit.

— Perfect, răspunde Vasseur. Atunci, să vedem ipotezele...

— Cea dintâi este că ați abuzat sexual de sora dumneavoastră când aceasta avea zece ani. Articolul 222 din codul penal pedepsește infracțiunea cu douăzeci de ani de închisoare.

Thomas Vasseur ridică în aer degetul arătător, cu un gest profesoral:

— Dacă există o plângere în acest sens, dacă faptele sunt demonstrate, dacă...

— Desigur, îl întrerupe Louis fără să zâmbească, e doar o supoziție.

Vasseur e satisfăcut, fiindcă e genul de om care ține ca totul să

fie făcut conform regulilor.

— Cea de-a doua ipoteză este că, după ce ați abuzat-o, ați împrumutat-o și altora, ba chiar ați închiriat-o. Proxenetismul cu circumstanțe agravante este prevăzut de articolul 225 din același cod penal, fiind pasibil de o pedeapsă cu închisoarea de zece ani.

— Stați un pic! Stați un pic! Ați pronunțat cuvântul „împrumutată”. Domnul (îl arată pe Camille, în celălalt capăt al biroului) a spus mai adineauri „vândută”...

— V-aș propune „închiriată”, încearcă Louis.

— Ba vândută! Glumesc! OK, să rămânem la „închiriată”.

— Așadar, ați închiriat-o altora. Domnului Trarieux, mai întâi, coleg de școală, domnului Gattegno, ulterior, pe care îl cunoscuserăți ca mecanic auto, domnului Maciak, client în ambele sensuri ale cuvântului, din moment ce închiria de la dumneavoastră și jocurile mecanice, pentru cafenea. Domnul Gattegno a recomandat călduros serviciile dumneavoastră prietenului său, domnul Praderie. Cât despre doamna Zanetti, cu care ați avut relații intime după ce ați tras la hotelul ei, nici aceasta nu a ezitat să îi ofere excelentele servicii mai tânărului ei iubit, domnul Felix Maniere, într-un fel care nu putea, fără îndoială, decât să îl bucure. Se gândea, poate, că așa îl va lega și mai tare de ea.

— Asta nu mai e una, ci un șir de ipoteze!

— Care, tot așa, nu au nici o legătură cu realitatea?

— După câte știu eu, deloc. Însă nu logica vă lipsește. Ba, nici imaginația. Cu siguranță și Alex v-ar felicita.

— Din ce motiv?

— Fiindcă vă străduiți atâta pentru o moartă...

Se uită când la unul, când la celălalt:

— ... căreia acum toate îi sunt indiferente.

— Și mamei dumneavoastră tot indiferent i-ar fi? Și soției dumneavoastră? Și copiilor?

— Ei, nu!

Îi privește adânc, în ochi, când pe Camille, când pe Louis.

— Domnilor, o astfel de acuzație, adusă fără nici o probă, fără nici o mărturie, nu ar fi altceva decât calomnie. Și calomnia intră și ea sub incidența legii, nu știți?

Thomas îmi spune că o să îmi placă, fiindcă are nume de pisică. Mama lui i-a făcut cadou călătoria. Dar nu are deloc cap de pisoi. Tot timpul se uită fix la mine și nu spune nimic. Doar zâmbește

ciudat, de parcă ar vrea să îmi mănânce capul. După multă vreme, tot îi mai văd capul și ochii.

Felix nu fusese descoperit în carnet, dar, mai apoi, dăduseră de următorul text, foarte scurt, în caiet:

Pisoiul s-a întors. S-a uitat mult timp la mine, zâmbind ca și prima dată. Pe urmă mi-a zis să mă așez altfel și mi-a făcut foarte rău. Nici el, nici Thomas nu erau mulțumiți că plâng așa de tare.

Alex avea doisprezece ani. Felix douăzeci și șase.

Senzația dezagreabilă persistă câteva clipe.

— Din mulțimea de ipoteze, reia Louis, nu ne mai rămâne, cred, de clarificat decât un singur lucru.

— Haideti să încheiem, atunci.

— Cum de a descoperit Alex toate aceste persoane? Fiindcă, totuși, este vorba despre fapte petrecute cu douăzeci de ani în urmă.

— Și care este ipoteza?

— Chiar aceasta, bine, da, scuzați-mă. Presupunem că faptele s-au petrecut în urmă cu douăzeci de ani. Alex s-a schimbat mult, între timp, știm că se folosea de alte nume, că avusese destul timp pentru a-și pune la punct o strategie. Și-a organizat foarte bine întâlnirile cu fiecare dintre ei. În fața fiecăruia a jucat un rol absolut credibil. O femeie mai grăsuță și pe care nu o băga nimeni în seamă, pentru Pascal Trarieux, o femeie mai degrabă de factură clasică, pentru Felix Maniere... Întrebarea este: cum i-a găsit Alex pe toți acești oameni?

Thomas se întoarce iarăși către Camille, apoi către Louis, din nou către Camille, ca o persoană care nu mai știe ce are de făcut.

— Să nu-mi spuneți...

Îngrozit:

— Să nu-mi spuneți că, în acest sens, nu aveți nici o ipoteză.

Camille se întoarce. Chiar trebuie să muști din tine în meseria asta.

— Ba da, răspunde Louis cu modestie, avem o ipoteză.

— Ah, daaa... Spuneți-mi-o.

— Tot așa cum presupunem că i-ați oferit domnului Trarieux numele și adresa surorii dumneavoastră, credem și că v-ați ajutat sora să dea de toate acele persoane.

— Dar înainte ca Alex să le ia gâtul tuturor... Presupunând că îi cunosc (agită arătătorul în aer: atenție...), cum să fi știut pe unde se află fiecare, după douăzeci de ani?

— În primul rând, unii nu își schimbaseră domiciliul în acești ultimi douăzeci de ani. Pe urmă, îmi închipui că a fost suficient să îi dați numele și vechile adrese pentru ca Alex să cerceteze, ulterior, de una singură.

Thomas simulează niște aplauze admirative, apoi se întrerupe brusc:

— De ce aș fi făcut așa ceva?

Pe chipul doamnei Prevost se poate citi limpede că nu se teme de greutate. E femeie din popor, nu s-a scăldat niciodată în aur, a crescut singură doi copii, nu are de mulțumit nimănui pentru nimic etc. Toate aceste maxime uzuale transpar din modul în care stă dreaptă pe scaun. Hotărâtă să nu lase pe nimeni să profite de pe urma ei.

E luni după-amiază, ora patru.

Fiul ei este convocat pentru ora cinci.

Camille a pus astfel orele de interogatoriu pentru ca Thomas și mama lui să nu se întâlnească și nici să nu își vorbească.

Prima dată, în ziua identificării, de la morgă, fusese invitată. De data aceasta a fost convocată, e altceva, însă termenul nu schimbă nimic, femeia aceasta și-a construit viața ca pe o citadelă și se vrea impenetrabilă. Ceea ce protejează e în interiorul ei. Să pătrunzi acolo e o încercare dură. Nu voise să intre la morgă, să își recunoască fata, dându-i de înțeles lui Camille că ar fi fost prea mult pentru ea. Văzând-o astfel cum stă în fața lui, Camille se cam îndoiește de acea posibilă stare de slăbiciune. Mai rămâne doar ca, în ciuda aerului ei înțepat, a privirii care nu lasă loc concesiilor, a tăcerii îndârjite, a tuturor acestor maniere de femeie cu care nu se poate negocia, să o impresioneze sediul poliției și polițaiul minuscul, așezat alături de ea, cu picioarele bălângănind la douăzeci de centimetri deasupra podelei, care o privește fix și o întreabă:

— Ce știți cu precizie despre relația dintre Thomas și Alex?

Figură surprinsă, ce e de știut „cu precizie” despre relația dintre un frate și o soră? Acestea fiind spuse, clipește totuși cam repede. Camille așteaptă o vreme, dar meciul pare nul. Polițistul știe adevărul, dar și ea știe că el știe. Penibil. Camille își pierde răbdarea.

— La ce vârstă a început fiul dumneavoastră să își violeze sora?

Femeia țipă. Ce vorbești?...

— Doamnă Prevost, zice Camille zâmbind, nu mă luați de prost. Ba chiar vă sfătuiesc să mă ajutați cât puteți de mult fiindcă, dacă nu, vă bag băiatul la pușcărie pentru tot restul zilelor lui.

Amenințarea legată de fiul ei își face efectul. Ei i se poate face orice, dar să nu se atingă cineva de băiat. Cu toate acestea, rămâne pe poziție.

— Thomas își iubea mult sora, dar nu s-a atins nici de un fir de păr din capul ei.

— Nu la păr mă refer.

De nepătruns umorul lui Camille în fața doamnei Prevost, care dă din cap în semn de negație, fiind greu de spus dacă asta înseamnă că nu știe sau nu vrea să spună.

— Dacă erai la curent și ai lăsat lucrurile în voia lor, deveniți complice la viol cu circumstanțe agravante.

— Thomas nu s-a atins niciodată de sora lui!

— De unde știți?

— Îmi cunosc fiul.

Mecanismul amenință să se învârtă în gol. Fără soluție. Nici tu plângere, nici martori, nici crimă, nici victimă, nici călău.

Camille oftează și face semn din cap că înțelege.

Thomas vine la mine în cameră. Aproape în fiecare seară. Mama știe.

— Și pe fiica dumneavoastră o cunoșteți la fel de bine?

— Atât cât o mamă își poate cunoaște fata.

— Promițător.

— Pofțiți?

— Nu, nimic.

Camille scoate un dosar subțire.

— Raportul de autopsie. Din moment ce vă cunoșteți bine fata, presupun că știți ce e înăuntru.

Camille își pune ochelarii. Semnificație: sunt epuizat, dar merg înainte.

— Sunt probleme destul de tehnice, dar vi le voi traduce.

Doamna Prevost nici măcar nu clipește, rămânând la fel de țeapănă ca la început, rigidă până în măduva oaselor, cu toți mușchii încordați, hotărâtă să reziste.

— Fiica dumneavoastră era într-o stare groaznică.

Femeia fixează peretele din față, de parcă și-ar ține respirația.

— Medicul legist, continuă Camille răsfoind dosarul, specifică faptul că aparatul genital al fetei dumneavoastră a fost ars cu acid. Sulfuric, după părerea mea. Pe scurt, cu ceea ce se cheamă vitriol... Arsurile erau deosebit de profunde. Clitorisul a fost distrus în întregime, ceea ce pare o formă de excizie, acidul a devastat labiile mari și mici și a atacat vaginul extrem de adânc... Pentru asemenea ravagii, trebuie ca acidul să fi fost turnat în interior, în cantitate suficientă. Mucoasele au fost în mare parte distruse, carnea a fost literalmente topită, transformând aparatul

genital într-un fel de magmă.

Camille ridică ochii spre cea din fața lui și o privește lung:

— Acesta este termenul utilizat de medicul legist: „Maggă de carne”. Totul s-a întâmplat foarte de mult, Alex trebuie să fi fost mică. Vă spune ceva acest lucru?

Doamna Prevost îl privește și ea pe Camille, pândind și făcând automat semn din cap că nu.

— Fiica dumneavoastră nu v-a spus niciodată ce i s-a întâmplat?

— Niciodată!

Cuvântul răsună dintr-odată ca o pală de vânt, ca pocnetul stindardului de luptă.

— Înțeleg. Fata dumneavoastră nu a vrut să vă deranjeze cu toate prostioarele care i se mai întâmplau. Cum ar fi fost aceea că, într-o zi, cineva i-a turnat o jumătate de litru de acid sulfuric în vagin, după care Alex s-a întors acasă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Un model de discreție.

— Nu știu nimic despre așa ceva.

Nu i se clintește un mușchi de pe față, nu se schimbă nimic nici în atitudine, doar vocea e gravă.

— Legistul ne semnalează un lucru foarte curios, revine Camille. Întreaga zonă genitală a fost marcată în profunzime: terminații nervoase anulate. Deformări ireversibile ale căilor naturale, țesuturi distruse, rupte, privându-vă definitiv fiica de orice raport sexual normal. Nici nu mai vorbesc despre alte speranțe pe care le-ar fi putut avea. Da, așadar, un lucru deosebit de curios...

Camille se oprește, lasă raportul pe masă, își scoate ochelarii, îi așază în fața lui, își încrucișează brațele și se uită fix la mama lui Alex.

— Căile urinare au fost, totuși, într-o anumită măsură, „reamenajate”. Fiindcă riscul era major: dacă și acestea ar fi rămas distruse, Alex ar fi murit în câteva ore. Expertul nostru evocă o tehnică rudimentară, sălbatică aproape, o canulă înfiptă până departe, prin meat, pentru a păstra deschis canalul urinar.

Tăcere.

— După părerea lui, rezultatul ține pur și simplu de miracol. Și de măcelărie. În raport nu scrie chiar așa, dar înțelesul acesta este.

Doamna Prevost încearcă să își înghită saliva, gâtul însă rămâne uscat, ai zice că se va îneca, va tuși, dar nici vorbă, nici o reacție.

— Bun, acum știți cum e, el e medic, eu polițist. El constată, eu încerc să explic. Ipoteza mea este că i s-a făcut în grabă operația aceasta lui Alex pentru a se evita spitalizarea, altfel, ar fi trebuit oferite niște explicații, spus numele făptașului (special am zis la masculin, nu vă supărați pe mine), fiindcă întinderea leziunilor arăta limpede că nu putea fi vorba despre un accident, ci despre un act intenționat. Alex nu a ținut să se lase cu scandal, era o micuță curajoasă, nu ar fi fost genul ei, doar știți că e discretă...

Doamna Prevost reușește în sfârșit să-și înghită saliva.

— Spuneți-mi, doamnă Prevost, de cât timp sunteți paramedic?

Thomas Vasseur pleacă fruntea concentrat. A ascultat concluziile raportului de autopsie în cea mai deplină liniște. Se uită la Louis, care a citit textul și l-a comentat. Cum nimic nu se întâmplă, cel din urmă adaugă:

— Părerea dumneavoastră?

Vasseur desface brațele.

— Trist.

— Știați.

— Alex, continuă Vasseur surâzând, nu avea nici un secret față de fratele ei mai mare.

— Așadar, ne puteți lămuri.

— Din păcate, nu. Alex mi-a spus ceva, însă a fost deosebit de evazivă, doar înțelegeți, era ceva cu totul intim...

— Deci nu ne puteți oferi nici un detaliu?

— Din păcate...

— Nici o informație...

— Nici una.

— Nici o precizare...

— Nici atât.

— Măcar o ipoteză...

Thomas Vasseur oftează.

— Deci, să presupunem că... vreunul s-a cam enervat.

S-a enervat groaznic.

— Vreunul... Și nu știți cine?

Vasseur zâmbeste.

— N-am idee.

— Deci „vreunul” s-a enervat groaznic, spuneți. Din ce să i se fi tras?

— Habar n-am. Dar asta este ceea ce cred că am înțeles din spusele ei.

Se poartă de parcă, până acum, ar fi încercat prudent temperatura apei și, în sfârșit, o găsește pe gustul lui. Gaborii nu sunt agresivi, nu au nimic împotriva lui, nici o dovadă, iată ce se poate citi pe fața lui.

În orice caz, îi stă în fire să provoace.

— Știți... Alex putea fi teribil de penibilă uneori.

— Cum așa?

— Păi, avea și ea hachițele ei. Știți, genul care una-două se umflă în pene.

Cum nimeni nu zice nimic, Vasseur nu e convins că a fost înțeleș.

— Vreau să zic, cu genul ăla de fete, până la urmă tot te enervezi mai mult sau mai puțin. Poate că era din cauza lipsei tatălui, însă, într-adevăr avea o latură așa... mai rebelă. În fond, cred că detesta autoritatea. Din când în când, i se punea pata și-l lua pe nu în brațe, iar, din acel moment, nu mai puteai scoate nimic de la ea.

S-ar zice că Vasseur retrăiește o scenă pe care nu își dorește s-o evoce și în fața celorlalți. Ridică puțin vocea:

— Genul ăsta de fată era Alex. Pe neașteptate, fără să priceapă cineva care era motivul, trăgea frâna de mână. Vă jur, chiar te crispau astfel de reacții.

— Din cauza asta să se fi întâmplat și...? întrebă Louis încet, aproape de neauzit.

— Nu știu, răspunde Vasseur corect. Nu eram acasă.

Zâmbește.

— Vreau să zic doar că Alex era genul de fată căreia, până la urmă, tot trebuia să i se întâmple așa ceva. Putea fi încăpățânată ca un catâr... înțelegeți că, până la urmă, tot îți pierdeai răbdarea...

Armand, care nu a mai scos vreun cuvânt de o oră, parcă împietrește.

Alb ca varul, Louis își pierde puțin sângele rece. Numai că, la el fenomenul ia forme civilizate.

— Domnule Vasseur, aici nu vorbim despre vreo nu știu ce bătăiță la poponeț! vorbim despre acte de tortură barbare, aplicate unui copil sub cincisprezece ani, care a fost oferit pentru prostituție unor adulți!

O spune apăsând pe fiecare cuvânt, pe fiecare silabă. Camille realizează cât de tulburat poate fi Louis. Vasseur însă, în continuare stăpân pe el, dacă tot simte că l-a băgat cu capul în

apă, e hotărât să-l și apese pe ceafă până scapă de el:

— Dacă ipoteza dumneavoastră privitoare la prostituție e corectă, atunci așa zice că astea sunt riscurile meseriei...

De data aceasta, Louis chiar se pierde și îl caută pe Camille din priviri. Iar Camille zâmbește. Într-un fel, a căzut în cealaltă extremă. Dă din cap ca și cum ar aproba, ar împărtăși concluzia lui Vasseur.

— Mama dumneavoastră era și ea la curent? întrebă.

— Cu ce? A, nu! Alex nu dorea să o bată la cap cu micile ei întâmplări copilărești. Și-apoi, mama avea și așa o groază de griji... Nu, mama nu a știut niciodată nimic.

— Păcat, constată Camille, fiindcă v-ar fi putut fi un bun sfătuitor. Ca paramedic, vreau să zic. De pildă, ar fi putut să ofere un prim ajutor.

Vasseur se mulțumește să dea din cap, simulând consternarea.

— Ce vreți, constată fatalist, din păcate istoria nu se repetă.

— Când ați aflat ce i s-a întâmplat lui Alex, nu v-ați gândit să depuneți plângere la poliție?

Vasseur se uită mirat la Camille:

— Păi... împotriva cui?

Camille însă aude: „Păi, de ce?”

S-a făcut șapte seara. Lumina a scăzut atât de lent, încât nimeni nu și-a dat seama că se discută de o vreme în penumbră, ceea ce dă interogatoriului o atmosferă ireală.

Thomas Vasseur e obosit. Se ridică greoi, ca după o noapte albă, își pune mâinile în șolduri, se arcuiește și lasă să îi scape un suspin de ușurare, mișcându-și picioarele anchilozate. Polițiștii rămân pe scaune. Armand lasă privirea în dosar, pentru a-și ascunde stinghereala. Louis șterge tăblia mesei cu dosul palmei. Camille se ridică și el, se duce până la ușă, se întoarce și constată plictisit:

— Sora dumneavoastră vitregă, Alex, vă șantaja. Haideti să pornim de la asta, dacă vreți.

— Ba nu, îmi pare rău, răspunde Vasseur căscând.

Fața îi exprimă regretul, i-ar plăcea să le facă o bucurie, un serviciu, dar așa nu se poate. Își lasă în jos mânecile cămășii.

— Acum chiar trebuie să mă duc acasă.

— Puteți da un telefon...

Face un gest cu mâna, ca și când ar refuza un ultim rând de băutură.

— Serios...

— Domnule Vasseur, avem două soluții. Ori luați loc și răspundeți la ultimele întrebări, ceea ce ar mai lua o oră sau două...

Vasseur pune palmele pe masă:

— Ori...?

Se uită pe sub sprâncene, ca în filme, în clipa când eroul se pregătește să scoată pistolul din toc, dar, în cazul de față, efectul se transformă în eșec.

— Ori vă arestez preventiv, ceea ce îmi dă dreptul să vă țin aici douăzeci și patru de ore. Ba s-ar putea să ducem până la patruzeci și opt de ore, fiindcă judecătorul adoră victimele, așa că nu va găsi inconveniente pentru a vă mai păstra puțin pe la noi.

Ochii lui Vasseur se îngustează.

— Arest preventiv... pentru care motiv?

— Nu contează. Viol cu circumstanțe agravante, tortură, proxenetism, crimă, acte de barbarie, mi se cam rupe, ce doriți dumneavoastră. Dacă, totuși, aveți vreo preferință...

— Dar nu aveți nici o dovadă! Absolut nimic!

Explodează. Gata, a avut răbdare, foarte multă răbdare, dar acum s-a terminat, sticleții ăștia chiar abuzează de funcție.

— Chiar m-ați enervat! Gata, m-am cărat chiar în clipa asta.

Din care moment, evenimentele se precipită cu brutalitate.

Thomas Vasseur se ridică împins parcă de un resort, spune ceva ce nimeni nu înțelege, își ia haina și înainte de fi putut cineva schița măcar vreun gest ajunge la ușă, o deschide și scoate un picior pe coridor. Cei doi agenți în uniformă postați acolo îi ies pe loc în față. Vasseur se oprește și se întoarce.

Camille spune:

— Am impresia că, totuși, cel mai bine este să vă arestez preventiv. Vor pune ca motiv crima. De acord?

— Nu aveți nici o probă împotriva mea. Doar v-ați pus în gând să mă scoateți din fire, nu-i așa?

Închide ochii, se stăpânește și se întoarce în birou, târându-și picioarele. Sătul de luptă.

— Aveți dreptul să dați un telefon unei rude sau cuiva apropiat, zice Camille. Și să solicitați consult medical.

— Nu, vreau să vorbesc cu un avocat.

Judecătorul este informat de către Le Guen despre arestarea preventivă, iar Armand ia asupra lui îndeplinirea formalităților. Doar e o cursă contra cronometru, arestul preventiv fiind limitat la douăzeci și patru de ore.

Vasseur nu se opune, vrea doar să se termine totul cât mai repede, va trebui să aibă o explicație cu nevasta, va pune totul pe seama cretinilor ăstora de la poliție, își va scoate șireturile și cureaua, va accepta să i se ia amprente, să i se preleveze mostre de ADN, tot ce-or vrea, doar să meargă cât mai repede, nu va spune nimic până nu sosește avocatul, va răspunde numai la întrebările administrative, în rest nimic, doar va aștepta.

Își sună soția la serviciu. Nu e nimic grav, doar că nu mă pot întoarce prea repede. Nu-ți face griji. Sunt arestat. În context, cuvântul i se pare nefericit ales, încearcă s-o dreagă, dar nu are nimic pregătit, nu e obișnuit să se justifice în fața ei. Dintr-odată, în lipsă de argumente, ia un ton autoritar, care ar trebuie să însemne limpede: ia nu mă mai săcâi și tu cu întrebările tale. La capătul celălalt al firului rămân numeroase spații albe, ale neînțelegerii. Nu pot, dacă-ți spun că nu pot! N-ai decât să te duci singură! A spus-o țipând, a fost mai tare decât puterea lui de stăpânire. Camille se întreabă dacă nu cumva o și bate. Măine ajung acasă. Nu știu când. Bine, trebuie să închid. Și eu. Te sun mai târziu.

E doar opt și un sfert, iar avocatul nu va sosi decât pe la unsprezece noaptea. Este un tânăr cu pas rapid și hotărât, pe care nimeni nu l-a mai văzut pe aici, dar care știe ce are de făcut. Nu dispune decât de treizeci de minute pentru a-și informa clientul, pentru a-i explica modul în care trebuie să se comporte, pentru a-l sfătui să fie prudent, prudent înainte de orice și pentru a-i ura noroc, fiindcă, în treizeci de minute, fără drept de acces la dosar, e cam tot ce ar fi putut face.

Camille se decide să se ducă acasă, să facă un duș și să se schimbe. În câteva minute, taxiul îl lasă în fața ușii de la intrarea în imobil. Ia ascensorul. Chiar trebuie să fie rupt de oboseală dacă renunță la mersul pe scări.

Pachetul îl așteaptă în fața ușii, învelit în hârtie de ambalaj și legat cu sfoară. Camille înțelege pe loc despre ce este vorba. Intră în apartament. Doudouche nu are parte decât de o mângâiere

distrată.

Straniu: e autoportretul lui Maud Verhoeven.

Optsprezece mii de euro.

Sigur e mâna lui Louis, care lipsise duminică dimineață și ajunsese abia la două după-amiază. Pentru el, un tablou de optsprezece mii de euro nu e cine știe ce. Totuși, Camille se simte pus într-o situație jenantă. În astfel de împrejurări nu știi ce îi datorezi celuiilalt, implicit ce așteaptă el de la tine, ce e de făcut: să accepți, să refuzi, să spui un lucru anume – și dacă da, ce? Darul presupune de fiecare dată ceva în schimb, indiferent de formă. Ce așteaptă oare Louis după ofranda adusă? În timp ce se dezbracă și se bagă sub duș, Camille se gândește din nou la banii obținuți de la licitație. Donarea lor pentru opere umanitare este un gest extrem, un gest care i-ar spune mamei sale: nimic nu mai vreau de la tine.

E cam bătrân ca să se mai poarte așa, dar, cu părinții, problemele nu se încheie nicicând, țin cât ține și viața ta, uite la Alex. Se șterge, tot mai hotărât să facă ceea ce își propusese.

Va fi un gest calm, doar nu e o renegare să te desparți de banii din licitație.

Doar un mod de a plăti.

Dar chiar îi voi da pe toți?

În schimb, autoportretul îl va păstra, îl privește în timp ce se îmbracă, îl pusese pe canapea, în fața lui și acum se simte mulțumit că i-a rămas. E un tablou foarte frumos. Nu se certase cu propria-i mamă, asta dovedește dorința de a păstra tabloul. Pentru întâia oară, tocmai el, căruia i se repetase toată copilăria și adolescența că e leit taică-său, își descoperă în tabloul de pe canapea asemănările cu Maud. Lucru care-i face bine. Doar e pe cale să-și pună ordine în viață. Fără să știe unde ar putea ajunge astfel.

Chiar înainte de plecare își aduce aminte de Doudouche și îi deschide o cutie cu hrană pentru pisici.

Când Camille ajunge înapoi, la brigadă, se întâlnește cu avocatul care tocmai încheiase întrevederea cu clientul său. Armand fusese cel care anunțase sfârșitul ședinței. Thomas Vasseur e tot în biroul lor. Armand profitase pentru a aerisi, iar acum era chiar frig înăuntru.

Apare și Louis, căruia Camille îi face un semn complice, Louis îl întreabă din priviri, Camille îl liniștește tot așa, vor sta mai târziu

de vorbă.

Thomas Vasseur este destul de încordat, ai senzația că barba i-a crescut cu viteză mărită, ca în publicitatea la îngrășămintele, dar tot mai păstrează un dram de zâmbet pierdut pe undeva, pe chip. Ați vrea voi să mă puneți la pământ, însă nu aveți cu ce și nici nu veți avea. Sunt pregătit pentru un război de uzură, degeaba mă luați de prost. Avocatul îl sfătuisese să aștepte și să fie atent la fiecare nou pas al polițiștilor, fiind cea mai bună tehnică, să își cântărească orice răspuns și, prin urmare, să nu se grăbească. E vorba despre o cursă contra cronometru în sens invers, ideea e să tragă de timp o zi întreagă. Cu certitudine nu două. Avocatul spune că, pentru prelungirea arestului preventiv, polițiștii trebuie să aducă noi date judecătorului, or nu vor avea nimic, absolut nimic. Camille îi citește vorbele în felul în care deschide gura și o închide la loc, în care își umflă pieptul, în care face exerciții de respirație.

Se spune că primele minute ale unei noi întâlniri reprezintă în miniatură imaginea întregii relații. Camille își amintește că, de când îl văzuse pentru întâia oară, simțise o aversiune instantanee față de Vasseur. O bună parte din modul în care decisese să conducă rezolvarea cazului ținea de acest detaliu. Iar judecătorul Vidard o știe.

În fond, el și judecătorul nu sunt chiar atât de diferiți. Cu adevărat deprimant să constăți asemenea lucruri.

Le Guen confirmase că judecătorul Vidard aproba strategia propusă de Camille, pe care o înțelesese complet. În momentul de față, Camille e răvășit de tot felul de emoții. Judecătorul se alătură și el echipei. Plasându-se cu atâta hotărâre de partea lui, îl obligă pe Camille să își rectifice anumite concluzii. E de-a dreptul agasant să primești astfel de lecții.

Armand anunță ziua și ora, ca un recitator din tragediile grecești, apoi numele, gradele și funcțiile persoanelor prezente.

De început, începe Camille:

— Înainte de orice, să terminăm odată cu „ipotezele” astea ale dumneavoastră complet enervante.

Schimbare de stil. Aflat la timonă, Camille își adună gândurile și se uită la ceas.

— Deci, Alex vă șantaja.

O spune cu voce obosită, preocupată parcă de altceva.

— Poate îmi explicați și cum.

Un Thomas Vasseur prompt, gata să despice firul în patru.

Camille se întoarce către Armand, un Armand luat pe

nepregătite, repezindu-se să dreagă lucrurile, scormonind prin dosar, ceea ce ia un timp nepermis de lung, și se pare că acum o să vezi zburând prin aer toate notele de acolo, foile prost prinse, chiar îți vine să te întrebi dacă Republica Franceză și-a pus încrederea în oameni potriviți. Până la urmă găsește ceea ce caută. Fiindcă Armand întotdeauna găsește ceea ce caută.

— Împrumut la angajatorul dumneavoastră, Distrifair, de douăzeci de mii de euro, din 15 februarie 2005. Ați făcut prea multe datorii pentru casă, banca nu v-a mai acordat alte sume, moment în care v-ați adresat patronului. Căruia îi returnați lunar datoria în funcție de rezultate.

— Chiar nu văd legătura cu posibilul șantaj!

— În camera lui Alex a fost descoperită suma de douăsprezece mii de euro. În teancuri curate, scoase direct din bancă, având încă micile benzi plastificate.

Vasseur ia o figură neîncrezătoare.

— Și?

Camille îi dă cuvântul lui Armand, ca un maestru de ceremonii. Subordonatul se simte ca peștele în apă:

— Banca dumneavoastră ne-a confirmat încasarea unui cec de douăzeci de mii de euro acordat de angajatorul pentru care lucrați pe 15 februarie 2005 și vărsarea aceleiași sume, în numerar, pe data de 18.

Camille aplaudă în tăcere, închizând ochii. Apoi, deschizându-i din nou:

— Așadar, pentru ce ați avut nevoie, domnule Vasseur, de douăzeci de mii de euro?

Ezitare. Degeaba îți imaginezi diferite scenarii, răul ia fără încetare noi forme. Cam această concluzie se citește în ochii lui Vasseur. Se văzuseră și cu patronul lui. Arestul preventiv a început de mai puțin de cinci ore și mai trebuie să reziste încă nouăsprezece. Numai că Vasseur a lucrat dintotdeauna doar în vânzări, așa că mai bun antrenament pentru rezistența la șocuri nici că poate exista. Știe să încaseze.

— Datorii la jocuri.

— Adică ați jucat împotriva surorii dumneavoastră și ați pierdut, este?

— Nu, nu cu Alex am jucat, cu... altcineva.

— Cu cine?

Vasseur respiră cu greutate.

— Haideți să câștigăm un pic de timp, zice Camille. Cei douăzeci

de mii de euro erau clar pregătiți pentru Alex. Când am descoperit banii, în camera ei de la hotel, mai rămăseseră douăsprezece mii. Pe benzile plastificate care țin teancurile la un loc am descoperit amprentele dumneavoastră.

Până unde merseseră! Chiar atât de departe să fi ajuns? Câte-or fi știind? Ce-or fi vrând?

Camille citește întrebările pe ridurile de pe fruntea lui Vasseur, în pupile, în tremurul imperceptibil al mâinilor. N-o fi nimic profesional în toată povestea, oricum n-o s-o mărturisească niciodată nimănui, dar Camille îl urăște pe Vasseur. Îl urăște. Ar vrea să îl omoare. Și-o să-l omoare. Tot așa simțea și acum câteva săptămâni pentru judecătorul Vidard. Nici tu nu ești aici din întâmplare, își poate spune Camille, ci fiindcă, uite, ești un potențial criminal.

— OK, alege Vasseur soluția, da, i-am împrumutat bani surorii mele. E interzis?

Camille se destinde, de parcă ar fi bifat o problemă rezolvată. Zâmbește, dar e un zâmbet rău.

— Știți bine că nu este interzis, dar atunci de ce ați mințit mai întâi?

— Nu vă privește.

Propoziție care nu ar fi trebuit pronunțată.

— În situația în care vă aflați, domnule Vasseur, cam ce credeți că nu interesează poliția?

Sună Le Guen. Camille iese din birou. Comisarul-șef dorește să știe unde au ajuns. E greu de spus, dar Camille optează pentru varianta liniștitoare:

— Nu stăm rău, ne vedem de treabă...

Le Guen nu sare-n sus de bucurie.

— Dar la tine...? întreabă Camille.

— O să încheiem la termen.

— Bun, atunci să ne concentrăm.

— Sora dumneavoastră nu era...

— Soră vitregă! îl corectează Vasseur.

— Soră vitregă, da, dar cu ce schimbă asta lucrurile?

— Nu e același lucru, ar trebui să dați dovadă de puțină rigoare.

Camille se uită la Louis, apoi la Armand, cu aerul de a le spune: ați văzut? Nu se apără rău, ce ziceți?

— Bun, atunci să o numim Alex. La drept vorbind, nu suntem

deloc convinși că Alex avea intenția de a se sinucide.

— Totuși, asta a făcut.

— Firește. Dar dumneavoastră, care o cunoșteți mai bine decât oricine, ne-ați putea, probabil, explica de ce ar fi dorit să moară, după ce își pregătise atât de bine fuga în străinătate.

Vasseur ridică din sprâncene, neînțelegând întrebarea.

De data aceasta, Camille se mulțumește cu un gest discret adresat lui Louis.

— Sora dumneavoastră... mă iertați, Alex a cumpărat, pe numele ei adevărat, în ajunul morții, un bilet pentru Zurich, cu plecarea a doua zi dimineață, pe 5 octombrie, la ora opt și patruzeci de minute. A profitat chiar de trecerea prin aeroport pentru a-și cumpăra o geantă de voiaj pe care am găsit-o aranjată perfect, gata pentru plecare, în camera ei de la hotel.

— Mi-ați mai spus... Cu siguranță și-a schimbat decizia. Doar v-am mai spus că era instabilă psihic.

— A ales un hotel din apropierea aeroportului și a comandat și un taxi pentru a doua zi dimineață, deși avea mașina ei în parcare. Cu siguranță nu avea nici un chef de probleme, să caute la nesfârșit loc prin parcare și să piardă avionul. Dorea să plece fără alte încurcături. A scăpat, totodată, de o grămadă de lucruri, nu voia să lase nimic în urmă, nici măcar sticlele cu acid. Specialiștii noștri l-au analizat, de altfel, constatând că este vorba despre același produs utilizat pentru toate crimele, acid sulfuric cu concentrația de 80%. Pleca, părăsea Franța, fugea.

— Ce ați vrea să vă spun? Nu pot răspunde în locul ei. De altfel, nimeni nu o poate face!

Vasseur se întoarce și spre Armand și spre Louis, ca pentru a le solicita aprobarea, dar mintea îi e în altă parte.

— Atunci, îi propune Camille, dacă nu puteți răspunde în locul lui Alex, faceți-o cel puțin în locul dumneavoastră.

— Dac-aș putea...

— Bineînțeles că puteți. Ce făceați pe 4 octombrie, în seara morții lui Alex, între orele douăzeci și douăzeci și patru, să zicem.

Thomas ezită. Camille merge mai departe, grăbit:

— Să vă ajutăm noi... Armand?

Ciudat lucru, poate pentru a sublinia aspectul dramatic al situației, Armand se ridică, exact ca la școală, în momentul în care învățătoarea te strigă pentru a te pune să reciteți. Își citește clar însemnările.

— La ora 20:34, pe când erați la domiciliu, ați primit un telefon.

Soția dumneavoastră ne-a declarat: „Thomas a primit un mesaj de la serviciu, era ceva urgent”. Se pare că totuși, în cadrul serviciului dumneavoastră, un telefon la oră atât de târzie practic nu există... „Era foarte contrariat”, ne-a mai precizat. Conform celor declarate de soția dumneavoastră, ați plecat de acasă pe la zece și nu v-ați mai întors decât după miezul nopții, neputând preciza ora fiindcă dormea și nu s-a mai uitat la ceas. Oricum era trecut de miezul nopții, de asta era sigură, fiindcă este ora la care adoarme de obicei.

Thomas Vasseur are o grămadă de elemente de analizat. Soția i-a fost interogată. Se gândise la așa ceva mai adineauri. Altceva?

— Or, știm că nu este nimic adevărat în toată povestea, continuă Armand.

— De ce spui așa ceva, Armand? întreabă Camille.

— Fiindcă apelul primit de domnul Vasseur la ora 20:34 venea de la Alex. Apelul a fost înregistrat fiindcă numărul a fost format din camera de hotel. Vom verifica și la operatorul de telefonie mobilă al domnului Vasseur, oricum, patronul dânsului ne-a declarat ferm că nu a existat nici o urgență în seara respectivă. Ba chiar a adăugat: „În meseria noastră ar fi și greu de conceput ideea de urgență de noapte. Doar nu suntem de la Urgență”.

— Rafinată reflecție, constată Camille.

Se întoarce către Vasseur, însă nu are timp să profite de avantaj, fiindcă acesta îl întrerupe:

— Alex mi-a trimis un mesaj, dorea să mă vadă și mi-a propus o întâlnire. La unsprezece și jumătate.

— Aha, începe să vă revină memoria!

— La Aulnay-sous-Bois.

— Aulnay, Aulnay, stați puțin... păi e foarte aproape de Villepinte, foarte aproape de locul unde și-a găsit sfârșitul. Bun, deci e opt și jumătate, surioara dumneavoastră adorată v-a sunat și dumneavoastră ce ați făcut?

— Am plecat la întâlnire.

— Era ceva obișnuit între voi, frații, genul acesta de întâlniri?

— Nu chiar.

— Ce dorea?

— M-a rugat să vin, mi-a dat o adresă, o oră și atât.

Thomas continuă să își cântărească toate răspunsurile, dar, simțindu-se încolțit, ar vrea să se elibereze, frazele țâșnesc rapid, trebuie să se stăpânească neîncetat pentru a rămâne la strategia pe care și-a fixat-o.

— Ce dorea, după părerea dumneavoastră?

— Nu știu.

— Ei, ei, ei, cum nu știți dumneavoastră nimic!...

— În orice caz, nu mi-a spus.

— Să recapitulăm. În ultimul an, prin șantaj, v-a lăsat fără douăzeci de mii de euro. În opinia noastră, pentru a-i obține v-a amenințat că vă va face praf familia, că va povesti cum ați violat-o la zece ani, cum ați obligat-o să se prostitueze...

— Nu aveți nici o dovadă!

Thomas Vasseur se ridică urlând de pe scaun. Camille surâde. Și-a pierdut sângele rece, deci beneficiu net.

— Luați loc, spune foarte calm. Am zis „în opinia noastră”, deci este vorba despre o ipoteză, doar știu că vă place chestia asta.

Așteaptă câteva secunde.

— De altfel, dacă tot a venit vorba despre probe, Alex are una beton. Ca să-ți dai seama că n-a fost deloc în ordine copilăria ei, o întâlnire cu soția dumneavoastră e suficientă. Așa, ca între fete, lucruri de genul acesta se mai pot și povesti și arăta... Dacă Alex și-a arătat pentru câteva clipe zonele intime soției dumneavoastră, s-ar putea paria că au fost ceva emoții prin familia Vasseur, nu? Prin urmare, „după părerea noastră”, întrucât își programase plecarea pentru a doua zi, contul îi era gol, iar cash dacă mai avea vreo douăsprezece mii de euro... v-a sunat ca să vă mai ceară bani.

— În mesaj nu spunea nimic despre așa ceva. Și, de altfel, de unde să fi găsit bani la miez de noapte?

— Credem că Alex vă pusese în vedere că va mai trebui să faceți rost, pentru perioada în care era necesar să se aranjeze în străinătate. Și că va fi obligatoriu să vă aranjați și dumneavoastră mai bine, fiindcă urma să aibă cheltuieli serioase... Fuga de poliție costă scump. Dar sunt convins că despre acest subiect vom discuta mai târziu. Deocamdată, am ajuns la momentul în care ați plecat de acasă noaptea târziu... Ce ați făcut mai departe?

— M-am dus la adresa pe care mi-o lăsase.

— La care adresă?

— Bulevardul Jouvenel. Numărul 137.

— Și ce e pe bulevardul Jouvenel, la numărul 137?

— Nimic, tocmai asta e...

— Cum așa, nimic?

— Păi, nimic... adică nimic.

Louis nu mai are nevoie ca șeful lui să se întoarcă spre el, tastează adresa pe un site cu planuri și itinerarii în Paris, așteaptă

câteva secunde și îi face semn șefului lui să se apropie.

— Așa e, aveți dreptate... La 135 sunt birouri, la 139 o curățătorie și, între ele, la 137, un butic scos la vânzare. Închis. Doar nu credeți că ar fi vrut să și-l cumpere?

Louis mișcă mouse-ul pentru a examina împrejurimile, de cealaltă parte a străzii. După expresia feței îți poți da seama că inițiativa sa va rămâne fără rezultat.

— Normal că nu, răspunde Vasseur. Oricum, n-am aflat ce-ar fi putut să vrea, fiindcă nu a apărut.

— Nu ați încercat să dați de ea?

— Numărul fusese anulat.

— Așa e, am verificat. Alex renunțase la numărul acela de trei zile. Fără îndoială, gândindu-se la plecare. Și cât timp ați rămas în fața magazinului?

— Până la miezul nopții.

— Sunteți un om răbdător, nu e rău. Când ții la cineva, ai toată răbdarea din lume, se știe. Există cineva care să vă fi văzut pe acolo?

— Nu prea cred.

— Nasol.

— Nasol mai ales pentru dumneavoastră, fiindcă dumneavoastră aveți ceva de dovedit, nu eu.

— Nu e nasol nici pentru dumneavoastră, nici pentru noi, e nasol pur și simplu, întrucât apar zone întunecate, dubii, iar povestea pare cam „inventată”. În fine, nu contează. Presupun că ați considerat incidentul închis și, în concluzie, ați plecat acasă.

Thomas nu răspunde. Fără îndoială, un scanner ar putea indica viteza cu care neuronii săi încearcă să descopere configurația potrivită.

— Ei? insistă Camille. V-ați întors acasă, da?

Degeaba își mobilizează creierul lui Vasseur toate resursele, tot nu găsește o soluție satisfăcătoare.

— Nu, m-am dus la hotel.

De-acum, singur s-a aruncat în apă...

— Ia te uită! exclamă Camille surprins. Știați la ce hotel stă?

— Nu, dar după ce m-a sunat Alex, pur și simplu am format înapoi numărul de la care o făcuse.

— Ingenios! Și...?

— Și nu mi-a răspuns. Am dat peste un mesaj înregistrat.

— Păcat. Și atunci, v-ați dus acasă.

Moment în care, cele două emisfere cerebrale mai că intră în

coliziune. Thomas închide ochii. Ceva îi spune că nu e cea mai bună opțiune, dar nici nu vede cum altfel ar putea proceda.

— Ba nu, spune până la urmă, m-am dus la hotel. Dar era închis. Și nici vorbă de recepționar.

— Louis? intervine Camille.

— Recepția este deschisă până la ora 22:30. Apoi este nevoie de codul de acces pe care clienții îl primesc la sosire.

— În consecință, continuă Camille, de data aceasta chiar v-ați dus acasă.

— Da.

Camille se întoarce spre asistenții lui.

— Ce aventură! Armand... Am senzația că ai unele îndoieli.

Acum, Armand nu se mai ridică:

— Depozițiile domnului Leboulanger și ale doamnei Farida.

— Ești sigur?

Armand își bagă repede nasul în însemnări.

— Nu, ai dreptate. Farida e prenumele. Doamna Farida Sartaoui.

— Domnule Vasseur, vă rog să îl iertați pe colegul meu, dar de fiecare dată are probleme cu numele străine. Și ce e cu persoanele astea?...

— Sunt clienți ai hotelului, explică Armand. Care s-au întors în camere cu un sfert de ceas după miezul nopții.

— Bine! Asta e, asta e! explodează Vasseur. Bine, bine!...

Le Guen răspunde de la primul apel.

— O cam încheiem pe seara asta.

— Ai scos ceva? se interesează Le Guen.

— Unde ești? întreabă Camille.

Le Guen ezită. Ceea ce înseamnă: la o femeie. Ceea ce înseamnă că Le Guen e îndrăgostit, lucru fără de care nu se poate să se culce cu o femeie, nu e genul lui, ceea ce înseamnă că...

— Jean, ți-am zis și ultima dată, n-am cum să-ți fiu martor, știi bine! în nici un caz...

— Știu, Camille, nu-ți mai face probleme. Mă descurc.

— Să te cred?

— Absolut.

— Să știi că mă cam sperii.

— Tu ce-ai făcut?

Camille se uită la ceas.

— I-a dat bani soră-sii, care l-a sunat și în hotelul căreia a intrat.

— Bine. Rezistă?

— Ne descurcăm. De acum nu mai e decât chestiune de răbdare. Sper că judecătorul...

— Pentru ce urmează acum, e perfect...

— Bine... Prin urmare, pentru moment, cel mai indicat lucru e somnul.

Și e noapte.

E trei dimineața. E ceva mai puternic decât el și, măcar o dată, tot a reușit. Cinci lovituri, nici una mai mult. Vecinii țin ei la Camille, totuși, să iei ciocanul și să dai în pereți la trei dimineața... Prima lovitură surprinde, a doua trezește, a treia pune pe gânduri, a patra scandalizează, a cincea provoacă hotărârea de a da cu pumnul în perete... însă a șasea nu mai vine, de acum Camille poate agăța portretul lui Maud pe peretele din living, iar cuiul rezistă. Camille la fel.

Încercase să pună mâna pe Louis la ieșirea de la brigadă, dar acesta o întinsese, se fofilase. O să dea mâine de el. Oare ce-o să zică? Camille are toată încrederea în intuiția lui așa că, dacă va fi cazul, va păstra tabloul, îi va mulțumi lui Louis pentru gestul lui

minunat și va achita și opera mamei sale. Sau poate nu... Toată povestea asta cu cei două sute optzeci de mii de euro i se învârtă prin cap.

De când a rămas singur doarme numai cu storurile ridicate, fiindcă îi place să fie trezit de lumina zilei. Doudouche a venit și s-a lipit de el. Nu mai știe cum să-și găsească somnul, așa că rămâne toată noaptea pe canapea, în fața tabloului.

Sigur, interogarea lui Vasseur e o încercare, însă nu unica.

Ceea ce s-a născut în el noaptea trecută, în atelierul de la Montfort, ceea ce l-a asediat apoi în camera de hotel, lângă cadavrul lui Alex Prevost, se află acum în fața lui.

Cazul la care lucrează i-a permis să exorcizeze moartea lui Irene și să-și pună la punct socotelile cu propria-i mamă.

Imaginea lui Alex, fetița urâțică, îl invadează până la lacrimi.

Scrisul ei stângaci, din jurnal, derizoriile obiecte personale, întreaga poveste îți rupe inima.

Are senzația că, în fond, e și el ca toți ceilalți.

Și pentru el, Alex nu a fost altceva decât un instrument.

De care s-a folosit.

În cursul următoarelor șaptesprezece ore, Vasseur mai este scos încă de trei ori din celulă și adus în biroul de la brigadă. De două ori îl primește Armand, apoi Louis. Sunt verificate detaliile. Armand îi oferă datele exacte ale sejururilor de la Toulouse.

— Ce mai contează, după douăzeci de ani? explodează Vasseur.

Din priviri, Armand îi explică: știți, nu fac decât ceea ce mi se ordonă.

Vasseur ajunge să semneze tot ce i se cere, să recunoască tot ce-o fi.

— Nu aveți nici o dovadă împotriva mea, absolut nimic.

— În acest caz, îi răspunde Louis, fiindcă el e cel ce conduce acum interogatoriul, nu aveți nici un motiv să vă temeți, domnule Vasseur.

Timpu e tot mai scurt, orele trec, Vasseur simte că e de bine. Mai este scos o dată pentru a se verifica datele când l-a întâlnit pe Stefan Maciak, în timpul deplasărilor sale de serviciu.

— Mi se rupe, decretează Vasseur, semnând.

Se uită la ceasul de pe perete. Nimeni nu are nimic să îi reproșeze.

Nu s-a bărbierit. Trebuie să își facă urgent toaleta.

Este adus în birou încă o dată. E rândul lui Camille. Cum intră,

ochii îi fug către ceasul de pe perete. E opt seara. Ziua a fost lungă.

Vasseur e victorios, își pregătește triumful.

— Ce mai e, domnule căpitan? întrebă, tot numai un zâmbet. Va trebui să ne despărțim în curând și ne cuprind părerile de rău?

— De ce în curând?

Vasseur nu trebuie luat drept o ființă primară, fiindcă e de o sensibilitate perversă, ascuțită, are antenele lui care îl ajută să simtă imediat dincotro bate vântul. Ca dovadă, se îngălbenește la față, nu scoate un cuvânt, își încrucișează nervos picioarele. Așteaptă. Camille îl privește îndelung, la fel de tăcut. Parc-ar fi unul dintre acele jocuri în care pierde cel care rezistă mai puțin. Sună telefonul. Armand se ridică, înaintează spre aparat, ridică receptorul, spune alo, ascultă, mulțumește, lasă receptorul în furcă, iar Camille, care între timp nu l-a scăpat din ochi pe Vasseur, constată:

— Domnule Vasseur, judecătorul a acceptat cererea noastră de prelungire a arestului preventiv cu încă douăzeci și patru de ore.

— Vreau să-l văd pe judecător!

— Vai, domnule Vasseur, de trei ori vai! Judecătorul Vidard regretă că nu vă poate primi din cauza problemelor sale de serviciu. Așa că vom mai petrece puțin timp împreună, sper că fără să cuprindă părerile de rău.

Vasseur întoarce demonstrativ privirea în toate direcțiile. Își înăbușă un chicot, doar pentru ei îi pare rău.

— Pe urmă ce-o să mai faceți? Nu știu ce i-ați putut spune judecătorului pentru a obține prelungirea arestului, ce minciună veți fi folosit, dar fie acum, fie peste douăzeci și patru de ore, tot veți fi obligați să îmi dați drumul. Tare mai sunteți...

Își caută cuvântul.

— Patetici.

Este condus la loc în celulă. Aproape că nu i se mai pune nici o întrebare. Îi pun rezistența la încercare, Camille consideră că este cea mai bună modalitate de lucru. Minima activitate. Care se va dovedi mai eficientă. Să nu faci nimic, sau aproape nimic, e totuși mult mai greu de suportat. Fiecare se concentrează la ce poate. Și-l închipuie pe Vasseur punându-și haina, strângându-și cravata, zâmbindu-le tuturor, adresându-le niște cuvinte pe care sigur acum le coace.

Armand a mai descoperit doi noi stagiaari, unul la etajul doi,

altul la patru. Nu-i va lua prea mult până când își va face plinul la țigări și pixuri. Ca să-și mai omoare timpul.

Pe la mijlocul dimineții, începe un ciudat schimb de locuri. Camille încearcă să-l tragă deoparte pe Louis pentru povestea cu tabloul, dar lucrurile nu decurg conform planului. Louis este chemat afară de mai multe ori, iar Camille simte un soi de jenă instalându-se între ei. În timp ce lucrează la niște rapoarte, jumătate din timp rămânând cu ochii pe ceas, pricepe că inițiativa lui Louis complică al dracului de tare relația lor. Bine, Camille o să-i mulțumească; și? O să-l răsplătească și pe urmă? În gestul lui Louis ghicește o nuanță paternă. Cu cât trece vremea, cu atât are senzația că Louis a dorit să-i dea o lecție cu tabloul.

Pe la trei după-amiaza, în sfârșit rămân doar ei doi în birou. Camille nu mai stă pe gânduri și îi spune mulțumesc, fiindcă e cel dintâi cuvânt care îi vine pe buze.

— Louis, mulțumesc.

Ar trebui să mai adauge ceva, doar nu e de ajuns.

— Adică...

Se oprește. După fața întrebătoare a lui Louis, înțelege dimensiunea greșelii. Evident, Louis nu are nici o treabă cu tabloul pe care îl găsisese la ușă.

— Pentru ce sunt mulțumirile?

Camille improvizează:

— Pentru tot, Louis. Pentru ajutorul dat... în toată povestea asta.

Louis lasă să-i scape un „da” mirat, doar nu obișnuiesc să își spună astfel de chestii.

Camille sperase să inventeze ceva adecvat și chiar o face, după care rămâne și el uluit de mărturisirea la care nu s-ar fi așteptat.

— Cazul ăsta înseamnă un pic și întoarcerea mea. Și, cum sunt un ins cam dificil...

Prezența lui Louis, băiatul ăsta misterios, pe care îl știe atât de bine și totuși nu îl cunoaște deloc, îl emoționează dintr-odată, poate chiar mai mult decât reparația tabloului.

Vasseur mai este adus o dată, pentru alte detalii.

Camille urcă în biroul lui Le Guen, bate scurt la ușă și intră. Comisarul-șef se așteaptă la o veste proastă, i se citește pe față, însă Camille ridică repede mâinile ca pentru a-l liniști. Discută despre caz. Fiecare a făcut tot ceea ce era necesar. Și așteaptă. Camille vorbește despre vânzarea tablourilor mamei sale.

— Cât ai zis c-a ieșit? întreabă Le Guen uluit.

Camille repetă suma pe care o găsește din ce în ce mai abstractă. Le Guen face o mutră admirativă.

Camille nu zice nimic despre autoportret. A avut destul timp să reflecteze, iar acum știe. Îl va suna pe prietenul mamei sale, cel care organizase licitația. Probabil că scosese și el un mic profit din vânzări, drept pentru care îi mulțumise lui Camille prin tabloul acela. E limpede. Camille e liniștit.

Îi dă un telefon, îi lasă un mesaj și se întoarce în birou.

Ceasurile trec.

Camille a hotărât. Se va întâmpla la șapte seara.

A venit momentul. Uite că se face ora șapte.

Vasseur intră în birou. Se așază cu privirea în mod deliberat lipită de ceasul de pe perete.

E extrem de obosit, aproape că nu a dormit în ultimele patruzeci și opt de ore și lucrul acesta sare în ochi.

— Vedeți, zice Camille, avem unele nelămuriri privitoare la moartea surorii dumneavoastră. Soră vitregă, iertați-mă.

Vasseur nu reacționează. Încearcă să înțeleagă despre ce este vorba. Minte cam alunecă, dar, nici nu e de mirare, cu atâta oboseală. Dă ocol întrebării, întorcând-o pe toate fețele, pe ea și pe cele care pot decurge din ea. Se liniștește. În privința morții lui Alex, nu are ce să-și reproșeze. I se poate citi pe față. Respiră adânc, se relaxează, își încrucișează brațele, nu scoate un cuvânt, se uită din nou la ceas după care, într-un târziu, trecând de la una la alta, întrebă:

— Arestul preventiv se încheie, parcă, la ora opt?

— Observ că moartea lui Alex nu vă emoționează.

Vasseur ridică ochii în tavan, de parcă ar căuta acolo inspirația ori pe masă s-ar fi așezat două deserturi dintre care i se cere să aleagă unul. Serios iritat, strânge buzele.

— Sigur că mă marchează, spune până la urmă. Ba chiar foarte mult. Doar știți ce este aceea o familie, este vorba despre niște legături deosebit de strânse. Dar, ce-ați vrea... Asta e problema cu depresivii.

— Nu la moartea ei m-am referit, ci la modul în care a murit.

Înțelege și se arată de acord.

— Cu barbiturice, da, groaznic. Zicea că avea probleme cu somnul, că, fără medicamente, n-ar fi putut închide un ochi.

Aude expresia în clipa în care o spune și, chiar așa, epuizat, se simte că rezistă cu greu să nu spună un banc despre tărașenia asta cu „ochii închiși”. Până la urmă, optează pentru un ton exagerat de îngrijorat:

— Poveștile astea cu medicamente ar trebui să fie mai bine supravegheate, nu credeți? Observați că era infirmieră, deci putea să își procure din care dorea.

Dintr-odată, Vasseur cade pe gânduri.

— Nu știu ce fel de moarte pot provoca barbituricele, dar îmi închipui că trebuie să fie ceva cu convulsii, nu?

— Dacă subiectul nu este ventilat artificial la vreme, spune Camille, intră în comă profundă și își pierde reflexele de protecție a căilor aeriene. Vomită, voma pătrunde în plămâni, se sufocă și moare.

Vasseur se strâmbă scârbit. Căh! După părerea lui, e o moarte

lipsită de demnitate.

Camille face semn că înțelege. Văzându-l, dacă nu ar fi fost tremurul aproape imperceptibil al degetelor, ai crede că împărtășește cu totul părerea lui Thomas Vasseur. Își dă capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului și respiră adânc.

— Ne vom întoarce la momentul intrării dumneavoastră în hotel, dacă nu aveți nimic împotriva. Suntem în noaptea morții lui Alex și e trecut de ora douăsprezece, nu-i așa?

— Aveți martori, nu aveți decât să-i întrebați pe ei.

— Asta am și făcut.

— Și?

— Ora exactă: douăsprezece și douăzeci de minute.

— Hai să fie douăsprezece și douăzeci de minute, nu am nici un chef să vă contrazic.

Vasseur se lasă cu totul în fotoliu. Privirile aruncate neîncetat spre ceas se constituie în mesaje clare pentru polițiști.

— Deci, continuă Camille, ați intrat după aceștia, lucru care li s-a părut perfect normal. Întâmplarea... Un alt client care se întoarce la hotel la aceeași oră. Martorii spun că ați așteptat ascensorul. Ce a urmat, ei nu mai știu. Camera lor era la parter, deci nu au avut cum vedea unde vă duceați. Prin urmare, ați luat ascensorul.

— Nu.

— Zău? Totuși...

— Nici vorbă, unde să mă fi dus?

— Asta vă și întrebăm, domnule Vasseur. Unde vă duceați în momentul acela?

Vasseur se încruntă.

— Uitați cum stă treaba, Alex m-a sunat, m-a rugat să vin să o văd, nu mi-a spus din ce motiv ba, mai mult, nu a apărut la întâlnire! M-am dus la hotel, dar nici vorbă de recepționar. Ce ați fi vrut să fac? Să bat la ușile tuturor celor două sute de camere zicând: mă scuzați, o caut pe soră-mea?

— Pe sora vitregă!

Vasseur strânge din dinți, trage adânc aer în piept și se preface că nu aude.

— Așa că am așteptat în mașină vreo oră, doar hotelul de unde mă sunase nu era decât la două sute de metri depărtare. Oricine ar fi făcut la fel. M-am dus gândindu-mă că se putea găsi vreo listă la recepție, că i-o fi apărând pe undeva numele, în vreun tabel, habar n-am unde! Însă, când am ajuns, la recepție nu era nimeni

și nimic. Totul era încuiat. Dacă am văzut că nu pot face nimic, m-am întors acasă și gata.

— Deci nu ați mai stat pe gânduri.

— Asta e, nu am mai stat pe gânduri. Nu îndeajuns.

Camille, încurcat, clatină capul ba la dreapta, ba la stânga.

— Cu ce schimbă asta lucrurile? întrebă Vasseur, apăsând exagerat cuvintele.

Se întoarce către Louis și Armând, luându-i de martori.

— Repet, cu ce schimbă asta lucrurile?

Polițiștii nu se mișcă, doar îl privesc calmi.

Ochii lui Thomas se ridică spre ceasul de pe perete. Timpul trece grăbit. Se liniștește. Surâde.

— Bun, deci suntem cu toții de acord, zice sigur de el: lucrurile nu se schimbă cu nimic. Doar atât că...

— Da?

— Doar atât că, dacă aș fi găsit-o, nu s-ar fi ajuns până aici.

— Adică?

Își împreunează palmele, ca un om preocupat să facă tot binele de care este în stare.

— Adică îmi închipui că aș fi salvat-o.

— Dar, din păcate, asta a fost să fie. A murit.

Vasseur desface brațele a neputință. Zâmbind.

Camille se concentrează:

— Domnule Vasseur, anunță fără grabă, ca să vă spun tot adevărul, experții noștri au mari dubii în legătură cu sinuciderea lui Alex.

— Dubii?...

— Da.

Camille lasă informația să își croiască drum în creierul celui din fața lui.

— Credem că, mai degrabă, sora dumneavoastră a fost ucisă, iar crima a fost deghizată în sinucidere. De altfel, dacă vreți să știți părerea mea, o deghizare destul de stângace.

— Ce mai e și tâmpenia asta?

Thomas e consternat.

— Mai întâi, spune Camille, Alex nu prezenta sub nici o formă atitudinea cuiva care își propusese să se sinucidă.

— Atitudinea... repetă Vasseur încruntat.

S-ar zice că este vorba despre un cuvânt necunoscut.

— Biletul pentru Zurich, pregătirea bagajelor, comandarea taxiului și nu ar fi încă totul, mai avem și alte motive pentru care

punem sinuciderea sub semnul întrebării. De pildă, capul i s-a lovit de chiuveta din baie. De mai multe ori. La autopsie, au fost descoperite leziuni craniene care atestă violența loviturilor. În opinia noastră, mai era cineva alături de ea, în cameră. Care a lovit-o extrem de puternic.

— Păi... cine?

— Ca să fim cinstiți, domnule Vasseur, credem că dumneavoastră.

— Poftim?

Vasseur e în picioare. Urlă.

— Vă sfătuiesc să luați loc.

Îi ia ceva timp, dar se așază la loc. Pe marginea scaunului. Gata să se ridice iarăși.

— Domnule Vasseur, este vorba despre sora dumneavoastră și înțeleg ce durere puteți simți. Fiindcă mă tem să nu vă rănesc sensibilitatea arătându-mă mult prea tehnic, voi spune doar că oamenii care se sinucid își aleg atenți metoda de a o face. Se aruncă pe fereastră sau își taie venele. Uneori se mutilează ori înghit medicamente. Rareori aplică două metode o dată.

— Și ce legătură am eu cu toate astea?

Nu mai este vorba despre Alex, se înțelege limpede din tonul încordat. Atitudinea lui Thomas pendulează între neîncredere și indignare.

— Cum adică? întrebă Camille.

— Păi, da, ce legătură am eu cu toate astea?

Camille se uită la Louis și la Armand cu aerul neputincios al celui care se străduie cu disperare să se facă înțeles, apoi se întoarce din nou spre Vasseur.

— Aveți legătură, din cauza amprentelor.

— Ampretele? Care amprente?...

E întrerupt de soneria telefonului, care însă nu îl oprește. Pe când Camille ridică receptorul și răspunde, se întoarce către Armand și Louis:

— Eeei? Care amprente?

Drept răspuns, Louis face fața cuiva care nu pricepe, care nu se dumirește. Armand pare cu mintea în altă parte. Tocmai desface trei mucuri pe o bucată albă de hârtie, pentru a recompune o țigară. E atât de absorbit, încât nici măcar nu îl bagă în seamă.

Vasseur se întoarce apoi spre Camille care, cu telefonul lipit de ureche, cu privirea pierdută pe fereastră, își ascultă concentrat interlocutorul. Vasseur pur și simplu soarbe tăcerea lui Camille,

iar clipele i se par interminabile. Camille sfârșește prin a lăsa receptorul în furcă și a-și întoarce ochii spre Vasseur: unde rămăsesem?

— Care amprente? întrebă încă o dată Vasseur.

— A, da... Păi, mai întâi, amprentele lui Alex.

Thomas tresare.

— Ce e cu amprentele lui Alex?

E drept că mesajele lui Camille nu sunt întotdeauna ușor de înțeles.

— Bănuiesc că prezența amprentelor lui Alex în camera ei este un fapt normal, adaugă Vasseur.

Râde prea tare. Camille aplaudă, total de acord cu observația.

— Exact, zice oprindu-se din aplaudat. Dar nu sunt mai pe nicăieri!

Vasseur simte ridicându-se o problemă înaintea lui, dar nu vede prea clar care este aceasta.

Pe un ton condescendent, Camille îi sare în ajutor:

— Se găesc extrem de puține amprente ale lui Alex în camera ei, pricepeți? După părerea noastră, cineva a ținut să își șteargă urmele, cu care ocazie le-a cam șters și pe ale lui Alex. În sfârșit, nu pe toate... Unele sunt cu totul semnificative. Cele de pe mânerul ușii, de pildă. Mânerul care se presupune că a fost folosit și de persoana care a intrat în camera ei...

Vasseur înregistrează, fără a ști spre ce să-și îndrepte atenția.

— Ca să o scurtez, domnule Vasseur, cineva care se sinucide nu își șterge propriile amprente, fiindcă nu ar avea sens!

Imaginile și cuvintele năvălesc unele peste altele. Vasseur înghite în sec.

— Iată de ce, adaugă Camille, ne-am gândit că trebuie să mai fi fost încă o persoană în camera lui Alex în momentul în care a murit.

Camille îi lasă timp lui Vasseur pentru a digera informația, căci, după fața acestuia, va avea nevoie din plin.

Polițistul trece la tonul pedagogic.

— Apropo de amprente: sticla de whisky ridică și ea multe întrebări, doar Alex înghițise aproape o jumătate de litru. Alcoolul potențează în mod deosebit efectul barbituricelor, așa că moartea era ca și asigurată. Ei bine, sticla era extrem de bine ștearsă (au fost prelevate fibre din țesătura unui tricou găsit pe fotoliu). Ce e mai curios, e că pe sticlă s-au găsit totuși amprente ale lui Alex, dar literalmente zdrobite, de parcă i-ar fi luat cineva mâna și i-ar fi

lipit-o cu forța de sticlă. Fără îndoială post-mortem. Pentru a ne face să credem că ținuse singură sticla în mână. Ce aveți de spus?

— Păi... nu am nimic de spus, de unde ați vrea să știu eu ce s-a întâmplat?

— Așa?! strigă Camille ca jignit. Ar trebui să știți, domnule Vasseur, că doar erați în cameră!

— Nici vorbă! Nu eram în camera ei! Doar v-am mai explicat că mă întorsesem acasă!

Camille așteaptă o clipă. Și, pe cât îi permite propria înălțime, se apleacă spre Thomas.

— Domnule Vasseur, întreabă calm polițistul, dacă nu ați fost acolo, atunci cum explicați prezența amprentelor dumneavoastră în camera lui Alex?

Cel întrebat rămâne interzis. Camille se lipește de spătarul scaunului lui.

— Din cauză că v-am descoperit amprente în camera în care a murit, credem că dumneavoastră ați ucis-o pe Alex.

Lui Vasseur i se oprește un sunet undeva, între pânțele și gât, ca o virgulă plutitoare.

— Nu e cu putință așa ceva! N-am intrat în viața mea în camera aceea. În primul rând, unde mi-ați găsit amprente?

— Pe tubul cu barbiturice de care v-ați folosit pentru a vă ucide sora. Fără îndoială ați uitat să îl ștergeți. Probabil din cauza emoției.

Capul i se mișcă încolo și-ncoace, ca al unui cocoș, iar cuvintele i se îngrămădesc pe buze. Dintr-odată, țipă:

— Știu! Am văzut tubul! Pilulele roz! L-am atins! Cu Alex!

Mesajul este destul de confuz. Camille se încruntă. Vasseur își înghite saliva și încearcă să expună faptele calm, dar tensiunea și frica îl împiedică. Închide ochii, strânge pumnii, inspiră adânc și se concentrează cât poate de bine.

Camille îl încurajează aprobând din cap, de parcă ar dori să-l ajute să se exprime.

— Când am văzut-o pe Alex...

— Da.

— ... ultima dată...

— Când, adică?

— Nu mai știu, cu trei săptămâni mai-nainte, poate o lună.

— Bun.

— A scos tubul acela!

— Aha! Unde se întâmpla asta?

— Într-o cafenea, aproape de serviciul meu. La Le Moderne.

— Foarte bine. Vă rog să ne explicați pe larg, domnule Vasseur.

Gâfâie. În sfârșit cineva deschide o fereastră! De-acum va fi mai bine. O să le explice, e destul de simplu, vor trebui să admită ce le va spune. O prostie, povestea asta cu medicamentele. Nu pe așa ceva se poate sprijini o acuzație. Încearcă să tragă de timp, dar simte gâtul uscându-i-se. Parcă ar dezlipi fiecare cuvânt dinăuntru acestuia:

— Cam acum o lună, Alex mi-a cerut să ne vedem.

— Voia bani?

— Nu.

— Dar ce?

Vasseur nu știe. De fapt, fără să-i fi explicat de ce, întrevederea se încheiase rapid. Alex luase o cafea, el o bere. Chiar în acel moment scosese tubul de medicamente. Vasseur o întrebase ce are acolo, păi da, recunoaște că îl cam călca pe nervi.

— Când o vedeam luând tot felul de porcării...

— Așadar, sănătatea surioarei vă îngrijora...

Vasseur se preface că nu pricepe aluzia, se străduie, vrea să iasă basma curată.

— Și atunci i-am luat tubul de medicamente, cu mâna l-am luat! Acesta este motivul pentru care îmi apar amprente pe el!

De mirare, dar sticleții nu prea par convinși. Așteaptă cu privirile lipite de buzele lui, ca și cum povestea ar fi obligatoriu să aibă și o continuare, de parcă nu ar fi spus totul.

— Despre ce medicament era vorba, domnule Vasseur?

— Cine s-a uitat la nume? Am deschis tubul, am observat niște comprimate roz, am întrebat-o ce erau și asta a fost tot.

Brusc, cei trei polițiști se relaxează. Dintr-odată, cazul se vede într-o nouă lumină.

— De acord, zice Camille, acum înțeleg mai bine. Nu e vorba despre același tub. Alex a înghițit pilule de culoare albastră. Cele două tuburi nu au, deci, nici o legătură.

— Și ce schimbă asta?

— Că nu este tubul pe care ați pus mâna la cafenea.

Vasseur e iarăși deosebit de surescitat. Face semn cu arătătorul: nu, nu, nu, iar cuvintele sosesc grăbite, unele după altele:

— N-o să vă țină șmecheria, n-o să vă țină!

Camille se ridică.

— Haideți să luăm pe rând fiecare element, da?

Numără pe degete.

— Dispuneți de un mobil beton: Alex vă șantaja, deja vă extorcăse de douăzeci de mii de euro și se pregătea, indiscutabil, să vă mai ceară pentru a se putea descurca în străinătate. Dispuneți și de un alibi, însă extrem de prost, mai ales că v-ați mințit soția în legătură cu proveniența apelului telefonic. Pretindeți că ați așteptat într-un loc în care nu v-a zărit nimeni. După aceea recunoașteți că v-ați dus să o vedeți pe Alex la hotel și, de altfel, avem doi martori care confirmă prezența dumneavoastră acolo.

Camille îl lasă pe Vasseur să înțeleagă amploarea problemei care deja se conturează.

— Astea nu sunt dovezi!

— Avem deja un mobil, lipsa unui alibi și prezența dumneavoastră la locul faptei. Dacă adăugăm loviturile dure primite de Alex în cap, amprentele șterse, dar și ale dumneavoastră prezente... Cam încep să fie destule...

— Ba nu, ba nu, ba nu, nu vor fi de ajuns!

Numai că degeaba își tot agită arătătorul, dincolo de certitudinea afișată se simt semnele de întrebare. Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care Camille adaugă:

— Ca să nu mai zic că v-am găsit și urme ADN în același loc, domnule Vasseur.

Uluirea e totală.

— Un fir de păr cules de pe jos, de lângă patul lui Alex. Ați încercat, nu e vorbă, să vă ștergeți urmele, dar nu ați făcut o curățenie prea eficientă.

Camille se ridică și se proțăpește în fața lui:

— Ia spuneți, domnule Vasseur, acum, când deținem și proba ADN, credeți că ar fi de ajuns?

Până în acest moment, Thomas Vasseur se dovedise foarte dinamic în reacții. Numai că, astfel formulată, acuzația adusă de comandantul Verhoeven îl putea arunca în aer. Sau nici vorbă? Polițiștii îl privesc, fără să știe cum să se poarte în continuare, deoarece Vasseur a căzut acum adânc pe gânduri, evadând parcă de la interogatoriu, fiind de-a dreptul absent. Și-a pus coatele pe genunchi, iar mâinile cu palmele larg deschise se întâlnesc într-o mișcare spasmodică, de parcă ar aplauda din vârful degetelor. Privirea îi mătură rapid podeaua. Bate nervos din picior. Cei din încăperea ar cam fi cazul să fie îngrijorați din cauza sănătății lui mintale când se ridică pe neașteptate, se uită fix la Camille și împietrește.

— Special a făcut-o...

Ai zice că vorbește doar pentru el. Cu toate acestea, polițiștilor li se adresează:

— A organizat totul ca să îmi pună mie în cârcă... Nu? Nu-i așa?

S-a întors cu picioarele pe pământ. Vocea îi vibrează de încordare. În mod normal, polițiștii ar trebui să se arate surprinși de noua ipoteză, însă nici vorbă. Louis, meticulos, pune înapoi, în ordine, foile din dosar, Armand își curăță conștiincios unghiile cu o agrafă pentru hârtii, doar Camille a mai rămas prezent în conversație, dar, deloc hotărât să intervină și-a încrucișat mâinile cu palmele așezate pe tăblia biroului și așteaptă.

— Am plesnit-o... Pe Alex am plesnit-o...

Voce fără nuanțe. Se uită la Camille, dar e ca și cum ar vorbi doar pentru sine însuși.

— La cafenea. Când i-am văzut medicamentele m-am înfuriat. A vrut să mă liniștească și-a trecut mâna prin părul meu, dar i s-a prins inelul... Când și-a tras-o înapoi, m-a durut. Se prinseseră niște fire. Din reflex i-am tras o palmă. Părul...

Vasseur iese din transă.

— Încă de la început, ea a organizat totul, da?

Caută ajutor în privirile celorlalți. Și nu găsește. Și Armand și Louis și Camille pur și simplu stau și îl privesc.

— Știți bine că a fost o lovitură aranjată! O manipulare ordinară! Știți bine! Toată povestea aceasta cu biletul pentru Zurich, cu achiziționarea valizei, cu taxiul comandat pentru dimineață... Totul pentru a vă face să credeți că intenționa să fugă. Că nicidecum nu intenționa să se sinucidă. Mi-a dat întâlnire acolo unde nimeni nu ar fi avut cum să mă vadă, s-a dat cu capul de chiuvetă, a șters amprente, a lăsat tubul cu amprente și, pe jos, un fir de păr de-al meu...

— Mă tem că așa ceva e cam greu de dovedit. Pentru noi, acolo ați fost, intenționați să scăpați de Alex așa că ați lovit-o, ați obligat-o să bea alcool și să înghită barbituricele, iar amprente și probele ADN ne confirmă teza.

Camille se ridică.

— Am o veste bună și una rea. Cea bună este că arestul preventiv s-a încheiat. Cea rea este că sunteți arestat pentru crimă.

Camille zâmbește. Vasseur se prăbușește pe scaun, ținând totuși fruntea sus.

— Nu eu am făcut-o! Știți foarte bine că a fost manevra ei! Știți!

Apoi, apostrofându-l direct pe Camille:
— Știți cu precizie că nu eu am făcut-o!
Camille continuă să zâmbescă.

— Cum ne-ați dovedit că nu sunteți un dușman al umorului negru, domnule Vasseur, îmi voi permite și eu o glumă. Aș zice că, de data aceasta, Alex v-a tras-o dumneavoastră.

La capătul celălalt al încăperii, Armand își pune țigara artizanală după ureche, se ridică, se duce la ușă de unde le face semn celor doi agenți în uniformă, care intră. Camille conchide simplu, sincer sătul și el:

— Îmi pare rău că v-am reținut atâta timp în arest preventiv, domnule Vasseur. Știu că două zile înseamnă foarte mult. Numai că testele ADN... Cei de la laborator sunt și ei covârșiți de câte au de făcut, așa că două zile, în momentul de față, este minimul posibil.

Nu s-ar putea spune cum, dar, fie și inexplicabil, exact țigara de după urechea lui Armand a fost declicul. Poate din cauza sărăciei pe care o sugerează o țigară construită din mucuri de la alte țigări, consumate. Camille grăbește pasul, într-atât îl tulbură descoperirea. Nu se îndoiește nici o clipă, în fine, nici așa ceva nu se poate explica, dar, pur și simplu, e sigur și-atât.

Louis pășește pe coridor în spatele lui, apoi vine și Armand, cu umerii ca de obicei lăsați, cu pasul târșăit, cu încălțăminte cu tălpile subțiate de atâta drum, mereu aceeași pereche curată, dar antică, utilizată până la epuizare.

Camille se întoarce aproape repezindu-se în birou și scrie un cec de optsprezece mii de euro. Tremurând.

După care își ia hârtiile și se întoarce rapid pe coridor. E extrem de emoționat, dar de gândit se va gândi mai târziu la sentimentele care intră în poveste.

Și uite că a ajuns în fața biroului colegului lui. Pe care lasă cecul.

— Armand, e foarte frumos gestul, mi-ai făcut o mare bucurie.

Armand țuguie buzele, lasă să-i cadă scobitoarea de lemn pe care o învârtea între dinți și se uită la cecul de pe biroul lui.

— În nici un caz, Camille, spune aproape jignit. Un cadou e un cadou.

Camille zâmbește. Îl aprobă. Se lasă când pe un picior, când pe altul.

Scormonește prin geantă, dă de fotografia autoportretului și i-o întinde. Armand o ia.

— Ce drăguț, Camille! Pe bune, ce drăguț din partea ta!

Fiindcă este cu adevărat bucuros.

Le Guen se oprește cu două trepte mai jos decât Camille. Iar s-a făcut frig, e târziu, parc-ar fi o noapte de iarnă înainte de vreme.

— Foarte bine, domnilor... zice judecătorul, întinzând mâna comisarului-șef.

Mai coboară o treaptă și îi întinde mâna și lui Camille.

— Domnule comandant...

Camille îi strânge mâna.

— Domnule judecător, domnul Vasseur vă va vorbi despre tot soiul de manevre obscure... Și vă va anunța că „nu cere decât

adevărul”.

— Da, cred că am înțeles și eu lucrul acesta, răspunde judecătorul.

Pare absorbit pentru o clipă de idee, apoi se mișcă din nou:

— Eeei, adevărul și iar adevărul... Domnule comandant, cine poate spune ce e adevărat și ce nu? Pentru noi, esențială este justiția, nu adevărul. Nu-i așa?

Camille zâmbește, clătinându-și capul.

MULȚUMIRI

Mulțumesc lui Samuel pentru neobosita lui bunăvoință, lui Gerald pentru lectura limpede a manuscrisului, lui Joelle pentru sfaturile în materie de medicină și lui Cathy, sentimentalul meu sponsor. Și echipei de la Albin Michel.

Nu în ultimul rând, bineînțeles Pascalinei.

Ca de obicei, le rămân îndatorat multor autori.

Iată-i, în ordine alfabetică: Louis Aragon, Marcel Ayme, Roland Barthes, Pierre Bost, Feodor Dostoievski, Cyntia Fleury, John Harvey, Antonio Munoz Molina, Boris Pasternak, Maurice Pons, Marcel Proust. Aceștia și ceilalți care se vor mai descoperi pe aici, pentru micile mele împrumuturi, întreaga mea mulțumire.

CUPRINS

Partea I.....	4
1.....	5
2.....	11
3.....	24
4.....	30
5.....	34
6.....	38
7.....	43
8.....	46
9.....	51
10.....	55
11.....	60
12.....	64
13.....	71
14.....	73
15.....	76
16.....	78
17.....	85
18.....	87
19.....	90
20.....	92
21.....	98
22.....	100
23.....	106
24.....	108
25.....	110
Partea a II-a.....	119
26.....	120
27.....	125
28.....	131
29.....	137

30	141
31	147
32	152
33	155
34	159
35	163
36	167
37	172
38	176
39	181
40	184
41	188
42	189
43	192
44	195
45	203
46	206
47	208
48	211
49	212
50	214
Partea a III-a.....	217
51	218
52	220
53	223
54	226
55	235
56	243
57	252
58	258
59	260
60	270
61	275
62	285
MULȚUMIRI.....	287
CUPRINS.....	288

PIERRE LEMAITRE

MECANISMUL CRIMEI ESTE DIABOLIC ȘI IMPREVIZIBIL

Are 35 de ani. Prezența ei atrage irezistibil privirile bărbaților.

Într-o seară, în drum spre casă este răpită și ascunsă într-un depozit părăsit, închisă într-o cușcă de lemn și lăsată pradă șobolanilor. În ciuda frigului și a inaniției, printr-un efort supraomenesc, Alex reușește să se elibereze, dovedindu-se mai ingenioasă decât torționarul său.

Căutând-o pe Alex, poliția se confruntă cu o situație la care nimeni nu s-ar fi așteptat. Sarcina de a conduce ancheta îi revine comisarului Camille Verhoeven, un tip pragmatic și plin de fler, ironic, flegmatic și... neobișnuit de scund de statură. Însă ca să se poată implica personal în acest caz, trebuie să-și înfrunte trecutul...

O carte crudă, zguduitoare, de o frumusețe întunecată. Te ține în suspans la fel ca un film de Hitchcock.

Partener media:

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-560-4

